

Sam Gort

POVRATAK

JEDA GUNNA

Sam Gort

POVRATAK JEDA GUNNA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašićek

Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika RO NIŠPRO Vjesnik
Vladimir Slijepčević)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i
jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (ured-
nica), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašićek, Bi-
serka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: OOUR Štamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Sam Gort: Povratak Jeda Gunna

Naslov originala: Gunn Came Back

Copyright: VPA

Recenzija: Miroslav Kiš

Prijevod: Zvijezdana Vlahović

Laso broj 829 izlazi 1. 9. 1989.

u nakladi od 60.000 primjeraka

I

Tanki je mjesečev srp tu i tamo prosijavao kroz vjetrom nošene oblake, dok tmšina uz zemlju bijaše gotovo neprozirna, pa je svjetlo na vrhu uzvisine nalikovalo na svjetionik u pomrčini. Oduvijek se tako činilo Jedu Gunnu, pa je i sada, usprkos stalnoj prisutnoj napetosti, osjetio radost zbog povratka kući. Otišao je prije šest godina, a to je dugo razdoblje u životu čovjeka kojega još tri dijele od tridesete.

Gunn osjeti kako i njegov konj drhtajem odgovara na njegovo vlastito uzbuđenje, pa s razumijevanjem potapša životinju po lijepom vratu. Zaista, jednako poput njega, i životinja je osjetila blizinu doma, samo što Jed nije mogao dati oduška svojoj radosti tako slobodno jer je neprestano strepio od onoga što će zateći.

Naime, čekajući na pivo uz dugačke daske šanka u salunu u Billingsu, dočekao je i vijest da je ocu veoma loše i da najvjerojatnije neće još dugo. Frank Bellweather pritom je spomenuo nešto o raku, a ta je stravična bolest oduvijek bila prokletstvo Gunnovih. Prije desetak godina pokosila je stričeve Macka i Lemuela, a prošlog proljeća odnijela je i strinu Milly. Jedov otac, Bert Gunn, bijaše posljednji od svoje braće i bila bi to uistinu tužna priča kad bi iste užasne muke koje su do-

krajčile ostale ponijela i njega u grob.

Tražeći stazu, Jed je vrludao pašnjakom. Njegov konj, predosjećajući njegovu namjeru, pronade je sam i ubrza korak, a da ga jahač nije morao pognati. Nosnice mu zadrhte i rašire se, a iz potkova odjekne radosna glazba. Bijahu ovo pašnjaci po kojima je on jurio još kao ždrijebe i još je pamtio veliku staju iza rančerske zgrade kamo se vraćao svake večeri i provodio lagodne i bezbrižne noći. No sadašnja vremena bijahu mnogo teža i tamo u Montani ova je životinja znala za malo koju udobnost. I nije baš vjerojatno da će se ti dani stare slave sada ponoviti. Razlozi zbog kojih je Gunn pobjegao odavde, s ranča „Link B-G“, s imanja svog oca, tokom ovih šest godina nisu nestali. Ovo će morati biti kratka posjeta, s ništa manje hitrim odlaskom. Ako braća Striker doznaju da je Jed ovdje, neka mu se nebo smiluje! No oni to neće saznati, a on će prijeći iz ovog područja u Wyomingu u Montanu još prije idućeg izlaska sunca. Tada će biti siguran, a kratko putovanje na sjever vratit će ga ponovo u predjele koji za braću Strikere bijahu veoma neugodni.

Tlo se stade uspinjati blagom kosinom, ali to nimalo ne uspori razigranog konja. Iznad jednoličnog

vjetra kriška mjeseca sjala je sada na oštro uokvirenom odsječku crnog neba. Njena se svjetlost spusti do hrpta krova i dodirne obrise rančerske kuće i pomoćnih zgrada na ponositoj uzvisini na kojoj je Bert Gunn sagradio svoj dom prije više od trideset godina.

Dosegavši široki ravni plato na vrhu uzvisine, Jed Gunn zauzda konja dovoljno da ga skrene sa staze prema staji i svrati na stazu preko dvorišta prema pročelju kuće, onamao kamo je svjetlost koju je prije vidio kao svjetionik padala kroz prozor salona, izlijevajući lokvu uljnatog sjaja na tlo pokraj prečke za vezivnaje konja.

Prišavši joj Gunn sklizne sa sedla i protegne prvo lijevu, a onda i desnu nogu ne bi li tako opustio zgrčene mišiće svojim bokova. Priveže konja i proviri kroz prozor. Debeljuškasta žena pri kraju pedesetih drijemala je pred kaminom s izrazom pomirenosti na oronulom licu. No to lice, otvrdlo i uništeno vremenom, još je pokazivalo tragove prošle ljepote.

Gwen Coates! Bolje reći, udovica Coates!

Znači, ova se dobra žena još brine o tati, sada mu je najpotrebnija. Jedovo se srce ispuni toplinom. Ako je ikada postojala patnica na zemlji, njeno ime bijaše Gwen Coates. Tata se trebao oženiti njome još prije deset godina – trebalo je to učiniti još davno, dok su oboje bili mladi – ali je stari Gunn oduvijek bio pravi seoski magarac u odnosu na ljepši spol.

Tako je, pričali su znanci, jednog dana odbacio Gwen nakon godina udvaranja i oženio se djevojkom koja je poslije postala Jedova majka. Naravno, tako ostavljena, Gwen se uskoro udala za Leftia Coatesa, i to je trebalo da bude sve, samo da vrijeme nije ovom paru otelo njihove izabrane životne drugove i ponovo ih bacilo jedno k drugome kad je Jedu bilo kojih dvadesetak godina. I

sve je bilo lijepo i dobro što se ticalo tate, ali je postojala još jedna strana priče – ona se odnosila na Bertovog sina i Gweninu kćer Marissu. No tu se Jed uvijek osjećao pomalo krivim u odnosu na nju, pa je izbjegavao misliti prečesto o tome.

Prišavši vratima, Jed ispruži ruku da ih otvori, ali se odmah i zaustavi u kretnji, shvativši da je na ovom mjestu on postao stranac. No tada se sjeti kako i prevelika obzirivost može biti uvredljiva baš kao i prevelika smjelost, pa pogadajući pravu mjeru između toga dvoga, najprije pokuca, a potom i otvori kućna vrata.

– Mogu li ući? dovikne. – Ja sam, Jed!

Uslijedi trenutak tišine u kome kao da je i sama mračna kuća osluškiivala zvuk njegova glasa.

– Tko? – upita oštro glas Gwen Coates.

– Jed, Gwen. Jed Gunn.

Osim jedne pruge svjetla što je dopirala ispod vrata salona slijeva, predvorje pred Jedom bijaše u potpunosti tmuri. Jed začuje kretanje dublje u mraku, kao da je netko tko je dotada stajao na prolazu između kuhinje i salona sada krenuo prema njemu. Otvore se vrata salona i svjetlost padne kroz njih, stvarajući oblik četverokuta na ciglenom podu predvorja. Visoki, savršeno oblikovani lik prilično stroge, ali nedvojbeno lijepe mlade žene uđe u središte tog sjaja i zastade tamo prinoseći jednu ruku grlu, zureći u Jeda.

– Ti!

– Marissa?

– Dobro znaš da sam to ja, Jede Gunne – odgovori djevojka ledeno i na tren skrene pogled udesno, tamo gdje se na pragu salona pojavio mnogo manje otmjeni lik njene majke.

– Itekako znam – prizna Jed.

– Uđi, Jede! – pozove ga starija žena.

Gunn stupi u hodnik i zatvori za sobom ulazna vrata. Prijede ona tri koraka koja su ga dijelila od salona, skrene lijevo i uđe u sobu koja mu se ne učini mnogo drugačijom no što ju je ostavio prije šest godina. Jedino su sagovi na produ i presvlake na naslonjačima i kauču izgledali zapušteniji i izlizaniji. Isto tako, nekoliko ukrasnih sitnica sada je bilo okrhnuuto, a bjelina vapna na stropu posivjela je od dima iz kamina. I majčin portret vapio je za čišćenjem.

Bilo je vrlo očito da je tata izgubio zanimanje za svoj dom, jer se nikako nije moglo raditi o nedostatku novca za materijal ili radnike. Svaka vijest koja bi tokom godina doprla do Jeda o ranču »Link B-G« govorila mu je da posjed njegovog oca i dalje sjajno napreduje, da je i dalje jedan od najbogatijih i najuspješnijih u sjevernom Wyomingu.

Gunn hitrom pogledom preleti preko cijele sobe, a onda svu svoju pažnju posveti starijoj ženi koja se u međuvremenu bijaše ponovo povukla do kamina i ostala tamo s rukama sklopljenim preko trbuha. Jasni znakovi borbe na njenom licu pokazivali su koliko je zbunjena i iznenađena.

– Nisam sigurna da ti je ovo pametno, Jede – reče napokon.

– Nisam ni ja – prizna on, svjestan toga da mu je mlada žena zastala za leđima kad je stao pred njenom majkom. – Sreo sam Franka Bellweathera dolje u Billingsu. Prolazio je onuda i rekao da je tati slabo... Veoma slabo. Kako je on, Gwen?

Namreškano lice Gwen Coates još se više zgrči, nesumnjivo od tuge, a suze kliznuše vijugavim brazdama na njenim ogurbjelim obrazima, iako nije pustila glasa od sebe.

– Jede – reče Marissa hladno – umro je. Tvoj je otac preminuo prije tri sata.

Gunn osjeti grč oko srca, a onda valovi užasne boli jurnuše do samih vršaka nejgovih živaca. Ukopavši se u pod čvrsto raširenim nogama, on odahne vrlo polako i vrlo duboko, nagonski zadržavajući zrak koji mu ispuhi pluća. Onda, svladavajući se koliko je mogao jednako sporo ga izdahne.

– Tri sata – reče.

– Kad je na uri odbilo šest – slomljenim glasom potvrdi Gwen Coates. – Kraj je došao naglo. Jednog trenutka bio je tu, razgovarao sa mnom, a idućeg... već nestao.

– Od čega, Gwen?

Starija žena bespomoćno raširi ruke.

– Rak – odvrati Marissa.

– Bojao sam se da će to biti – prihvati Gunn teško, na tren se okrenuvši k djevojci. – Je li mnogo trpio?

– Nije – odgovori ona. – Doktor Thrower ga je u posljednje vrijeme trpao lijekovima. Ali to je isto tako najvjerojatnije ubrzalo kraj.

– Bila je to jedina ljudska stvar koju smao mogli učiniti – zagrcne se Gwen Coates.

– Možda – prizna Marissa. – Ali, da nije bilo tih lijekova, Jed bi ga možda zateko živog.

– Možda je bolje ovako – primijeti Jed. – Za mene je mrtav već šest godina.

– Kao i svi mi? – upita Marissa gorko.

– Kćeri – molećivo će Gwen Coates – ovo... ovo nije ni mjesto ni vrijeme.

– Jest, jedno i drugo – dobaci Gunn kratko. – Neka kaže što ima. Možda neće imati druge prilike.

– Izdao si me, Jede – optuži ga djevojka.

– Što te briga sada, Marissa? – upita njena majka. – Našla si drugog čovjeka, muškarca koji ti se više sviđa. Ne stvaraj neprilike molim te!

– Briga me je! – nepopustljivo će Marissa. – Obećao mi je.

– Jesam – prizna Jed Gunn ozbiljno. – Obećao sam ti u pismu, koje sam ti ostavio, da ću poslati po tebe. Možda sam i mogao, da sam poštovao zadanu riječ. Snašao sam se dovoljno dobro da to učinim. Ali, tebi se ne bi svidio način života kakav sada vodim. Ne bi ti se svidjelo živjeti kao žena najobičnijeg nadničara.

– Nisi mi dao izbora, Jede! – vatreno ga optuži djevojka.

Gunn se okrene prema njoj. Zagleda se duboko u tamne, smeđe oči što su se oštro upirale u njegove. U njima otkrije snagu koja nije znala za oproštaj i zadrhti od toga. Njena ga je ljepota privlačila, a blizina odbijala. U njoj on osjeti staru gorčinu što je sazrela u osvetničku mržnju tokom godina. Uplaši se da bi ova djevojka zaista mogla biti opasna, a taj neugodan osjećaj pretvori se iz osjećaja krivnje u obrambeni otpor čovjeka kad ga netko preostro osuđuje.

– Slušaj, Marissa – reče ravno-dušno. – I ti i ja znamo kako su daleko odnosi među nama uistinu došli. Bili smo momak i djevojka. Ništa više od poljubaca i kula u oblacima. Zaista sam obećao da ću poslati po tebe, a nisam. Do te granice greška je na mojoj strani i ja ti se ponizno ispričavam. Ali nećemo dopustiti da se stvari napuhavaju preko mjere. Za mene se preko noći sve izmijenilo. Za manje od dvadeset i četiri sata od mladića sam postao muškarac. Morao sam, dovraga! Da nisam pobjegao na sjever, Strikerovi bi me ubili. Tko bi ih zaustavio? Kakav smo mi kada imali zakon u Blackfordu?

– Kukavico!

Sve češće stišćući prste, Gunn proguta uvredu.

– Da – reče što je mogao mirnije i razumnije. – I ja sam razmišljao o tome. Možda sam bio kukavica, a možda sam i sada. U svakom

slučaju, onog dana o kome ti govoriš nisam imao nikakvih izgleda čak ni protiv Zeba Strikera, iako je najslabiji od te četvorice opake braće. Da, Marissa, mogao sam se ponijeti hrabro, mogao sam ostati i poginuti, ali koja bi korist bila od toga tebi, meni ili bilo kome ovdje?

On zastade, blijed u licu i vrlo očitito ljutit.

– Daj, djevojko, odgovori mi! – ponovi.

– Ja bih barem imala grob na kome bih plesala – odgovori Marissa smiješeći se prezirno. – I tako su prošle godine. Što ćeš sada?

Jed trepne zbunjeno.

– Ne razumijem te!

– Tvoj je otac imao jednog sina, Jede – podsjeti ga Gwen Coates. – Taj sin si ti. Ovaj je ranč sada tvoj. Znam da ti ga je Bert oporučno ostavio.

Već dugo vremena Gunn nije razmišljao o sebi kao o nasljedniku ranča »Link B–G«, no sada se morao suočiti s tom stvarnošću. Slike koje mu se vratiše otupješe neke djelice njega, a ostale smrznuse, te on shvati da Marissa odnedavno misli o kukavičluku druge vrste. On nije želio ranč. Za njega je to bio pretežak teret. U Montani je imao život koji je sam sebi stvorio. Oh, nije to bilo ništa posebno, ali sasvim dobro. Ostati ovdje, sjedeći na svom nasljedstvu, značilo bi i borbu – i to ne samo sa samim sobom nego i sa Strikerima – a tko bi poželio takvu vrst postojanja, i to još za cijeli život?

– Prodat ću ga – reče.

– Nećeš! – pobuni se Gwen Coates. – Ne smiješ, Jede! Pomisli samo na to što je sve tvoj otac uložio u ovaj posjed. Sve što je imao, cijeli svoj život i dušu! Ne možeš pobjeći od svoje odgovornosti, sine! Tvoj mi je tata pričao kako se nada da ćeš se vratiti i preuzeti imanje kad jednom njega ne bude.

– Ali ne i za njegova života – cinično primijeti Gunn. – Moraš me

razumjeti, Gwen. Moj se tata bojao Strikera jednako kao što je Marissa mislila da ih se i ja bojim ili sam ih se bojao. On me sâm najviše potakao da pođem na sjever i savjetovao mi da se ne vraćam. Moja prisutnost, upozorio me, mogla je značiti samo nevolje za ranč. Dobro, nagazio sam Strikerovima na žulj, nenamjerno, iako za to ne osuđujem nikoga drugoga osim samoga sebe. Ne sumnjam u to da me je tata volio na svoj način, ali znam i to da mu je odgovaralo da mu se maknem s puta. A sad da tu ostanem?

– Ne izmotavaj se, Jede – strogo će starica. – U toj se odluci krije zloća, osim što znači, i besmislen gubitak i rasipanje. Samo braća Striker stoje između tebe i sretnog i uspješnog života ovdje. Moraš im se suprotstaviti, sine!

Ona svojoj kćeri dobaci kratak, mračan, nekako značajan pogled.

– Ti Strikerovi samo su obični ljudi, meso i krv kao i svi mi – nastavi potom. – Ti na ovom ranču imaš ljude, sve same dobre i vjerne momke koji će se poput lavova boriti za tebe ako ih zamoliš. Što ti je toliko važno u Montani?

– Stalan posao, koliko to meni samom odgovara – odvrati Gunn.

– Nekoliko prijatelja kraj logorske vatre. Slobodne subotnje večeri. Tu i tamo djevojka koja može podnijeti moju krasnu njušku. A to ima i svoje ime, Gwen. Možda i dva. Sloboda i duševni mir.

– Ti si obična ništica, Jede! – iskesi se Marissa. – Ništica i kukavica!

Gwenn Coates odmahne glavom u očaju koji je ujedno značio i odustanje od svega.

– Ne znam, Marissa – promrmlja ona tužno. – Takva je sudbina. Bert Gunn bio je jedan čovjek. Njegov sin je drugi. Možda je Jed mudriji. Za života svakome svoje, jer na kraju sve ionako ispada na isto. Ti ljudi staroga kova moraju nam položiti račune za još mnogo štošta.

Još nas iz naraštaja u naraštaj proganjaju svojim zlogukim pričama o lijenosti i paklu. Znamo li mi koja je naša svrha na ovom svijetu? U svakom slučaju, riječ je o Jedovom životu, kćeri moja! Rekla sam sve što sam imala reći, a bilo bi dobro da si i ti.

– Kao što je otac iznevjerio tebe, majko – predbaci Marissa otrovno – tako je sin izdao mene i nikakve riječi neće to ispraviti.

– Odrasti već jednom, djevojko! – plane napokon i Gunn na nju, razljučen preko mjere njenom neizmjenom, nepopustljivom zloćom.

Marissa ustukne pred njim kao da se pobojala da će je udariti, no pogled u njenim očima ostade svejednako stravično opak. Gunn ga osjeti, osjeti njegovu čistu i neskrivenu mržnju poput udarca, poput uboda indijanske strelice u trbuh. Okrenuvši se od njega, djevojka se vrati u mrak predsoblja, a po zvuku njenih koraka Jed zaključa da se povukla u kuhinju.

– Žao mi je, Jede – prozbori njena majka tiho. – Pretjerala je. Voljela bih da je nisam pozvala sa sobom.

– Nije važno! – odvrati Gunn. – Nisi mogla znati da ću se ja pojaviti. Osim toga, bolje je neke stvari izbaciti iz sebe, nego ih držati u sebi.

– Ima nečega u tome – prizna Gwen Coates. – Pretpostavljam... Hoćeš li ga pogledati?

– Hoću – promrmlja Gunn, prstima lijeve ruke još lako dodirujući mjesto na kome ga je kao fizičkom silom pogodio djevojčin zlokobni pogled. – Ipak mi je bio otac.

– Onakvi smo kakvi smo stvoreni – podsjeti ga žena i okrene se od ognjišta k vratima desno od kamina. – Po njegovim zvijezdama, ne čini mi se da je Bert Gunn bio baš mnogo bolji ili gori od nas ostalih.

– Vidim da si ga voljela, Gwen – tiho će Gunn, zaputivši se prema mjestu gdje ga je čekala žena s ru-

kom na zasunu. – U tome je imao sreće više nego nas većina.

Otvarajući vrata, žena dobaci kratak pogleda preko ramena i malco se namršti.

– Voljela? – upita. – Rado bih da mi kažeš što je ljubav, Jede. On mi je jednostavno davao razloga da živim. A bilo je i dana kad smo se čupali kao pas i mačka.

– E, po meni, to je sigurno ljubav – odgovori Gunn suho, idući za ženom u drugu sobu.

– Tamo, Jede – pokaže ona.

II

Gunn uspori korak kad su ušli, a ona pride velikom mjedenom krevetu prilonjenom uz lijevi zid sobe. S druge strane kreveta bijaše smještan stol s upaljenom petrolejkom od lijevanog željeza. Na krevetu, neobično sitno u usporedbi s veličinom sjećanja, ležalo je ljudsko tijelo prekriveno plahtom. Gospoda Coates odgurne jedan njen ugao i otkrije potpuno nepomično i usahlo obličje koje nekada bijaše Bert Gunn. Na očnim kapcima počivahu dva novčića, a čeljust mu bijaše čvrsto povezana rupcem koji je obavijao obje strane njegova lica i bio kao kruna svezan na vrhu njegove glave.

Ostavivši glavu i ramena otkrivenu, Gwen Coates se vrati do podnožja kreveta i ostade tu, naslonivši se rukama na ogradu. Gunn je zaobiđe i stade uz uzglavlje, zureći nijemo u tu beživotnu karikaturu svog nekad tako moćnog, preko stotinu kilograma teškog roditelja. Zadrhta u sebi od užasa nad onim što je rak učinio od one šije koja je u svojoj punoj snazi nosila ovratnik broj četrdeset osam. Kako je bolest pogurila ona moćna pleća koja su nekoć mjerila preko šezdeset centimetara!

– Jadni starac – prošapće Jed, prisjećajući se onog dana kad je

usprio zavarati potjeru Strikerovih i dojuriti ovamo po zalihe i pokrivač prije nego što je žurno produžio na sjever, s ne baš srdačnim očevim blagoslovom. – Čini mi se da ne mogu osuđivati njega zbog načina na koji je primio moju nevolju. Nakon mamine smrti ovaj mu je ranč postao sve, a moj život vjerojatno mu je bio izvor gorkog razočaranja. Prava je istina da sam se ja više volio skitati po bregovima na konju nego prionuti na posao. No, štogod bilo među nama, sada je riješeno...

Gunn se usrdno okrene od tijela i ustupi mjesto gospodi Coates kako bi mogla ponovo pokriti i omotati leš.

– Valjda će se Wally Allen pobrinuti za pokop? – upita on.

– Hoće – odvrati žena brzo obavljajući posao s malo buke i trošenja vremena. – Ne moraš se brinuti zbog sprovoda. Ja ću se dogovoriti s pogrebnikom.

– Hvala.

– Vidim na tebi da bi krenuo.

– To je najsigurnije za sve nas – složi se on, ne mogavši se potpuno savladati da mu jetkost ne prodre u glas. – Najsigurnije za mene, naravno:

– Hoćeš li da ti prvo pripremim nešto za jelo? – upita Gwen Coates idući za njim prema izlazu iz sobe smrti. – Valjda imaš vremena za to.

– Ne! – odbije on, prilazeći kaminu i pružajući dlanove prema vatri. – Jedino se još želim pomiriti s ovom tvojom kćerkom. Izazvala me je, ali se nisam smio onako izderati na nju.

– Mislim da je to zaslužila – primijeti gospoda Coates. – Ali ti sam znaš kako se osjećaš.

On se okrene prema sredini sobe gdje je žena stajala pokraj hrastvog stola.

– Molim te pozovi je, Gwen.

Žena kimne i pride vratima prema predsoblju.

– Marissa! – pozove.

Ali ne dobije odgovora.

– Marissa!

I dalje bez odgovora.

Gwen Coates razdražljivo zagunda. Onda, odbacivši najednom svoj težinom opterećeni tromi hod, ona izađe u hodnik lakoćom kakve mlade žene, hitro prođe kroz njegovu tminu i nestade u stražnjim prostorijama velike kuće. Iz kuhinje ponovo zovne kćerku, ali i opet s istim rezultatom. Jed začuje kako otvara stražnja vrata i kao da je na tren izašla. Dok se vraćala u salon, njeni su koraci žurno odjekivali po ciglenom podu.

– Bojim se da je već otišla, Jede – reče. – U svakom slučaju, njen konj više nije privezan straga. Reći ću joj da si se htio ispričati, kad je ponovo vidim.

– Nemoj – odvrati Gunn, nenađano promijenivši odluku. – Neka ostanе kako jest, Gwen. Možda će biti bolje ako ostanem kod svog ponosa. Ne čini mi se da je Marissa djevojka koja voli da joj se muškarac ispričava. Ionako bi mi to pripisala kao još jednu slabost.

Sjetivši se nečega, Gunn gotovo zahihota glasno.

– Uza sve što me ne može živoga smisliti, ne čini mi se da je zamrzila muški rod. Koji joj se to momak sada udvara?

– Nemoj, Jede! – prekori ga starija žena, a smiješak na njenom licu kao da na tren prikrije zabrinutost koju je možda osjećala u sebi. – To te se stvarno ne tiče. Ti nisi valjda čovjek koji bi zabadao nos u ljubavne tajne jedne djevojke, zar ne?

– Nisam, gospodo! – požuri se Gunn razuvjeriti je. – Ne vidim zla u tom pitanju, to je sve.

Trenutak još razmisli, a onda odlučno kimne kao da odgovara na neko svoje unutarnje pitanje.

– To bi bilo sve, zar ne? – reče.
– Kraj posjete. Bolje da sada krenem.

– Daj da te poljubim za zbogom, Jede!

Žena mu pride, a Gunn, sa smiješkom na usnama, sagne svoje gotovo dva metra visoko tijelo, tako da mu je mogla doseći lice. Ona ga poljubi u obraz, a on se zatim uspravi, s toplinom joj stisnuvši na tren desno rame.

– Hvala ti, Gwen.

– Jede, sa svim svojim slabostima, ti bi mi bio mnogo bolji zet.

– Pamtit ću te riječi – obeća on, pogledavši je još jednom preko ramena, pa izađe kroz hodnik i vrata.

III

Gunn zakorači u noć, zatvarajući za sobom vrata velike rančerske kuće. Zaputi se prema stazi iz dvorišta i njegov mu se konj javi frktnjem. Prilazeći životinji, on mu promrmlja umirujuće, utješne riječi.

Najedom, začuvši da se nešto miče iza njegovih leđa, on se ukoči: onda njegova desnica sklizne na korice revolvera i on se okrene na vrijeme da vidi kako jedna sjena izlazi iza ugla kuće s bližnje strane.

– Tko je? – upita oštro, napeto.

– Ja sam! John Dingle, Jede!

– Johne!

Dingle bijaše već dugo predradnik na ranču »Link- B-G« i prijatelj iz Gunnovih mladih godina.

– Kako znaš da sam na ranču?

– upita ga Jed.

– Pretpostavljao sam da će te gazdina bolest vratiti kući prije ili poslije – objasni predradnik. – Loše vijesti putuju brzo.

– Imaš najnevjerojatnije šesto čulo, Johne – suho odvrati Gunn. – I tako, dakle, ti visiš za uglom, čekajući me već mjesec ili dva?

– To ne – odgovori Dingle. – Rekla mi je Marissa Coates. Bio sam kod velikog obora prije spavanja, kadli je ona naišla iz kuhinje, bijesna da se sve prašilo, te pošla po svog konja.

– Marissa i ja smo se malo pograbili – prizna Gunn.

– Nije bilo teško pogoditi tako nešto – primijeti predradnik. – Bolje za tebe da joj se mičeš s puta.

– Zašto?

– Spandala se sa Strikerovima – odgovori Dingle. – Sad je Alecova cura.

Gunn promrmlja nešto ispod glasa, nešto veoma nalik na kletvu. Nikakvo čudo što je Gwen Coates maloprije rekla ono o zetovima. Iako joj je nedvojbeno nedostajala Crvenkapičina nevinost, Marissa je isto tako nesumljivo postala žrtva velikog vuka. Nikakvo čudo što je majka strepila za sudbinu svoje kćeri! Ubojstvo, krađa, zlostavljanje, preljub – sve je to Alec iskusio. Čovjek od kojih četrdesetak godina, on je uzeo i odbacio desetke žena posvuda tokom godina i nije bilo baš nevjerojatno da će Marissa proći išta bolje na kraju krajeva.

– Luda djevojka!

– Alecova djevojka – naglasi Dingle – i tvoj neprijatelj.

Zadržavši dah kad mu je pravo značenje predradnikovih riječi doprlo do mozga, Gunn se zamisli nad njima prije nego što ih je odbacio.

– Ne – reče uvjeren. – Ona to ne bi učinila.

– Pa ti to najbolje znaš – odvrati Dingle sumnjičavo. – Ali nisam došao zbog toga. Mislim da znaš zašto te trebam.

– Zbog prijateljstva i izraza sućuti, nadam se.

– Zbog toga i još nečega.

– Ranča?

– Baš to.

– Marissa mnogo priča.

– Ne bih to nazvao tako blagom riječi.

– Prijedi na stvar.

– Kaže da ga namjeravaš prodati.

– Nisam očekivao da ću se naći pred tim pitanjem – prizna Gunn malo obrambenim glasom, ali i gonjen potrebom da bude potpuno iskren. – Ne misli da se to, dovra-

ga, tiče ikoga osim mene. Ali, zaista namjeravam prodati ranč. Znam agenta dolje u Billingsu po imenu Blow koji se bavi procjenom i prodajom zemljišta. Poslat ću ga da procijeni ranč i pripremi ga za prodaju.

– Ranč je tvoj – prizna Dingle – i imaš pravo raditi s njime što te volja. Ali tamo u spavaonicama imaš ljude koji žive i rade za tebe. Spremni su boriti se za tebe, Jede. Ili se toliko bojiš Strikerovih?

– Smatrat ću to poštenim pitanjem, John. – resko otpovrgne Gunn. – I odgovorit ću ti na isti način. Da, bojim se Strikerovih, ali ne toliko da im se ne bih suprotstavio kad bih baš morao. Ali je činjenica da ne moram. I koliko god cijenim spremnost momaka da povedu sa mnom borbu, ne mogu izložiti njihove živote u sukobu s četvoricom najvještijih i najbezobzirnijih ubojica. Sve drugo na stranu, osjećam da je bar to moj dug pokojnom ocu. On je također mislio prvenstveno na zdravlje i sigurnost svojih ljudi.

– To je živa istina, Jede – složi se Dingle. – I momci i ja zbog toga smo ga vrlo cijenili. Ali ponekad se jednostavno moraš boriti, Jede. U kaubojskoj zemlji postoji jedan nepisani zakon. Kauboj se bori za svoj žig. Ja i moji momci živimo po tom zakonu. Također prihvaćamo i činjenicu da svaki od nas ima svoj suđeni dan i sat i ništa to ne može promijeniti.

– To je više stvar vjere nego činjenice, John. – Primijeti Gunn. – Moje srce ne kuca tim ritmom. Nikada nisam imao nikakve želje da zapovijedam ljudima i upravljam njihovim životima. Ja cijenim svoju slobodu i volim jednostavan život. Mislim da sam u srcu samo običan kauboj i da više spadam u vašu spavaonicu nego gore u rančersku kuću.

– Nisi imao dobar početak – reče Dingle. – Tvoj se otac nije potrudio da te nečemu nauči. Valjda je

imao previše drugog posla. Kad si upao u nevolje, on te je još poticao na bijeg, pa si i nastavio bježati. Razočaran sam, Jede, i nema nikakvog smisla tvrditi da nisam. I momci će biti kad sve čuju.

– Volio bih da ne znam njihove osjećaje – zastenje Gunn s mukom.

– Ne može se reći da nisam i ja iskusio takve stvari na svojoj koži. I ja sam se morao snaći potpuno od početka kad nam je ona engleska stočna kompanija »Richmond Beef Incorporated« upropastila poslove. I vražje je boljelo. Pošteno smo se zakvačili s onim krvopijama.

Najednom Jed ugleda moguće rješenje i smjesta se odluči te reći:

– Jesli li spreman razmisliti o nagodbi, Johnne?

– Ovisi o tome o čemu govoriš, Jede.

– Imam ideju kako možemo riješiti stvar – nastavi Gunn, zagrijavajući se sve više. – Imenovat ću te svojim upraviteljem i provesti sve potrebne pravne i financijske poslove kako bi ti mogao slobodno voditi ranč »Link B-G«. Na taj način ja zadržavam dio, ti možeš biti šef, a momci zadržavaju svoj posao. Što kažeš na to?

– Kažem: ne! – odgovori Dingle.

– Ne zato što ne bih želio to što nudiš, nego zato što nisam dorastao tome poslu. To nije stvar kojom se ponosim, Jede, ali ja sam završio školu s devet godina. U drugom razredu. Znam se potpisati, zbrajati, citati jednostavne stvari, no ni uz najbolju volju ja nemam potrebnog znanja da bih vodio ranč takve veličine. Pa tvoj je otac cijeli dan jedan dan na tjedan provodio samo pišući i računajući!

– Poštujem tvoje mišljenje – prihvati Gunn. – To, znači, otpada. Otići ću do Petea Blowa što prije budem mogao. Trebalo bi da stigne na ranč krajem tjedna. Reći ću mu da organizira prodaju što prije i što bezbolnije. U međuvremenu ćete ti i

momci dobivati plaću preko Centralne i Sjeverozapadne banke. To mogu obaviti u Billingsu.

– Ne prenađuj se, Jede – nastavi molećivo Dingle. – Daj još tjedan dana razmisli. Ako ni zbog čega drugog, a ono zato što je »Link B-G« zdravo, uhodano imanje koje koristi i svojoj zemlji i ljudima koji rade na njemu. Nije to boležljivi kr-žljavko kojega treba sasjeći u korijenu. Ovo bi bio pravi pokolj.

Premještajući se s noge na nogu u mraku i gotovo nevidljiva lica, on nekoliko puta cmokne jezikom, izražavajući time potištenost i zabrinutost.

– Zar ne bi? – ustrajao je gorljivo. – Zar možda ne bi? Daj, reci mi!

Gunnu se nije svidao tok kojim je krenuo razgovor. Vrijeme je promicalo i on je očajnički želio krenuti. Dingle, obično povučen i šutljiv, sada je postao gotovo nametljiv. A Gunn mu jednostavno nije mogao dopustiti da se toliko ponizi pred njim.

– Dobro, Johnne – reče stoga tiho. – Dobro. Ja sam rekao svoje, a ti i sam znaš koliko to znači. No obećavam ti da ću razmisliti, iako ne vjerujem da će se išta promijeniti. A sad mi ostaj zbogom, stari prijatelju, i prenesi moje pozdrave momcima u spavaonici.

Okrenuvši se od predradnika, Gunn pride svome konju, odveže ga i uzjaše. Zatim, uz neutješeni Dingleov pozdrav iza leđa, potjera životinju stazom od kuće koja se uskoro spojila sa širim putem. Tu skrene desno i stade se spuštati istočnom padinom, skrećući lijevo što se više približavao podnožju, nagoneći konja u laki kas i spremajući se da prijede u trk.

Odlazio je s uzvišice na kojoj se smjestila rančerska zgrada i hvatao se staze kojom je i sišao sa sjevera i koja će ga tamo i vratiti. Namjeravao je tako stići do Belfria, a odande se probiti prečacem na

ranč Laurela i Abela Whittakera, na ranč »Silver Tips«, gdje je trenutno provodio dane. Recimo, kojih dvadeset i pet kilometara do Belfria. Mogao bi ih prijeći za oko tri sata. Istina, njegov je konj u pokretu još od podneva, ali bi mogao prijeći još tu razdaljinu bez nekog većeg zamora.

IV

Noć se sklopila oko Gunna i njegovog konja, a osjećaj bliskosti s ovini krajevima izblijedi i raspline se. Životinja je grabila ravnomjerno prema granici Montane, a kopita joj tupo odjekivala u tišini. Rastužen događajima, što je i bilo sasvim razumljivo, Gunn osjeti i dodatnu rasterećenost pada tlaka i pomisli da će možda uskoro i kiša. Pred očima mu je i dalje lebdjelo mrtvo očovo lice, ali i majčino, mutnije, ali ipak dovoljno jasno. Progonjen prošlošću, namjerno skrene misli s tih sablasnih vizija i upravi ih nešto bližim događajima koji su braću Strikerove pretvorili u njegove smrtno neprijatelje.

Sve je počelo u Blackfordu. S nekoliko krigli piva u želucu bio je zastao ispred šerifovog ureda da letimično pogleda slike zločinaca na potjernicama, pribijenima na oglasnoj ploči. Bila je među njima i potjernica za Mortom Weirom, jedan staromodni otisak koji je samo naglašavao njegovu nakaznost. Mlohavih obraza, slomljena nosa, kosih očiju, svinjoliike lubanje i potpuno ćelav, Mort Weir, koga su prije dvije godine objesili u Rapid Cityu, bijaše upečatljiv čak među svim onim ogrubjelim i nakaznim očajnicima njegovih dana i nitko, makar i s pola slijepog oka, ne bi mogao zaboraviti njegovu njušku. Tako se Gunn vraćje zaprepastio kad je svega nekoliko minuta poslije toga i ni kilometar izvan grada ugledao zločinca na raskrižju. Mort Weir, jašući odvratnu kljusinu koja mu je po

svem izgledu odgovarala, nije pokazao ni najmanji trag zanimanja za mladeg muškarca. Prešavši preko Gunnove staze, on se zaputi na zapad.

U prvi je tren Gunn produžio svojim putem, no kad se oporavio od iznenadenja – i bez primisli o sebi kao o junaku u Weirovom hapšenju – on se odluči vratiti i slijediti odmetnikove tragove do njegovog idućeg logorišta, kako bi ga mogao poslije prijaviti šerifu Bucku Lammusu.

Svu je svoju pažnju morao posvetiti praćenju tragova, pa je jedva i zamijetio kad je zašao na zemlju Strikerovih. Koristeći u potpunosti svoje poznavanje kraja, slijedio je Weira do visokih stjenjaka koji su s jedne strane ograđivali Strikerove pašnjake i našao se među stijinama i grebenima koji su zatvarali legendarnu Dolinu orlova. Pričalo se da u nju ne može prodrijeti nitko osim izvježbanih planinara.

Tamo je bio i onaj potok i tunel u kamenitom brežuljku. Weir uđe u tunel, a Gunn, dajući mu nekoliko minuta prednosti sigurnosti radi, uđe za njim. Projahavši cijelom dužinom tunela, koja nije bila veća od pola kilometra, izbije u malu, kratku dolinu. Kameni zid slijeva spuštao se do samog ruba vode, no desna je obala bila sva obrasla gustom travom, sve do ruba klisure koja je zatvarala dolinu s te strane. Ravno sprijeda bila je još jedna stijena, raspukla u podnožju, a tu je voda nestajala u podzemlju kroz tanko maleni otvor da se nitko ne bi mogao provući kroza nj u krajnjoj nuždi. Tako je po svim pravilima Gunn trebao da naleti na svoj plijen na tih stotinjak i nešto više četvornih metara prostora zarobljenog među stijinama, no razbojnika nije bilo nigdje na vidiku.

Gunn je zauzdao konja nasred potoka, ogledavajući se zabrinuto i tražeći bilo kakav znak koji bi mu pokazao kamo je odmetnik mogao

nestati. Zaključio da je mogao izaći iz vode samo na desnoj obali. Potjeravši konja onamo, stade tragati i uskoro otkrije svježe ugaženu travu koja je vodila prema dijelu obronka obraslog poprilično gustim zelenilom.

Pipajući pred sobom, gotovo je odmah otkrio da zelenilo sakriva veliku raspuklinu među stijenama koja se pružala kojih stotinu i pedeset metara u pravcu onoga što je mogla biti samo Dolina orlova. No sve te pojedinosti, makar zanimljive ako se porazmisli o njima, u onom trenu nisu bile nimalo značajne, jer je Gunn tada spazio trojicu jahaca kako spokojno i lijeno jašu procijepom. Prepoznao ih je smjesta – bili su to Mort Weir te Alec i Colin Striker – a razgovarali su i smijali se svojim dosjetkama na najprijateljskiji način. To je, opet, značilo da je Weir ovamo došao s namjerom, a da su ga Alec i Colin čekali.

Na nesreću, iako se naoko dobro zabavljao, Alec Striker ipak nije bio toliko neoprezan da ne bi zamijetio Jedovo lice kako zuri u njega i njegove drugove. Zatulivši bijesno, najstariji od braće Striker otkrije da je prepoznao uhodu. Tada koltovi zagrmješe i Gunn osjeti da mora najhitnije pobjeći. Skoči na konja i ušmjeri ga natrag prema potoku i dalje, divlje galopirajući, kroz tunel koji je probijao kameni brežuljak.

Izjurio je iz vode u prvom pogodnom trenutku, a onda sunuo preko pašnjaka prema istoku, pretvarajući se da je Blackford njegov pravi cilj. Ustvari, jedino što je želio bilo je da se dokopa ranča »Ling B-G« koji je jednim dijelom graničio sa Strikerovim posjedom. Skrivajući se u prvom pogodnom zaklonu, propusti potjeru da projuri kraj njega, vrati se vlastitim tragom i krene prema domu. Tu ispriča ocu što ga je snašlo i dobije od njega potvrdu svoje vlastite namjere da uzme nešto zaliha i opreme i ode na sjever u

Montanu. Otac Gunn je vjerovao da je Strikerovima tamo ucijenjena glava, pa tako Jed i sprovede svoj plan, odnoseći sa sobom i određene sumnje, a jedan prilično besmisleni život prekine se da bi ga zamijenio drugi, besmislen na svoj način, ali grublji život odraslog čovjeka.

Ali iako je Gunn odlučio nastaviti s njime, postade svjestan toga da ga to ne čini onako sretnim kako bi volio. Nije sumnjao u svoju snagu i sposobnost koje su još i sada mogle postići više, samo da ih može pošteno upregnuti. No čiji je život savršen? Kome je uopće dopušteno živjeti savršenim životom? Svijet u njegovim očima bijaše divljina, a jaki su uvijek tražili materijalna dobra i moć za vladanje. Gazili su one koji bi im se našli na putu. Gunn je u sebi osjećao da ga je priroda dobro opremila za borbu s najgrubljim predstavnicima svog doba, no odbacivao je takve misli, dobro znajući da ne može biti ni mira, ni sreće u proganjanju onih slabijeg kova.

Osjećaj tuge i spoznaja da se nalazi na raskrižju sve teže ga stadoše pritiskati. Sve ono što ga je dosad održavalo, najednom se stalo sukobljavati i sudarati, te se Gunn ponovo vrati u one događaje od prije šest godina, pitajući se nije li njegov život na rubu još jedne prisilne promjene. Neobjašnjivi osjećaj strave stade rasti u njemu dok je zurio u bezlične prizore svoje budućnosti nad kojom će možda imati tako malo vlastitog utjecaja.

Njegove misli bijahu otputovale već daleko tom nerazumnom stazom, kad li ga nešto u njemu upozori prizove u stvarnost okolne tmine i njegova se ruka još jednom spusti k revolveru. Tada ga najednom nešto tanko i nepopustljivo dohvati ispod brade i izbací iz sedla. On tresne na tlo takvom silinom da mu sav zrak izleti iz pluća, a cijela unutrašnjost plane vatrenim bolovima.

Ležući tako raširenih ruku i no-

gu, ponovo polako postade svjestan nečije prisutnosti koja ga je i malo-prije, iako prekasno, trgnula iz crnih misli. Postade svjestan nečijih lica iznad sebe i snažnih ruku koje su ga pograbile za odjeću i trgnule u sjedeći položaj. Zatim plane šibica i njen mu se plamen unese u lice, a sumporne pare prodriješe u pluća, nadražujući ga na kašalj.

– On je, Alec – reče muški glas koji bijaše grub i pun okrutnosti.

– Ne znam tko bi inače mogao biti, Coline – otegne drugi glas. – Ali nikad se ne zna. Još nije bilo noći bez putnika. Dobro, dajte da to sredimo. Zebe, sveži mu ruke na leđima. Dane, ti mu prisloni svoju pučalku na tikvu. Prospi mu mozak ako samo naglije udahne.

Gunn osjeti kako mu se revolver-ska cijev zabija u lijevu stranu lubanje, a dvostruki škljocaj napinjanja oroza odjekne mu u glavu poput udarca čekića o nakovanj. Šibica se ugasi i noć mu se učini mračnijom od smrti. Netko mu potegne ruke iza leđa i natakne omču na njih, omču od tanke, oštne kože, čvrsto ih vežući s nekoliko čvorova za svaki slučaj.

– Znaš li to smo mi? – upita onaj koji je izdavao naredbe.

– Od prvog trena, po vašem smradu – odvrati Gunn prkosno.

– Neka je prokleta Marissa Coates! Samo je žena sposobna učiniti ovo što mi je ona učinila.

– Prenijet ću joj što si rekao – obeća Alec Striker, zatjeravši iznenada tvrdi vrh čizme Gunnu među noge.

Završivši, zarobljenik se presavije preko koljena, a znoj mu poteče niz lice dok se borio da zaguši druge krikove bola, da zatomi nepodnošljive bolove koji su mu razdirali zdjelicu.

– To ćete naučiti da paziš na svoj jezik, Gunne – naceri se Alec Striker.

Grubom rukom zavrne zarobljeniku desno uho.

– Jesi li bogomoljac, Gunne? – upita.

– Molim se, Strikeru.

– Onda se diži i počni smjesta moliti! – naredi drugi muškarac. – Imat ćeš dovoljno vremena da se pomiriš s nebom dok te budemo vodili do drveta koje ćeš nam lijepo okititi.

Gunn pokuša pomaknuti noge, ali bez uspjeha. Cijeli donji dio tijela bijaše mu kao oduzet. Ne bi mogao ustati ni za spas svoga života.

– Obogaljšio si ga! – zaunjka jedan glas. – Jesi li ga baš morao udariti po onome, Alec? Jadne cure u paklu bit će prikraćene. Nije pošteno, da znaš. Te se jadne kurvice nemaju veseliti ničem drugom, ha, ha, ha!

– Zaveži labrnju, budalo debela – naredi Alec Striker s odvratnošću u glasu, a onda doda hladno: – Podigni to kopile! Njegovo je vješanje šest godina zakasnilo. Jedva čekam da čujem kako pucketa uže kad se počne bacakati i koprcati na noćnom vjetru.

Par mesnatih šaka sklopi se oko Gunnovih prsa. On osjeti kako ga uspravljaju i pridržavaju kad njegove noge odbiše poduprijeti vlastitu težinu tijela.

– Budi muškarac, Jede! – zasteje debeli iza njega.

Gunn upre sve sile da ga posluša. Mišići lica napeše se od napora dok je pokušavao svladati bolove koji su ga još lomili, te raširi noge i ustoboči se nekako na njima, otresajući potporu koja ga je pridržavala odostraga. Onda se revolver-ska cijev ponovo zabije u točku iza njegove lijeve sljepoočice.

– Kreći! – naredi četvrti glas koji je mogao pripadati samo Danu, Alecovom bratu, koji je dosada šutio.

Gunn nesigurno pomakne jednu nogu naprijed i krene vrlo polako. Svaki mu je korak zadavao bol koja se riječima ne da izreći. No kako je bol pri kretanju rasla, tako mu za-

muti i svjesne misli, pa mu je bar mozak bio donekle neosjetan na užasnu sudbinu koja ga je čekala na kraju tih nekoliko metara. Zaista, osjećao se više mrtvim nego živim kad ga napokon zaustaviše, a šuštanje grana iznad njega i uznemireno frktanje konja u blizini dojaviše mu da je stigao na kraj puta.

– Hoću da sve bude po propisima – reče Alec Striker zapovjedno. – Rekao sam ti da poneseš svjetiljku, Coline. Imaš li je?

– Eno je tamo – odgovori mu brat Colin – visi na sedlu.

– Donesi je – zareži Alec – zajedno s užetom.

Veoma visok i malko pogrbljeni lik Colina Strikera izdvoji se iz grupe pod drvetom. Topot njegovih koraka udalji se prema konjima. Nije ga bilo možda kojih pola minute.

Onda se vrati i kresne šibicom, a njegovo mršavo, fino lice najednom iskoči iz tame poput lica lijepog, ali nepovratno izgubljenog grešnika. U lijevoj je ruci nosio petrolejku. Podiže njeno zaštitno staklo i dodirne stijenj plamenom šibice. Žižak prihvati plamičak i razastre krug mutne, no dovoljne svjetlosti po travi ispod planinskog hrasta koji će postati Gunnovo drvo za vješanje. Zatim predade svjetiljku debelom Zebu i skine s ramena laso. Odmjeri debelu granu hrasta koja se odvajala od debla na koja četiri metra visine i zabaci omču preko nje, tako da se sablasno zanjihala baš na visini pogodnoj za čovjeka dvometraša.

– Dobro si to obavio, sine – pohvali ga Alec širokih će se za koji tren probuditi – vjerojatno s glavoboljom, s lošim okusom u ustima i spoznajom da se opet pošteno napio – ali san nikako nije prestajao i drvo je nad njim šuštal na vjetru, najavljujući mu svojim osušenim lišćem zloguko upozorenje da se pripremi.

Tada Alec Striker izreče kobnu riječ. Trojica povukoše svom sna-

gom i omča se trzne i zahvati Gunnovo grlo, urezujući se u nj duboko i žedno. Uže ga podiže s tla i ne zaustavi se dok Gunn ne ostade visjeti na njegovu kraju, upirući se palčevima o vrh čizama i pokušavajući ponovo dohvatiti čvrsto tlo pod nogama. Najednom ga cijeloga obuhvati stravična spoznaja da sada više ne može predahnuti, te se stade koprcati i bacakati, a uže nad njim zapjeva svoju pucketavu pjesmu koju je Alec Striker toliko želio čuti.

Jed Gunn osjeti kako dolazi kraj. Oči i jezik iskočiše iz svojih šupljina i crveni oganj uzburkane krvi preplavi ga mukama. Učini mu se kao da mu se grudi i lubanja polako nadimlju do rasprsnuća, a u mozgu mu zagrmí tisuću lošim okusom u ustima i spoznajom da se opet pošteno napio – ali san nikako nije prestajao i drvo je nad njim šuštal na vjetru, najavljujući mu svojim osušenim lišćem zloguko upozorenje da se pripremi.

Tada Alec Striker izreče kobnu riječ. Trojica povukoše svom snagom i omča se trzne i zahvati Gunnovo grlo, urezujući se u nj duboko i žedno. Uže ga podiže s tla i ne zaustavi se dok Gunn ne ostade visjeti na njegovu kraju, upirući se palčevima o vrh čizama i pokušavajući ponovo dohvatiti čvrsto tlo pod nogama. Najednom ga cijeloga obuhvati stravična spoznaja da sada više ne može predahnuti, te se stade koprcati i bacakati, a uže nad njim zapjeva svoju pucketavu pjesmu koju je Alec Striker toliko želio čuti.

Jed Gunn osjeti kako dolazi kraj. Oči i jezik iskočiše iz svojih šupljina i crveni oganj uzburkane krvi preplavi ga mukama. Učini mu se kao da mu se grudi i lubanja polako nadimlju do rasprsnuća, a u mozgu mu zagrmí tisuću pucnjeva. Njihova vatra raspe se na sve strane. Svjetla poprimiše skrletnu boju, a njihova pozadina postajaše sve cr-

nja i crnja. Misao mu se stade kidati i svijet nestajati.

Napokon prestade osjećati i svoje tijelo, a sve oko njega se zamračilo.

V

Gunn je uvijek vjerovao da se mrtvi bude na sjajnijem i boljem mjestu. No otvorivši oči sada i zirnuvši mutno oko sebe, pomisli kako je ovo mjesto, na kome se našao, još bjednije i tmurnije od onoga s kojega je otišao.

Nevolja bijaše u tome što se nije osjećao mrtvim na način kako je zamišljao da smrt izgleda. Ustvari, i dalje se osjećao izvanredno živim, sa svim onim bolovima između izmučenog grla i još ranjavih prepona. A kako i bijes na braću Striker napokon plane u njemu, on osjeti gotovo neku ugodnost.

Najednom opazi ženski lik kako mu prilazi i postavlja se između njega i ono malo svjetla što je dopiralo odostraga.

– je li ti dobro, Jede? – upita ona. – Nisam se zabunila, zar ne? Ti si Jed Gunn, zar ne?

– Zar moraš pitati? – promrmlja on s mukom.

– Pa, prošlo je podosta godina – odvrati žena braneći se.

– Mislio sam da ovdje dolje imate svakakve popise i registre – zagudi Gunn, zagledajući pobliže ženinno lice i zaključivši da je lijepo na onaj poseban način stisnutih usana i tužnih očiju koji mu je oduvijek bio posebno privlačan. Stari Nick te je zaposlio? Pretpostavio bih da će izabrati nekoga s boljim pamćenjem od tvoga. A opet, svi smo mi ovdje dolje drugorazredna roba.

– Ovdje dolje? – zbunjeno upita žena. – O čemu ti to buncaš?

– Ne možeš očekivati da netom umrli savršeno vlada jezikom – pobuni se Gunn. – Mrtav sam, zar ne?

– Nisi, ako nisam i ja – odvrati žena nasmijavši se napokon. – A ja

sasvim sigurno nisam bila mrtva prije nekoliko minuta kad sam te pokupila vraćajući se kući.

– Kako je to moguće? – zaprepasti se Gunn. – Pa oni su me objesili!

– Ne sasvim – odvrati žena odmićući se natrag prema mjestu gdje je petrolejka sa stola nasred sobe mogla obasjati njen lik u smeđoj suknji i kockastoj košulji. – Ostavili su te da vidiš i otišli onih nekoliko presudnih sekundi prerano. Zato sam te uspjela skinuti s užeta i vratiti u život. Bilo je za daku, ali iskra života u tebi je još postojala, a ja sam je uspjela rasplamsati.

– Zaboga! – dahne Gunn, spuštajući u nevjerici pogled na sebe i žičani krevet na kojem je ležao, krevet bez strunjače i s vrlo malo posteljine. – Nije mi mnogo trebalo!

– Sumnjam da je moglo biti gadnije – prizna ona. – No, ne misli o tome više, Jede! Odmori se!

– Da ne mislim o čudu? Nemoćuće!

– Može se reći da su sve bitne stvari bile u tvoju korist – uzdahne ona. – Čula sam vaše glasove i zatekla se u blizini kad su upalili svjetiljku. Skrivala sam se u grmlju samo nekoliko metara dalje od hrasta. Imala sam uza se najoštrij nož i uspjela sam te skinuti u prvom skoku. Presjekla sam uže i ti si tresnuo na zemlju. Tako sam mogla početi udahnjivati zrak u tvoja pluća s neznatnim zakašnjenjem, onako kako me je jednom davno naučio moj otac.

– Izvan svake je sumnje da si mi spasila život – prizna Gunn, zastešnjavši kad se pokušao uspraviti u sjedeći položaj i prstima obiju ruku trljati otečeno grlo. – Poznajem te, zar ne? Išli smo zajedno u školu. Ponekad smo se pogledavali u učionici.

– Točno – složi se ona. – Tada sam ja bila djevojčica, a ti jedan od velikih momaka.

– Meni se čini da si i ti sada velika djevojka – promrmlja on.

Djevojka pred njim bila je gotovo njegove visine, s kosom boje zrelog žita, plavooka, građena poput Amazonke.

– Grace – sine mu najednom, no namršti se, prisjetivši se istovremeno i stvari koju je trebao zaboraviti.

– Grace Tucker.

– Da, ja sam to – uzdahne ona duboko. – Oh, vi muškarci!

– Strikerovi su i tebi nanijeli zlo.

– Nešto prije nego što si ti pobjegao iz ovog kraja – potvrdi ona. – Tada je mama bila još živa. Ono što su mi učinila ona četiri prokletnika bila je njena smrt. To i ono što je proizašlo iz toga.

– Proizašlo iz toga? – potače je on.

– Dobila sam dijete – objasni ona gorko. – Jedan od one četvorice braće bio mu je otac. Svi su se redali na meni cijelo jedno poslijepodne i večer. Tada su me svukli do gola i bičevima otjerali natrag u Blackford. Bila sam osramoćena. Bila sam osramoćena u očima cijelog grada. Strikerovi su tvrdili da sam htjela sve što su mi radili. Majka mi se razboljela od sramote i morale smo se preseliti ovamo u šumu, u divljinu. U ovu staru lovačku kolibu, jer nas Blackford više nije htio primiti. A kako mi je trbuh stao rasti, tako se je pogoršavala i mamina bolest. Tada je umrla i ja sam je morala sama pokopati, tamo u šumi.

– Očito znam samo dio priče koji sam i mogao znati – reče Gunn potreseno. – Nisi ti bila kriva, Grace. Prisilili su te na sve što su oni htjeli. Svatko pošten to je morao znati. Ti Strikerovi radili su u to vrijeme što bi im god palo na pamet. Ti nikako nisi bila jedina djevojka koju su napastovali, iako si ti, čini se, jedina koja je...

Gunn zašuti i tužno odmahne glavom.

– Što se, desilo s djetetom? – upita.

– Umrlo je na porodu – odvrati Grace Tucker. – Sama sam se poradala, u neznanju svojih osamnaest godina. Možda je dječak i umro zbog toga, makar... makar sam sretna što ga nema. U ovim krajevima ne treba još jedan muškarac iz tog sjemena!

Djevojka zarije lice u dlanove i žestoko se štrese.

– Oh! – prostenje. – Kakva užasna pomisao!

– Kad bih bar mogao reći nešto utješno – sa žaljenjem prihvati Gunn. – No ništa nije ni približno prikladno u slučaju poput tvoga.

Visoka plavuša spusti ruke i s vidljivim se naporom smiri.

– Ne moraš me žaliti. Dosta dugo živim sa svim tim. Sada je to prošlost, Jede. Ali ljudi mi još zamjeraju. Ponekad silazim u grad da prodam krzna ili kupim petroleja, ali prezir je još u njihovim pogledima i riječima.

– Ti si izgnanica ovdje – primijeti Gunn.

Preleti pogledom po jedinoj prostorijici kolibe od balvana u kojoj su se nalazili, nastojeći da ne bude odviše strog. Otkrije da njen dom, uz grubi namještaj koji je već bio nesvjesno zapazio, sadrži samo ono najnužnije za život jedne osobe: lonac za kuhanje i drugi za kavu, kutiju za rublje lijevo od ognjišta i drveni naslonjač desno, štap za ribolov iznad prozora, sjekiru obješenu na čavao ispod njega, vinčesterku oslonjenu na zid pokraj alata i jedno odijelo od jelenje i rakunove kože na vješalici na vratima.

– Ti, kći vojnog liječnika, odgojena poput dame! Izgleda užasno nepošteno, Grace, a opet mi je i drago zbog tvoje nesreće. Da nije bilo toga, sada bih bio mrtav.

– Pa, može se i tako reći – prizna ona.

– Kako to da si ti izašla noćas?

– Lisica mi kolje kokoši – odvrati ona. – Pošla sam da je uhvatim.

– Nadam se da ti nije šcepala još koju dok si se ti mučila sa mnom.

– Vjerojatno jest – odgovori Grace suho dok joj se na licu odraze male, svakodnevne brige. – Ulovila sam tvoga konja. Bar mislim da je tvoj. Svezala sam ga vani.

– Vjerojatno je moj – prihvati Gunn. – Glatko su me skinuli sa sedla. Strikerovi su razapeli užu preko staze. Ne pitaš što sam ja radio ovdje?

On joj ispriča kako je doznao da mu je otac teško bolestan i kako je dojahao iz Laurela da ga posjeti.

– No našao sam ga već mrtvog – zaključio. – Vraćao sam se u Montanu kad su me šcepali.

– Ista stara stvar između tebe i njih? – upita ona. – Da – prizna Gunn. – U tom su smislu, Grace, tvoj i moj život donekle slični.

– Ali kako su znali gdje ćeš i kada biti?

– Još jedan djelić prošlosti – nasmije se on gorko.

Ispriča joj o svojoj mladenačkoj ljubavi s Marissom Coates, o njenom nepomirljivom stavu danas, o tome da je ona trenutno djevojka Aleca Strikera i na kraju o njenoj izdaji koja je mogla biti jedino moguće objašnjenje za to da su braća doznala da je u Wyomingu i da se vraća putem, gdje su mu postavili zasjedu.

– Užasna priča – reče ona uzbuđeno. – Kako je mogla biti takva? Sigurno je znala da njen postupak može značiti tvoju smrt. Pa ona ih je poticala na ubojstvo. Jede!

– Namjestila mi je zamku – složi se muškarac mrko.

– I kažeš da je sada Alecova djevojka – promrmlja plavuša zamišljeno. – Svaka ptica svome jatu, zar ne? Nikada te nije voljela. Jede. Sigurno je sada veoma ponosna na sebe!

– Svi mi imamo svoj ponos, jedne ili druge vrste – pomirljivo će

Gunn. – Ali tu si u pravu. Njezin je pogrešan.

– Ipak se vraćaš u Montanu? – upita Grace

U prvi tren Gunn htjede odgovoriti potvrdno, ali ga nešto zadrži. Tihi život i mirni putovi najednom mu više nisu izgledali tako važni. Osjeti spremnost da se suprotstavi stravičnim naporima i krajnjem riziku. Shvati da ovdje postoji nešto što se može prepustiti kukavičkom toku stvari. Više neće bježati pred braćom Striker. Jednom u životu pretjerali su sa svojom pokvarenošću. Poći će za njima. Sada je to znao – čak željno čekao. Jedino je još trebalo odlučiti kako je najbolje početi.

– Ne, Grace – začuje vlastiti glas. – Ne vraćam se u Montanu, barem zasada.

– Izravnat ćeš račune sa Strikerovima – ustvrdi plavuša. – Vidi ti se to u očima.

– Imaš prilično oštar vid. – Možda zato što vidim ono što želim vidjeti.

– Predlažeš možda da se udružimo u osveti?

– Trebat će ti saveznik svako... i sva pomoć do koje možeš.

– To nisu stvari koje bi se mogle olako uzeti – složi se on kimnuvši.

– Postoje ljudi koji će mi pomoći s oružjem u ruci, prijatelji u nevolji, ali nisam siguran do koje mjere.

– Momci s ranča?

– Da.

– Jesi li baš tako siguran?

– Riječ je odužnosti, Grace – uzvratila on. – Žele da nastavim ondje gdje je prestao moj otac. A ja ne želim voditi ranč. Želim ga prodati.

– Ti odlučuješ o tim stvarima, naravno.

– Ne slažeš se s time?

– Jede, bilo bi vrlo neumjesno od mene da odgovorim bilo potvrdno, bilo odrečno – primijeti ona.

– Ali ja ipak želim čuti i tvoje mišljenje, dovraga! Ili možda ni sam ne znaš što hoćeš?

– Doista ne znam nakon svega ovoga što je bilo danas – prizna on.

– Sada stvarno više ne znam.

– Bio si lutalica, Jede, osamljenik s nemiroj u očima.

– Volim ljetni povjetarac i miris visokih stabala, Grace. Uvijek ću to voljeti. Osjećam u sebi zov divljih predjela.

– Ali čovjek stari i odrasta, gospodine Gunne, i ne može uvijek zatvarati oči pred odgovornostima i dužnostima zbog kojih je možda rođen.

– Znam – uzdahne on s čudnim osjećajem da je ovaj njihov razgovor postao neobično prisan za dvoje gotovo potpuno stranih ljudi, prisjetivši se svog prijašnjeg nelagodnog osjećaja da je njegov život možda opet na raskrsnici. – U svakom slučaju, u pravu si, Grace. Moramo pričekati i vidjeti kako se događaji budu razvijali prije nego što ih proširimo na još nekoga osim nas dvoje. Nisam siguran ni kako početi. Nešto mi se mota po glavi, međutim. Htio bih se vratiti onamo gdje je za mene sve i počelo. Ako mislim samo o sebi, čini mi se to važnim, iako nisam siguran kako će to pridonijeti našem zajedničkom cilju. Možda saznam nešto vrijedno, makar što. No s druge strane može se pokazati i da u svemu tome nema ničega.

– Zvuči vrlo tajanstveno i nedokučivo – primijeti Grace Tucker.

– Pa i nije – promrmlja Jed razmišljajući o Dolini orlova i o onome što je sumnjao da ona skriva. – Htio bih prespavati prije nego što odlučim.

– Onda spavaj! – nasmiješi se djevojka. – Ionako si u krevetu.

– U tvom krevetu.

– Tebi je sada postrebniji nego meni – odgovori ona. – Meni će biti dovoljan i pokrivač kraj ognjišta.

– Neće biti, dodavola! – frkne on kroz nos. – Ne bih ni oka sklopio da ti ležiš tu na tvrdom. Ako je

ono vani zaista moj konj, onda imam prvorazrednu vreću za spavanje privezanu za sedlo i bit ću ti zahvalan ako mogu prespavati kraj tvoje vatre.

– Kako hoćeš – pomirljivo će ona. – Neću se oko takve sitnice prepirati sa svojim ortakom. Moja je jedina želja da vidim Strikerove u prašini. Ako se to dogodi, neće mi biti žao ni ako platim glavom.

– Ne igraj se proroka, nije najukusnije – upozori je Gunn.

– To je jedina stvar o kojoj sam sanjala sve ove godine, jedino za što sam se zdušno i svim srcem molila – prizna ona strastveno. – Moj život ne vodi nikamo, Jede. Ja nemam budućnosti.

– Imaš je onoliko koliko je hoćeš imati – odgovori Gunn i zastane kad je zabacio noge na pod i uspravo se, iako je to učinio vrlo polako.

– Dokazala si da nisi od onih koji se predaju. Ti si otmjena žena, Grace. Čovjek bi morao proputovati podosta kilometara da nađe bolju. Došla si dovde, a prijeći ćeš i ostatak puta.

– Ranjen si, Jede – primijeti ona zabrinuto, naoko prečuvši njegov pokušaj da je utješi.

– Uspomena od Aleca Strikera – kimne on. – Ništarija me je udarila ondje gdje muškarac ne može podnijeti previše udaraca.

– Ja ću ti donijeti vreću.

– Ne, ne treba – zabrza Gunn odlučno. – Moram se razgibati. Moram se kretati. Gotovo je ako se oteklina ohladi.

– Vani je mračno i nećeš se snaći. Povest ću te do konja.

– Ako misliš da treba, Grace.

Žena pride vratima i otvori ih. Vlažan zrak nahrupi u prostoriju, kovitajući se po njoj. Ona izade, a on se zaputi za njom kratkim i ukočenim koracima. Snagom volje i odlučnošću morao se prisiliti da podigne lijevu nogu onih pet centimetara koliko je trebalo da prekorači prag.

Ugleda Grace Tucker kako ga čeka na rubu svjetla koje je kroz vrata padalo na vlažnu zemlju ispred kolibe. Ona mu domahne i povede ga na lijevu stranu, ispred drveća, do prečke za vezivanje konja, koja mu se učini kao da je na kraju malene čistine iza kolibe, pod šumom čije je šumorenje čuo posvuda oko sebe. Životinja je stajala pognute glave i Gunn hitrim prstima preleti preko njenih ramena, vrata i glave, smjesta je prepoznavši i u mraku.

— Da, moj je — reče odvezujući vreću s jabuke sedla. — Hvala ti, Grace.

— Nema na čemu, Jede.

— Vratimo se u kuću — predloži on zatičući vreću pod pazuhu. — Noć je vlažna.

Grace se šutke okrene i povede ga natrag kadli ih najednom zaustavi odjek pucnjave negdje južno od blijedog mjeseca što se jedva nazirao kroz granje pred njima. Pucnjevi su odjekivali u brznoj paljbi, valjajući se krajinom oko brežuljaka i jedan kojot otužno zatuli.

— Što je to? — upita djevojka napeto.

— Kao da ljudi pucaju jedni na druge — promrmlja Gunn. — Ali mene toliko ne zanima što, već gdje.

— Nije li tvoj ranč na onoj strani?

— Jest. Možda se puca na ranču »Link B—G«. No opet, široko je to prostranstvo, a jeka može zbuniti. Ne isplati se previše brinuti oko nečega u što nismo sigurni. Ionako ćemo saznati na vrijeme ako ima veze s nama.

Tako nastaviše put i za nekoliko trenutaka vratiše se u kolibu, a djevojka spusti teški drveni zasun na njima. Pride krevetu i spusti se na nj, a Gunn razmota vreću pred ognjištem i otpaše remen s revolverom. Tek tada postade svjestan toga, začudo, da je izgubio svoj kolt, bilo u padu s konja, bilo da mu ga je uzeo jedan od braće Strikerovih, a on to nije ni opazio. Obično je takav gubitak značio ozbiljne neprilike,

jer je revolver bio oružje za neposrednu obranu, ali Gunn je još imao vinčesterku u navlaci na sedlu, a to je značilo da neće morati hodati ne-naoružan. Stoga prebaci opasač preko naslona drvene stolice i zaboravi na gubitak revolvera. Potpuno odjeven, legne i povuče pokrivač do brade. Grace Tucker ugasi svjetiljku i također legne.

Jedino još crveni plamićci u nepravilnim titrajima odsjaja s ognjišta narušavahu tamu koja je ispunila veći dio kolibice, osvjetljavajući na trenutke najneobičnije kutke prostorije.

Sklopivši oči, Gunn se trudio da zaspi, znajući koliko mu je san potreban, ali mu san nikako nije dolazio, pa je bio budan.

VI

Jed Gunn je dugo ležao budan. Oni pucnjevi bijahu ga uznemirili više no što je volio priznati. Sa Strikerovima u blizini, pogotovu onako ludima zbog njegove pretpostavljene smrti, bilo je sasvim vjerojatno da su odjurili na njegov ranč s nekim rušilačkim namjerama kakve on trenutno nije mogao ni naslutiti. No shvati da neće uspjeti ništa dokućiti, pa otjera sve te misli. Spoznao je da su takva razmišljanja beskorisna u najgorem smislu te riječi, te se prisili da konačno utone u san. Doista je usnuo u san koji bijaše gotovo isto tako dubok kao i ona nesvijet iz koje ga je u posljednji tren nesebičnim i smionim naporom izvukla Grace Tucker.

Probudio se u kolibici punoj sivog jutarnjeg svjetla.

S naporom se okrene na leđa i široko zijevne, osjećajući kako mu je tijelo uspavano, a mozak zamućen. Zapravo, osjećao se tako loše da je sumnjao da će dočekati kraj dana. Da je bio prepušten vlastitoj volji, možda bi i ostao ležati, ali ga miris kave i noge što bi ga povremeno prekoračile kad bi se ženski lik

nagnuo k vatri podsjetiše da je u kolibi još netko, a taj netko bijaše Grace Tucker, njegova spasiteljica.

– Dobro jutro – pozdravi je. – Čini mi se da ti smetam.

– Malo – prizna plavuša. – Kavu?

Djevojka mu pruži limenu šalicu punu tople tekućine. Podižući se na lijevi lakat, on je prihvati i srkene, jedva progutavši prvi gutljaj kroz ranjeno i povrijeđeno grlo.

– Jesi li dobro? – upita ona zabrinuto.

– Mislim da jesam – kimne on, zamjećujući istodobno da je odjevena u svoje kožnato odijelo, što joj je lijepo pristajalo. – Spremna za pokret, a?

– Kad i ti budeš, Jede – odgovori ona mirno, a onda nastavi neobično mirnim, ali ozbiljnim glasom zrele žene: – Negdje moramo početi, Jede, a naše djelovanje mora voditi k određenom cilju. Inače nećemo postići ništa.

– Slažem se s tobom – kimne on.
– Znaš, Grace, možda sam se jučer malo zanio. Danas mi se čini da moramo biti malo umjereniji u onome što govorimo i mislimo. Ja mrzim Strikerove, a i ti također, ali svejedno mislim da ne možemo završiti tako da ubijamo i ubijamo, bez razmišljanja. To nije u mojoj naravi, oprost.

– Vjerujem ti. I ti i ja možemo ubiti ako budemo morali, ali ćemo zadržati naše postupke u granicama dopuštenog, ako se ne varam, Jede. Da pokušamo povesti stvari tako da u pomoć možemo pozvati šerifa kad dode pravi tren za to? Zato moramo pronaći nešto o Strikerovima što će, kad ih prijavimo, bez odlaganja dovesti pravog predstavnika zakona ovamo.

– Čuj što ja mislim, Grace – pozove je Gunn.

Ispričao joj je o onome danu kad su se prekrizile njeova staza i staza sad već pokojnog Morta Weira i kad ga je njegova vlastita ljubopi-

tljivost stajala neprijateljstva braće Strikera. Osim toga, ima neki nejasni osjećaj da bi braća Strikeri mogli imati neku vrst skloništa za odmetnike tamo u Dolini orlova. Ti momci imaju stotine jutara prvorazrednih pašnjaka, ali na njima pase samo nešto stoke. Isto tako, čini se da ni kao razbojnici više nisu onako poduzetni kao nekad. Ipak, bar po onome što je mogao vidjeti, svejedno žive na visokoj nozi. A za to treba novaca. Mnogo novaca. Odkle ga smažu? Stara i stari Striker nisu im ostavili mnogo više od obiteljske zle krvi u nasljeđe.

– Ima nešto na tome – složi se Grace Tucker zamišljeno. – Zaista može biti da naplaćuju od odmetnika koje skrivaju kad im postane prevruće. U svakom slučaju, isplatio bi se zaviriti malo dublje!

– Drago mi je da i ti tako misliš – reče Gunn. – Samo, do istočnog dijela Doline orlova dug je i prilično otvoren put, izložen pogledu. Morat ćemo se prošuljati dobrim komadom Strikerove zemlje, ali najveću opasnost predstavlja ipak prolaz u dolinu grebenom među stijenama. Ti nemaš konja, zar ne? Grace odmahne glavom.

– Možda je i bolje da ga nemaš – slegne on ramenima. – To je posao koji će lakše obaviti jedan čovjek. Manje je primjetljiv.

– Ne mora biti – zamišljeno odgovori Grace. – Čula sam da postoji još jedan ulaz u dolinu, s naše strane. Ja ga nikad nisam vidjela svojim očima, no uvjeravali su me da postoji. A moj se izvor obavijesti još nikada nije ni u čemu prevario.

– Tvoj izvor obavijesti?

– Zove se Bijesni Medvjed. On je poglavica plemena Crna Stopala i ja sam vrlo ponosna što ga mogu nazvati prijateljem.

– A kako on zove tebe?

– Bijelom Kćerkom, ponekad, ali najčešće Ženom Lovcem. Može mu biti kojih sedamdesetak godina i pravi je stari, plemeniti gospodin.

– Kako to da ti je pričao o Dolini orlova?

– Njegovo se pleme jednom probilo onuda prema Medvjedem potoku – objasni Grace. – Dabrovi su tamo izuzetno dobri. Sav novac koji uspijem zaraditi dolazi mi od lova na krzna. Bijesni Medvjed mi je često pomogao.

– Svi bismo mi morali imati takve prijatelje – napomene Gunn. – Iako je vražje jasno da su tebi potrebniji nego većini drugih. Dobro, Grace. Potražit ćemo prolaz Bijesnog Medvjeda. Tada, ako zaista postoji, vidjet ćemo što se može vidjeti.

VII

Pojeli su doručak od raženog kruha, sušenoga mesa i kave te krenuli iz kolibe kojih tri četvrt sata poslije toga.

Gunn je nosio svoju vinčesterku preko ramena, držeći je za cijev, a Grace svoju u naručju, oslanjajući je preko desne ruke. Vrlo odlučno oni uđu u šumu iza djevojčine kolibe, krećući prema istoku, prema sivim planinama koje su se povremeno nazirale kroz vrhove drveća, držeći se približno uvijek pravca sjever-jug.

S vremena na vrijeme razgovarali su o dodatnim pojedinostima plana što je još jučer zaokupljao njihove misli, a svaki put postajali su sve složeniji i složeniji u tome da zadatku valja prići s mnogo razuma i opreza. Grace je i dalje bila puna prijašnje spremnosti da umre ako može povući za sobom braću Strikere, ali kao da je ipak shvatila i prihvatila misao da je Gunnov stav prema osveti ipak praktičniji i provedljiviji od njenog. Iz svake njegove riječi bilo je jasno da on vidi i budućnost iza ovog njihovog nesigurnog potpunnosti i da nema vremena ni za kakve žrtve ili poslove koji bi i njih dvoje mogli dovesti pred sud pod teškim optužbama.

Jed Gunn je na uklanjanje braće Striker gledao sada kao na posao koji treba obaviti bilo kakvim sredstvima koja su u njegovoj moći i koja se pokazuju nužnima i djelotvornima. Uspio je potpuno odbaciti ludacki bijes što ga bijaše obuzeo neposredno nakon što ga je Grace Tucker bila spasila od smrti. Ipak, koliko god nije namjeravao svojevoljno prekoračiti granice zakona, ipak je prihvaćao i činjenicu da sami događaji mogu krenuti tokom koji će ga odvesti u položaj da bude prisiljen koristiti sredstva i ne birajući ih, zato se spremio i na to da se suoči sa stvarima kada dođu i kakve dođu.

Prešli su nekih pet kilometara, a onda se šuma stala prorjeđivati na mjestu gdje su stijene počele izbijati iz tla u podnožju klisure. Gunn je i dalje osjećao bolove u grlu i preponama. Iako se dosada uspijeva savladati da ne pokaže poseban napor, postade mu jasno da je njegova uobičajena gipka pokretljivost ipak ozbiljno smanjena. Izravan pogled na prijeteci uspravljene stijene, okomite na jednim mjestima, podlokane na drugima, udubljene na trećima, zabrine ga više nego što je bio spreman priznati. Bio je siguran da može svladati bilo koji strmi uspon, ali je isto tako sa sigurnošću znao i to da će pravo planinarenje nadmašiti njegove sposobnosti. Po- bojao se da će možda morati odu- stati zbog rizika koji su njegove rane mogle značiti i njemu i djevojci ako se pokaže da je zapadni ulaz u Dolinu orlova, ulaz koji tek treba pronaći, previše za njegovo trenutno tjelesno stanje. No odlučio o svojim bojaznima šutjeti, do posljednjeg trenu.

– Imaš li ikakvog pojma gdje treba početi? – upita samo.

Grace kimne, iako joj čelo ostane zamišljeno i namreškano, dok je očima prelijetala preko stijena pred sobom.

– Rekao je da tražim bizonovo čelo i bradu pod njim. Brada je valj-

da kakva šljunčana vododerina. Ne znam što bi drugo moglo biti i ne mislim da je daleko. Stojeći na vratima moje kolibe, Bijesni Medvjed je govorio o izlazećem suncu kao o znaku. Treba, dakle, ići ravno na istok! Nismo mogli odlutati daleko od glavnog pravca za ovo nekoliko kilometara koliko smo prešli.

– Imaš pravo – složi se Gunn. – Ali zemljište se spušta blago prema jugu, pa nas je možda malo zanijelo u stranu. Kako bi bilo da pokušamo koji kilometar lijevo?

I tako oni krenuše prema sjeveru, neprestano bacajući pogled prema stijenama. Nisu išli dugo kad se pred njima ukaže zaobljena i smećkasta ploha s kamenom na vrhu. Nije bilo nikakve sumnje da je sličila na čelo bizona, a ispod nje pružao se dugi obronak naplavljenog i zdrobljenog šljunka nalik na bradu životinje.

– Mislim da je to ono što tražimo – upozori ga djevojka pružajući ruku u tom pravcu.

– Trebalo bi da bude – promrmlja Gunn grickajući donju usnu. – Ali neka me davo odnese ako vidim išta slično prolazu preko tog čuda.

– Zar mora biti preko? – upita Grace. – Možda je kroza nj!

– To mi zvuči još nevjerojatnije – pripomene muškarac.

– Pa, bilo kako bilo, ja ću se popeti – odrezano mu reče Grace. – Ti radi kako hoćeš. Ako Bijesni Medvjed kaže da je tamo prolaz, ja vjerujem da jest.

– Dobro, dobro – pomirljivo prihvati Jed. – Već vidim da ću morati hodati skromno pognute glave u sjeni tog indijanskog poglavice.

On spusti pušku i malko se nakloni.

– Morat ćeš mi oprostiti danas – reče pri tome. – Nekako nisam u najboljoj snazi.

Grace Tucker, međutim, više ga nije gledala. Okrenuvši mu leđa, ona se počne uspinjati. Slegnuvši ramenima Gunn krene za njom dr-

žeći se malo zdesna. Kako je strmina postajala sve veća, on se sagibao sve više i više prema stazi, ulazeći sve veći napor, pokušavajući djevojku doći, ali zaostajući usprkos svemu. Grace je stalno bila ispred njega, krećući se s lakoćom odlične tjelesne snage.

Uskoro je Gunn morao stisnuti zube i obrisati znoj, jer je uspon postajao sve strmiji, a njegove povrijeđene prepone i veća težina stale ubirati svoj danak. Poželi joj doviknuti da odustaje, no iako je u sebi vapijao za time, nešto u djevojčinom stavu i držanju probudi njegov ponos i trvdoglavost, te nastavi tjerati bolne mišiće svojih bokova da ga slušaju. Nije doduše uspio smanjiti razmak među njima, ali je ipak bio malo iza nje kad udoše u posljednji dio najgoreg uspona. Tu Grace na jednom neočekivano zastade i ispruži ruku pred sebe.

– Gledaj! – dovikne mu. – Vidiš li danje svjetlo kroz litice? Prolaz postoji!

– Zvuči neobično – gotovo se nasmiješi Gunn. – A ja sam bio sumnjičav, sjećaš li se?

– Oh, nemoj! – pobuni se ona, već zabijajući stopala u pukotine u kamenu i krećući dalje.

Gunn nije ni zastao u penjanju za vrijeme ove kratke razmjene riječi, pa je sada i sam ugledao svjetlost što se probijala među stijenama. Također je vidio i veliki nanos štriljevca koji je skliznuo odozgo i tu zastao prije tko zna koliko stotina i tisuća godina, zaklanjajući tako svojim donjim rubom raspuklinu u stijeni da je bila nevidljiva iz podnožja planine. Zaista je trebalo savladati gotovo stotinu i pedeset metara nemalog uspona prije nego što bi raspuklina bilo čime odala svoje postojanje.

Skupivši posljednju snagu za još desetak metara, Gunn osjeti kako mu se gotovo mračni pred očima. Taj posljednji uspon bijaše užasno naporan, a i dovoljno strm da postane

pravi ispit hrabrosti i smjelosti. Gunn je pažljivo izbjegavao da pogleda iza ili ispod sebe. Radije je s nekom vrstom pomirenog divljenja gledao kako Grace savladava posljednje centimetre i baca su u procijep pred sobom. On joj doda svoju pušku, pa se, grabeci preko izbočina kojih je ovdje bilo posvuda, također uspena do nje i opruži na zavravni široj nego što je izgledala na prvi pogled.

Nekoliko su trenutaka ležali jedno kraj drugog, hvatajući dah i snagu. Onda Grace ustade, stišćući pušku preko grudi, pogrbljeno zaroni u metar i pol visine procijepa. Oprezno zakorači dolje i spusti se najednom toliko da ju je Gunn vidio samo od pojasa naviše. I on nevoljko ustade, pokupi pušku i pode za Grace. Provuče se kroz isti niski prolaz i nađe kraj nje na otvorenom prostoru, na gornjoj stubi terasast padine prema velikoj dolini koja se otvarala pred njima prema istoku, a u kojoj Gunn taoder prepozna one iste oznake na koje je nailazio prije šest godina kad je slijedio Morta Weira.

Tek tada Grace se okrene prema njemu.

– To je, dakle, ono što Indijanci opisuju kao izgublenu Dolinu orlova – promrlja vidno drhćući. – Ne svida mi se ovo mjesto. Sva se ježim.

– To je zbog tišine – ohrabri je Gunn. – Bio sam jednom u takozvanoj Rupci u zidu, isto tako razbojničkom skloništu, pa ti mogu reći da sam se osjećao isto kao i sada ovdje. Zvuk odronjenog šljunka kao da odjekuje u beskraj, a šum vjetrova kao da samo klizne ponad ovakvih rupa.

– Tako je velika... i izgleda tako prazna – pripomene Grace, a malo zbunjeno izraz njena lica i nedlučno zastajkivanje jasno pokazae koliko joj nedostaju riječi da opiše ono što je uistinu osjećala.

Gunn šutke kimne, dok mu je pogled lutao hrapavim stijenama što

su se gotovo u pravilnim razmacima sterale u mutnoj i nesagledivoj daljini. Preleti pogledom preko uleknuća i uzvisina, obronaka i terasa, preko bezbroj promjena boja i tonova, preko stijena na dnu, koje su konačno nestajale u poljanama prašine i kamenja prošaranih tu i tamo kojom mlakom vode, komadićem livade i lelujavom trakom nečega nalik na zelenožuti plamen na mjestima gdje su rasli trava, topole i vrbe, grupice kržljavih borova. Niski se oblak provlačio kroz vrhove jasikinih krošanja, rasipajući iza sebe paru u kojoj sunce zapali dugu vatrenih boja, a sjena se na tren dotakne tla kad se jedan orao otisne sa svog višeg stražarišta prema nižoj raspuklini na sjevernom grebenu. Njegova sjena nestade čim se prestao micati.

Dolina se učini Gunnu sličnom na jednu prдавnu otvorenu ranu koja nikada nije uspjela zarasti i koju čovjek nije uspio zaraziti. No uto zamijeti spodobu čovjeka i njegove životinje na dnu doline. Ustvari, koliko je mogao sa sigurnošću odrediti, bio je samo jedan jahač i dvije mazge. Gunn i zamijeti možda na koja dva kilometra udaljenosti, učini mu se da napreduju gmižući preko zemljišta prema skupini kolibica zaklonjenih niskim crnim padinama jedne kamene udubine pod velikom stijenom na južnoj strani Doline orlova.

Gunnove se misli smjesta vratiše praktičnijim stvarima.

– Čini se da smo izbili baš na pravom mjestu i u pravom trenu! – reče. – Mogao sam zuriti u tu dolinu još dosta vremena, a da ne zamijetim one zgrade da nisam opazio onog jahača i njegove mazge.

– Izgleda mi poznat – promrlja Grace Tucker. – Strašno je velik i debeo.

– Mogao bi biti Zeb Strike – reče Gunn. – Sjećam se da je već odavno postao prava gromadina.

– Da, prilično sam sigurna da je Zeb – promrlja djevojka, a gorči-

na u njenom glasu jasno pokaže koliko je još svježije sjećanje na tjelesni dodir na koji ju je prisilio taj čovjek.

– Što li smjera, Jede?

– Vodi tovarne mazge – primijeti Gunn. – Mislim da donosi zalihe u ovu rupetinu. Grace, stvarno mislim da ovdje imaju razbojničko sklonište!

– Pa, sidimo i uvjerimo se – odreže djevojka i krene naravnim spustom prema zapadnoj strani doline.

Gunn se zaputi za njom i odmah shvati da još mora gaziti oprezno. Težina mu sada nije smetala onoliko koliko pri usponu, ali ga je ukočenost nogu još uvelike opterećivala. I ovdje je strmina bila dovoljna da sleti naglavce do dna ako mu se samo jedan kamen odroni ispod stopala i prouzroči nekontrolirani trzaj. Suzbijajući nagon da požuri i dostigne djevojku, nastavi silaziti najrazumnijim mogućim putem i brzinom. Pa i uz takav oprez nije ga pretekla za više od nekoliko minuta.

Presijecajući put prema središtu doline, Gunn zaključio da neće biti previše opasno ako se još drže najlakše prohodnog zemljišta. Tako bez nekih većih zadržavanja i odugovlačenja krenuše ravno, ne skrivajući se, prema području gdje je otprilike ležala skrivena zgrada. Nakon nekih petnaestak minuta dopriješe do trave što je okruživala malo jezerce i do prvih tragova ostale vegetacije koju su vidjeli sa svoje promatračnice na zapadnom grebenu.

Ovdje više nisu mogli napredovati onako nesmetano, pa zato nastaviše koristeći se svakim prirodnim zaklonom koji ih nije previše skretao s njihovog zacrtanog puta. Uskoro krenuše prema jugu kroz uzvisine i korita zakrčena kamenim gromadama. Onda se pred njima ustoboči poduži greben, pa se moradoše popeti na otkriveniji položaj prije nego što naidoše na sku-

pinu jela u čijem zaklonu sretno prebrodiše najotvoreniji dio prelaza. Zastavši tu na tren, provjeriše svoj položaj s obzirom na točku s koje su krenuli. Sa zadovoljstvom ugledaše krovove koje su tražili nešto istočnije od svog sadašnjeg položaja. Nisu bile ni sedamdesetak metara daleko, no zemljište do njih bijaše poprilično otvoreno.

Tridesetak metara bliže bio je mali šumarak breza, pa ga Gunn i djevojka izabraše za svoje iduće sklonište. Pognuto, napola čučajući, pretrčaše do stabala, a iz njihovog lisnatog zaklona pruži im se izravan i otvoren pogled na zgrade. Provirujući kroz granje, Gunn promotri prizor pred sobom.

Zgrade bijahu poredane u obliku nepravilnog luka. Njegova najzaobljenija točka bijaše im ujedno i najudaljenija i pomaknuta malo desno. S jedne strane bijahu štagalj i nadstrešnica, a s druge, iza neke vrste dvorišta, nazirao se dio zgrade nalik na rančersku. Na istočnom vrhu poluluka nalazila se građevina pokrivena čeličnim krovom iz koga se probijao visoki dimnjak: očito kovačnica. Krajnje slijeva bio je koral s nekih pola tuceta konja, a zdesna jama napol sakrivena grmljem gdje su dvojica muškaraca pecali ribu; no kao da su ih više zanimala njihove lule i zijevanje nego štapovi za pecanje.

– Čini mi se da ne moramo brinuti o onoj dvojici – promrmlja Gunn utišano. – Vidiš li ti ikoga drugoga tko bi nas mogao zamijetiti ako se pokušamo približiti?

– Ne – odgovori Grace napeto, oprezno se ogledavajući oko sebe.

– Onda idemo do bliže strane štaglja – odluči Gunn.

Djevojka kimne i polako i tiho napne oroz puške. Metak klizne u cijev. Gunn, kimnuvši s odobravanjem na takav oprez, učini isto. Zatim isto tako pogrbljeno pretrčaše brisanim prostorom i pribiše se uza stražnji zid štaglja. Gunn pro-

duži okolo do ugla i zastade provirujući glavom. Osjećao je je djevojčin dlan kako se lako opire na njegova leđa između lopatica.

Gunn preleti pogledom po pročelju zgrade na drugoj strani dvorišta. Prozori na njoj bijahu veliki i kroz njih otkrije da je prizemlje uređeno kao salun i igraonica. Tu je bilo nekoliko muškaraca i žena. Nisu radili drugo, no pili i razgovarali, a opet je izvan svake sumnje bilo jasno da je riječ o skupu odmetnika i njihovih drolja. Ugodaj bijaše veoma opušten, a Gunn je čak mogao prepoznati neka lica često prisutna na oglasnoj ploči među potjernicama u šerifovom uredu. Sad je Gunn bio nedvojbeno siguran da su njegove sumnje bile od početka točne: braća Striker već godinama lagodno žive na račun skrivanja razbojnika u Dolini orlova. S jedne je strane gotovo shvaćao njihov uspjeh u tome. Naime, u usporedbi s drugim rupama za ucijenjene glave, poput Roosta ili Brown's Holea, ovo je skrovište pružalo sigurnost i udobnost kao ni jedno drugo poznato skrovište možda čak na cijelom Zapadu.

Gunn rukom pozove djevojku da se zamijene, povuče se za korak i propusti je naprijed tako da je i ona mogla pogledati kuću.

– Upravo sam vidjela Abrahama Sharkeya – prošapće ona okrećući se k njemu nakon nekog vremena.

– Za njime najviše tragaju ovih dana kod nas. Pobio je dvojicu tamo u Cheyeneu. Čula sam kako se priča o tome kad sam posljednji put sišla u grad.

– Mogli bismo napraviti popis imena onih tipova ti i ja zajedno – primijeti Gunn. – Nikad prije nisam vidio ovakvu hrpu ološa na jednom mjestu u istom vremenu.

– To je za nas sreća! – uzdahne djevojka. – Sad znamo što je ovdje i možemo to iskoristiti. Ali nema smisla zadržavati se, zar ne? Možemo li učiniti još štogod?

– Ne vidim što bismo mogli – odvрати Gunn. – Vratimo se u tvoju kućicu. Ali... oprezno!

– Razumije se, zar ne? – odgovori Grace. – Ili možda...

Gunn najednom presiječe njene riječi ostrim kretnjom i trzne palcem udesno jer mu se učinilo da je s te strane začuo neki zvuk.

– Čuješ li? – upita.

– Što?

– Možda ništa – odmahne on rukom. – Brine me gdje je debeli sa svojim mazgama. Ovdje mu nema ni traga, ni njemu, ni njegovim životinjama, ali zacijelo su tu negdje.

Grace Tucker nešto nerazumljivo promrmlja. Onda se okrenuše i stadoše se vraćati.

– Hej, tamo! – začuje Gunn u tom trenu glas, ne nepoznat, jedva što je zakoračio iza štaglja, glas što je dolazio slijeva i zaustavio ga poput pucnja groma.

Okrenuvši se, on ugleda Zeba Strikera kako stoji u prolazu između nadstrešnice i štaglja. Debeljko je stajao s rukama raširenim i malo zabačenim iza sebe kao da su mu dvije mazge, čije se glave nazi-
rahu iza njega, zadavale muke svojom tvrdoglavošću. Oba muškarca ostadoše u prvi tren zatečena, zureći jedan u drugoga bez kretnje.

– To ne možeš biti ti! – vrisne Zeb tada. – Ti si, dovraga, mrtav!

Gunnovo lice poprimi sablasni izraz. On podiže lijevu ruku i zaigra prstima. Zakorači prema debeljku, a Zeb ustukne, dok mu se kosa doslovce podigla ma mešnatoj šiji. No ipak u njemu bijaše hrabrosti više nego što je izgledalo na prvi pogled, te posegne za revolverom u korica-
ma o desnom boku, i to brzinom neprimjerenom takvoj masivnoj ruč-
tini i šaci. Ipak, bio je djelić sekunde prespor. Gunn je već podigao svoju vinčesterku i opalio, iako znatno niže no što je namjeravao. Metak nije učinio veću štetu od rane u debelom razbojnikovom stegnu. Zaurlavši od bola, ovaj odbaci želju da

se bori i smjesta se baci u zaklon nadstrešnice među mazge koje se stadoše ritati takvom izbezumljenom bjesomučnošću koja je onemogućavala i samu pomisao na novi, precizniji pucanj. Spustivši pušku i doviknuvši djevojci da ga slijedi, Gunn se sagne i poleti prema brežiku. Odande produži koristeći drveće kao zaklon. Njegov isprekidani i krivudavi trk napokon ga dovede do mjesta koje je pružalo više izgleda za borbu.

Grace Tucker bijaše mu cijelo vrijeme za petama, a onda mu se nade uz desno rame. Iza njih je dopiralo dovikivanje, letjela pitanja i odgovori. Onda odjekne i revolver-ski pucanj, a tane se izgubi negdje u šumarku iza njih. No usred odjeka onih glasova lako bijaše zamijetiti zbrku i zbunjenost, pa Gunn nekako sa sigurnošću osjeti da će on i Grace umaknuti iz doline prije nego što onima u kući i kraj jezera sine kakvu prijetnju njihovoj sigurnosti ovdje predstavlja ovaj nenađani događaj.

Mnogo toga je ovisilo o tome kako će se znati izraziti ranjeni Zeb. Ako bude znao govoriti jasno i smisljeno, a ovi ljudi su ionako vični majstorski brzom sedlanju konja, još je postojala mogućnost da ih zgrabe ili pogode mecima prije nego što se dokopaju izlaza na zapadnoj strani doline. Gunn prokle brzopletost s kojom je pucao prenisko, a mogao je ubiti debeljka. Jer, kako je Zeb znao i događaje šire od ovih u razbojničkoj jazbini, jedino bi njegova smrt spasila njih dvoje od daljnjih neprilika. Ni uz najbolju volju nije mogao zamisliti da bi nakon ovoga on i Grace opet mogli biti na potezu.

Prodoše tako opet kroz kamenite uzvisine, kroz korito s krupnim kamenjem, pokraj malog izvora i preko otvorenog središta doline. Oči su im bile uprte pred sebe, a misli još zaokupljene strahom i potrebom da pobjegnu što dalje, pa ih tako ni

snaga nije napuštala usprkos svemu. Njihova stopala odjekivahu, tu i tamo podižući male oblačiće prašine, a njihovo teško dahtanje svakim je trenom sve više postajalo mučnije. Velika padina sa zapadne strane sad im postade mnogo bliža i Gunn procijeni da su prešli već dvije trećine puta. Njegove nade porastu i on gotovo pomisli da su događaji tamo u skloništu krenuli tako naopako za Zeba Strikera da potjere neće ni biti.

No upravo u tom trenu njegove se nade razbiše zbog paljbe koja ih je iznenada osula. Okrenuvši se, Gunn ugleda grupu jahača na najvišoj od okolnih uzvisina s puškama podignutim o ramena kako ciljaju na njih. No i za puške to bijaše povelik komad zemljišta, a uskoro će se naći i izvan dometa, te Gunn shvati da ih mogu pogoditi prije nesretnim slučajem nego zahvaljujući svom umijeću. Stade se u sebi moliti da nitkovi ustraju u svojoj gluposti i nastave ih gadati, zaslijepljeni bijesom, umjesto da podbodu konje i pojure za njima. Jer, svaka prijedena stopa sada je bila važna u napredovanju bjegunaca prema zapadnom izlazu iz doline, a olako ponašanje odmetnika pružalo im je najbolju moguću pomoć.

No tada, pogledavši ponovo preko ramena u konjanike koji su bez žurbe stali napuštati svoje povišeno uporište, Gunn najednom shvati da njihovo ponašanje nije stvar njihove gluposti, već neznanja. Oni nisu mogli znati – kao što ni Zeb Striker vjerojatno nije znao – da postoji još jedan prolaz u dolinu, pa su zato i djelovali onako nemarno u uvjerenju da imaju bjegunce u šakama. U tome je ležala njihova zabluda, a ta je zabluda na kraju krajeva ipak mogla značiti spas za Grace i njega.

Dno doline napokon se stade uspinjati. Trebalo im je još kojih pola kilometra. Hrapavim, iznemoglim glasom Gunn pokuša ohrabri-

ti djevojku u kožnom odijelu iza sebe, ali shvati da je, koliko i njoj, to ohrabrenje namijenjeno i njemu samome. Njegove se tijelo pretvorilo u grč bolova, pa je morao napregnuti sve snage, do krajnje granice izdržljivosti, tako da je znoj teкао s njega pri svakom koraku. Još jednom se ogleda preko ramena. Jahači bijahu privremeno spremili puške u navlake na sedlima i povećali brzinu. No svejedno su zaostajali za oko kilometar, pa Gunn zaključujući da Grace i on ipak mogu za dlaku izmaći.

Skrećući ulijevo, oni pojuriše prema mjestu na kome bijahu sišli spuštajući se s grebena. Tada iza njih odjekne pucanj, a njegova jeka u skućenijem prostoru neugodno ih trgne.

– Stižu nas – zastenje Grace Tucker. – Stižu nas, i to brzo.

– Nastavi... trčati... – promuklo zaškripi Gunn zubima. – Možemo uspjeti...

Još dva metka zariše se u nisko raslinje pokraj njih, a onda dva slijedeća kresnuše o kamen gotovo pod samim njihovim nogama. Jedan zalutali metak zajauče, a odjeci se odbiše od stijena poput muklih kucaja nekog divovskog srca. Gunn se više nije usudio pogledati iza sebe. Bila je to ludačka trka prema rubu grebena i izlaznoj pukotini kroza nj. Jedan krajnji napor smjenjivaše drugi, ali njihovo napredovanje kao da je postajalo sve sporije. Gunn je bio gotovo siguran da kroz tutanj krvi u ušima čuje iza sebe i grmljavinu konjskih kopita.

Samo dalje, samo dalje, dalje!

Stigoše napokon na greben. Uzverase se strminom. Nastaviše skakati s jedne zaravni na drugu, ukopavajući se prstima kao pandžama. Krivudahu i vrludahu izabirući najčvršće oslonce, napinjući se i povremeno sklizujući, no ne zastajući. Kad pucnjava ponovo odjekne iz podnožja, a tanad se stade zarivati sve bliže i bliže, oni zapeše još više.

Prebaciše se napokon preko uspona.

Pračeni salvom tanadi i krhotinama kamena, oni doslovce zaroniše kroz prolaz, zakotrljavši se preko zaravni s druge strane i sklizujući se do samog podnožja strmine. Promočeni znojem, uznezvijenih očiju, teturajući pretrčase preostali otvoreni prostor koji ih je dijelio od šume. Tu padoše na koljena u krajnjoj, gotovo potpunoj iscrpljenosti i pustiše da im se napetost tijela ohladi i popusti za kojih pola minute nepokretnosti i tišine.

Tada se, kao po tihom dogovoru, obazriješe i zabrinuto se pogledaše.

– Hoće li nas slijediti, Jede? – upita Grace, a glas joj je zadrhtao.

– Sumnjam – odgovori Gunn, iako ni sam nije suviše vjerovao ovim svojim riječima. – Ne znaju što je s ove strane, a svi su oni bjegunci od zakona.

– Točno – složi se djevojka nakon trena razmišljanja. – Ali to neće spriječiti novi potez Strikerovih.

– Slažem se – prihvati Gunn. – Ali koliko mi znamo, Zeb je bio jedini od braće u dolini. Sad ima rupu u nozi i ne mislim da će baš toliko žuriti da se javi svojim. Imamo vremena, Grace. Nije baš sve protiv nas. Više nije.

– Sto onda namjeravaš učiniti? – upita djevojka.

– Jedino ono što mogu – odgovori on mrko, jer je bilo očito da ga sudbina tjera stazom za koju još nije bio ni najmanje siguran da je želi prihvatiti kao svoju. – Moram otići na »Link B-G« i zamoliti momke na ranču da mi pomognu. Možda uhvatimo Aleca, Colina ili Dana Strikera kod kuće i pojašemo da stavimo točku na sve što se događa u Dolini orlova.

– Zvuči gotovo prelako da bi bilo ostvarljivo – procijedi Grace Tucker.

– Znam, lako je reći – prostenje i Gunn, pruživši joj ruku da ustane, te vrhom puške pokaže prema kući.
– No pomoli se da nam i uspije tako glatko.

VIII

Još vrlo umorni, ali i zamišljeni, oko jedan sat poslije toga napokon stigoše ponovo u djevojčinu kolibu.

Grace ponudi Gunnu da će pripremiti nešto za jelo, no ovaj, još vrlo osjetljiv na vremenski tjesnac koji je predosjećao, nije bio sklon posvetiti previše misli tjelesnim potrebama. Skoro odmah krene na proplanak iza njene kolibe, gdje je njegov konj pokislo čekao još od prošle noći, a Grace držala svoje piliće u ogradi. Gurne vinčesterku u navlaku na sedlu i povede konja prema ulazu u kolibu, gdje ga je Grace čekala ruku prekriženih na prsima i pomalo zabrinutog izraza na licu.

– Onda, ja sad idem – reče on i nasmiješi joj se utješno.

– Trenutak, Jede – zaustavi ga ona. – Je li sigurno da ja ostanem ovdje?

– Ako imaš ikakvo drugo mjesto kamo možeš poći – otpovrne on – ja bih, da sam na tvome mjestu, pošao. Postoji tisuću načina kako se sve ovo može izroditi. Makar sumnjam da Strikerovi imaju pojma gdje živiš i da im je do toga imalo stalo, ipak se može desiti da nađu ovuda smišljajući kakvu osvetu:

– Znam neke spilje – zamišljao će djevojka. – Možda ne bi bilo loše da odem onamo. Ali, čini mi se da će do obračuna doći negdje drugdje. Da imam konja, mogla bih s tobom.

– A meni je drago da ga nemaš i da to ne možeš – kratko otpovrne Gunn. – Ljudi će ginuti prije nego što ovo završi, a na tebe su sasvim dovoljno pucali danas. Ne mogu ti naredivati što da radiš, ali eto, kažem ti ono što bi po mojem mišljenju bilo najpametnije.

– Ti ćeš se vratiti ovamo?
– Kad uzmognem – potvrdi on.
– Ako te ne nadem ovdje, znat će da si se privremeno sklonila.
– Dobro, Jede.
– Gdje su te tvoje spilje?
– Zapadno odavde, pa na sjever prema Clark's Forku, u stijenama iza indijanskog groblja.

– Znam gdje je to – kimne Gunn i stiskom koljena potjera konja.

Zaputio se ravno na zapad, ugrabivši se niskim granama i jašući oko stabla, sve dok nije izbio na Yellowstonsku stazu. Tu skrene konja ulijevo i potjera ga u kas. Nekoliko minuta poslije toga prošao je pokraj hrasta na kojemu je s donje grane još visjelo prerezano uže; podsjetilo ga je na to da još ni dvadeset i četiri sata nisu prošla od susreta sa smrću.

Gunn osjeti žmarce i malodušnost. Namjerno potisne iz misli sve ono što mu se dogodilo otkako je stigao iz Montane i usredotoči se samo na ono što je bilo pred njim. Pusti uznemirenog konja i galop i životinja ga hitro ponese ponovo prema poznatim pašnjacima ranča »Link B-G«.

Kad su prišli sjevernoj strani njegova imanja, nebo iza brzih oblaka već je bilo plavo, a planinski vrhunci na zapadu i istoku u sumaglici su se uzdizali prema suncu koje je jutros obećavalo pravu rujansku toplinu nakon jučerašnje kiše i hladnoće. Ipak, unatoč tom proljepšavanju vremena, Gunn ne osjeti nikakvo olakšanje u duši. Umjesto toga, kao da je pred njim ležalo nešto zloslutno i kobno: među mnoštvom krava koje su mirno pasle jutros nije bilo jahača. U ovo doba jesenskog okupljanja stoke sve je trebalo vrvjeti. Istini za volju, na imanju veličine ranča »Link B-G« radnici su u tom trenu mogli biti na bilo kome drugom mjestu. Ipak, ne svi! Pogotovu kad se uzme u obzir da su stada oduvijek više voljela travu s ove, istočne strane potoka, te ih se većina tu i zadržavala.

Gunn krene stazom prema ranču kao i noć prije toga, iako sada više svojom voljom nego nagonom svojga konja. Išao je prema zapadu preko bogate zelene ravnice i približio se travnatoj uzvisici na vrhu koje stajaše ustobočeno njegov dom. Nemirno je lutao pogledom po prostranstvu, tražeći druge jahače, a zvuk pucnjeva koje je noću čuo s proplanka iza kolibe Grace Tucker najednom mu se vrati u sjećanje. Tada, naglošću koja ga i samoga zbuni, odbaci sve sumnje i uzaludna pitanja, te prihvati činjenicu da je ovdje nešto krenulo po zlu. Podbode konja i projuri ostatak puta uz obronak s istočne strane, a onda kolnim putem prema stražnjoj strani uzvisine s desne strane.

Zauzda konja pred spavaonicama, skoči iz sedla i priveže konja za prečku. Zabrinuto pogleda u dimnjak iznad kuhinje. Ništa se nije pušilo iz njega, a osjećaj napuštenosti spusti se najednom nad dvorištem iz grade poput nečeg gotovo opipljivo teškog. Dugim, žurnim koracima zaobide konja i pride spavaonici. Otvori vrata i naviri se unutra.

– Ima li koga? – poviče:

Odgovori mu samo tišina. Gunn pozove ponovo, ali ne poluči ništa veći uspjeh. Onda, kao da mu još treba potvrde, ude. Zamijeti smjesta da je pod pometen, kreveti pospremljeni, a prozori čisti. Prođe spavaonicom i otvori vrata koja su dijelila tu sobu od kuhinje. Ušavši, polako se ogleda oko sebe. I ovdje je sve bilo počišćeno i uređeno, zdjele i tave na starom mjestu na zidu, kutije i limenke s hranom sve zatvorene i pospremljene. Sve je naoko bilo u redu, ali ne i onako kako bi čovjek očekivao. Jer, kraj peći je trebalo da bude kuhar i da sprema kruh i ostalo, dok je njegov pomoćnik trebalo da s kuhinjskim kolima obilazi pašnjake, razvozeći hranu ljudima koji su okupljali stoku.

Namrštena čela, Gunn izade iz kuhinje i spavaonice. Prošavši uz

pročelje zgrade, produži između njezne zapadne strane i štaglja krajnje. Nakon kojih stotinjak koraka dode do ruba terase. Zastade i zagleda se u prostranstvo pred sobom s još jednom očajničkom nadom da će među stokom ugledati i ljude. No ne ugleda nigdje nikoga, te se okrene i vrati odakle je i došao, svejednako pokušavajući smisliti neko objašnjenje za ovu pustoš koja ne bi nužno morala značiti i nesreću, ali nije ni prijatna. Pitao se nisu li vjerni momci možda ostavili posao kako bi kao počasna straža ispratili tijelo svog poslodavca u grad. No ni sam nije mnogo vjerovao u tako nešto. Jer, dok bi to još i moglo pasti na pamet čovjeku poput Johna Dinglea, ipak ni u kom slučaju ne bi tako potpuno ogolio ranč u doba okupljanja stoke.

Zagonetku je trebalo riješiti i Gunn shvati da sada jedino može učiniti to da odjaše u Blackford. Možda će tamo, na jedan ili drugi način, saznati što se desilo na ranču „Link B-G“. Prošavši ponovo između štaglja i spavaonice, upravo je prilazio svome konju kadli više osjeti nego ugleda kako se nešto pomaklo u stražnjem dijelu rančerske zgrade. Zagleda se preko ograde obližnjeg obora i ugleda Gwen Coates koja je upravo bila izašla kroz stražnja vrata. I ona se zagledala prilično nepomično u njega.

– Gwen! – poviče on. – Gdje su, dovraga, ostali?

Žena vidljivo klone. Ispruži ruku i prihvati se za okvir obližnjeg prozora kao da joj ponestaje snage, a njeno staro lice poprimi pepeljastu boju umora i napetosti. Pobojavši se da je starica bolesna i da će se onesvijestiti, Gunn poleti k njoj, provlačeći se ispod ograde obora. Još je bila u stanju polunesvijestice kad joj je napokon pritrčao i podupro je objema rukama.

– Samo hrabro, ženo – ohrabri je. – Što se to dogodilo?

– Rekli su mi – napokon ona uspije prošaptati – da si mrtav.

– Trebalo je da se i sam sjetim, dovraga! – promrmlja on, s ljubavlju joj stišćući ruke i lako je stresajući. – Strikerovi su sinoć bili ovdje, zar ne? Tada je nastala ona pucnjava koju sam čuo. Zašto?

– Smrtno si me prestrašio – dahne starica. – Moja se majka do groba zaklinjala da je vidjela duha moga brata godinu dana nakon njegove pogibije kod Antietama, odjevenog onako kako je bio onog dana kad je otišao u rat. Smijela sam se tome, ali sada...

– Aha! – otegne Gunn s veselošću. – Jedan pogled na moje lice gotovo je obeznanio i Zeba Strikera. Ali je to kopile, oprosti na izrazu, to i zaslužilo! Ona tri prokleta brata ostavila su me na grani malko prebrzo. Grace Tucker, sjećaš je se, pojavila se iz mraka i spasila me u posljednji tren. Vratila me u život. Kakva je to žena danas!

– Drago mi je da to možeš reći za nju – primijeti Gwen Coates šupljim glasom. – Ja ne znam što mi je kćerka. Nisam mogla poći kući nakon što mi je Alec Striker ispričao kako te je izdala! O, Jede, tako mi je užasno žao, sine!

Iz dubine grudi starici se ote težak jecaj, koji ju je gušio.

– Nemoj! – zabrza Gunn. – Nije to tvoja krivnja. Marissa je ona koja će morati živjeti s time.

– Da joj zavrneš vratom, toj maloj vještici – njena će majka slomljenim glasom – ne bih te mogla osuđivati.

– Ne želim joj smrt – mirno otpovrne Gunn. – Ustvari, Gwen, ne mogu spustiti glavi tako nisko da bih je vidio. A i žalim je. Kakvu sreću očekuje uz čovjeka kakav je Alec Striker?

– Zaslužili su jedno drugo, Jede.

– Svakako jesu! – od srca se složi Gunn. – I što se dogodilo jučer ovdje? Još mi nisi ispričala. Gdje su momci?

– Dodi radije u kuhinju – pozove ga žena. – Ima gotove kave.

– Nemam vremena za to – odgovori on, iako više nije bilo siguran za što ima vremena, što dolazi sada i što ne dolazi.

Bilo što donijela prošla noć ovdje na ranču, bilo mu je jasno da onaj najjednostavniji plan što ga je ocrtao pred Grace Turcker sada propada u svojoj najosnovnijoj pretpostavci: ovdje više nije mogao dobiti onu hitnu i trenutnu pomoć na koju je računao.

– Reci mi konačno, Gwen – povisi zato malko glas, uporno ne odustajući. – Moraš.

Žena kimne.

– Braća Striker jučer su dojahala. Bila je već prošla ponoć i jednostavno su provalili vrata. Rekli su mi da su te objesili i ostavili kraj Yellowstonske staze. Naredili su mi da probudim Johna Dinglea i pozovem ga u kuću. Poslušala sam, što sam drugo mogla? John se obukao i došao noseći sa sobom revolver. Alec tada ponovi istu priču o tvom vješanju i reče Jonnu da želi da se svi ljudi s ranča »Link B-G« pokupe odavde do danas prije doručka. Bar koliko sam ja shvatila, on i njegova braća namjeravaju se pozvati na zakon o zaposjedanju pašnjaka na temelju činjenice da ova zemlja više nema živih vlasnika. John im se suprotstavio. Rekao je Alecu Strikeru da je poludio i da ne može učiniti nešto tako gnusno. No Alec je tvrdio da može i da se to prilično često događa i da sudovi blagonaklono gledaju na tražitelje ako se vlasnici ne jave ili ne mogu pronaći. Bilo kako bilo, prepirka se nastavila i ja sam se već prepala da će prijeći u tučnjavu, kadli Alec najedom objavio da je rekao svoje i da ga se ima slušati. Ponadah se da je najgore prošlo jer se spremao otići. Izašli su svi zajedno. Tada svada plane ponovo. Začuh Johna kako naziva Strikerove »gomilom najobičnijih razbojnika« i još nekim manje nevinim izrazima. Zatim pucnji, pa tišina. Čekala sam u pre-

dvorju dok nisam čula kako Strike-
rovi odlaze. Kad su malo odmakli,
istrčala sam sa svjetiljkom i našla
Dinglea kako leži pod prozorom.
Još je stiskao revolver, ali izrešetan
s više metaka, mrtav. Ništa nisam
mogla učiniti za njega.

– Oh, prokletstvo! – uzvikne
Gunn dok mu mučnina tvrdo sjed-
ne na dno želuca. – John je uvijek
volio misliti da brzo poteže. Zvuči
mi kao da je vrazja budala poteg-
nuo na Aleca. Nije imao nikakvih
izgleda!

– Čini se da je bilo tako – teško
uzdahne žena.

– Nastavi, Gwen. Sigurno ima još
nešto.

– Ima – prizna ona. – Do tog
vremena iz spavaonice je došao i
Ray Forbes, Johnov zamjenik. Dotu-
klo ga je više no što se dade riječi-
ma opisati kad je vidio što se desilo
Johnu. Htio je sve znati, pa sam mu
ispričala, uključujući i ono što se
desilo tebi, po mojem tadašnjem uv-
jerenju.

– I momci se povukli kako im je
Alec Striker naredio – zastenje
Gunn. – Pa, ne zamjeram im. Ljudi-
ma treba valjani razlog da podu-
zmu nešto što može ugroziti njihov
život. U srcu sam i ja čovjek istog
kova. Oh, do sto davola! Da su ti
momci sada ovdje, lako bismo sada
osvetili Johna Dinglea i raščistili
još ponešto što nije javnosti pozna-
to.

– Forbes i ostali prilično su ja-
sno pokazali da zauvijek odlaze s
ranča – reče Gwen Coates značaj-
nim glasom – ali su isto tako rekli
da danas neće otići dalje od Bla-
ckforda. Ponijeli su tijelo Johna
Dingela sa sobom i namjeravaju se
zadržati do poslije sprovoda. Ja su-
dim da će to biti do stura.

– Znači da su još zajedno – pri-
mijeti Gunn. – Onda idem u grad i
porazgovarat ću s njima. Potrebna
mi je njihova pomoć. Možda mi je
pruže... ako kažem pravu stvar.

– Pružit će ti je, Jede, jedino ako
zauzvrat zadržiš ovaj ranč i pre-
uzmeš ga – upozori ga žena.

– Čini se da će tako i morati biti
– promrmlja Gunn, a čelo mu se
nabora u konačnom priznanju po-
raza nad samim sobom. – Nije to
život koji bih od srca izabrao, ali se
čini da ću ga ipak na kraju morati
prihvatiti. Hoćeš li ti ostati ovdje i
brinuti se zasad o kući?

– Imam svoj dom u gradu, Jede
– podsjeti ga žena – u kome mi se
mnogo više sviđa.

– Onda barem samo tako dugo
dok misliš da to možeš?

– Samo dok vidim da ti kuća tre-
ba žensku ruku – pristane ona. –
Ali kad se jednom sasvim preseliš
ovamo, mislim da ćeš naći ženu ko-
ja će se za sve pobrinuti prije nego
što trepneš okom.

Gunn joj nije protivrječio u tome.

– Što je s ocem? – upita umjesto
toga. – Još leži ovdje?

– Ne više. Wally Allen je došao
sa svojim kolima malo prije doruč-
ka i odvezao ga u grad.

– Hvala mu! – uzdahne Gunn s
olakšanjem, okrećući se od nje. –
Idem sada, Gwen. Nadam se da će-
mo se uskoro vidjeti, zar ne?

– Putuj mi sa srećom, sine!

IX

Vrativši se dugim koracima do
prečke za vezivanje konja ispred
prazne spavaonice, Gunn odveže
konja, povede ga natraške, zajaše,
pa skrene udesno i potjera ga tr-
kom. Side s uzvišice sa stražnje
strane kuće i zaputi se stazom s
istočne strane kroz pašnjake. Galo-
pom se tada otputi lijevo prema
uzvisinama koje su štitile istočni
bok doline preko koga se pružao
ovdašnji odvojak staze iza sjeverne
granice ranča »Link B–G«.

Prolazeći pod južnim dijelom za-
štitnog grebena, sa svoje lijeve stra-
ne Jed Gunn ugleda Strikerove pa-
šnjake i krene jednim starim kol-

skim putem kako bi ih zaobišao. Jašuci sada gotovo ravno na istok, nastavi još nekoliko minuta prije nego što će skrenuti prema Blackfordu. Tu pođe lijevo prema sjeveru, djelomično zaklonjenom i brežuljkastom cestom koja se s te strane približavala gradu.

Oko kilometar ispred sebe, kroz raspuklinu među stijenama, sa svoje lijeve strane i duboko dolje u ravnici, Gunn ugleda dom ozloglašene braće koju je namjeravao uništiti. Sam po sebi prizor mu nije značio ništa, ali ga potakne na razmišljanje. Upita se što bi tom ološu poput braće Strikera uopće trebala sva ta sočna trava na ranču »Link B-G«. Nikako nije dolazilo u obzir to da bi počeli voditi ranč za sebe ili da bi zaposlili druge da na njemu uzgajaju stoku. Kao jedini odgovor nametne mu se mogućnost lakog okupljanja i rasprodaje Gunnovih dobro uhranjenih stada. Zemlju će poslije lako iskoristiti da prošire krug privatnog posjeda Strikerovih i na ovu stranu gušće naseljenog prilaza Dolini orlova. Bez sumnje, Strikerovi su s vremena na vrijeme ipak bili sposobni skovati kakav veliki i dugoročniji plan, ali čak je i takav plan na kraju krajeva kod njih uvijek ostajao okrenut malim i bijednim ciljevima i nije trebala neka posebno velika pamet da ga se prozre.

Grad Blackford ležao je u ravnici među borom pošumljenim brežuljcima. Približavajući mu se s malko povišene južne strane, Gunn ugleda kako se poslijepodneвно svjetlo poigrava na njegovim kosim krovovima i odsijava s mlaka na onih njegovih nekoliko krivudavih i uskih uličica. Prišavši bliže, zamijeti da je netko s ne previše volje u nedavnoj prošlosti pokušao popločiti glavnu ulicu. No kad mu konj napokon izbije na nju, Gunn opazi da je mnogi kamen izgubljen, a oni ostali klimavi i nesigurni, bez čvrstog oslonca jedni o druge. Predstavljalo je to

podjednaku opasnost i za kopita i za kotače, pa radije sjaše i povede životinju pješice prema središtu grada.

Prihvativši konja za uzde odmah pod čeljustima, Gunn krene pažljivo birajući put, razmišljajući gdje bi najvjerojatnije mogao naći momke s ranča svog pokojnog oca. Učini mu se da bi kod pogrebnika mogao saznati više nego igdje drugdje. Ugledavši njegov natpis nad uredom s lijeve strane, zaputi se onamo. Priveže konja i uđe u prostoriju čiji zidovi bijahu obloženi papirnatim ljiljanima. Dočeka ga sam vlasnik Wally Allen. Bijaše to Englez od kojih stotinu i osamdeset centimetara i ogromnog trbuha, prepun slatkoga glasa i medenih riječi, dobroćudan, nasmiješeni div sive lavlje grive na glavi. On prvo napomene da je prošlo mnogo dana otkako je posljednji put vidio Jeda, a onda mu izrazi sućut u povodu tragične i tužne smrti njegova »patera«. Zaključi tužno riječima da »svi mi hodamo po toj istoj stazi koja napokon vodi do slave«.

— Pretpostavljam da si došao pogledati što smo učinili od dobrog starog Berta — doda. — Jede, izgleda kao slika, čak iako to ja sâm kažem.

— Dobar si ti čovjek — promrmlja Gunn — Nadam se da si isto učinio i za Johna Dinglea.

— Dobro napredujem i s njime — odgovori pogrebnik, trljajući ruke kao da ih pere. — Ako želiš prosljediti u našu kapelicu posljednjeg počinka...

Gunn odmahne glavom.

— Možda poslije. Zasada sam u velikoj vremenskoj stisci, Wally. Moram obaviti mnoge stvari. Možeš li mi možda reći gdje da nadem momke s ranča?

— Zaista mogu — zatutnji Allenov glas. — Unajmili su poveći dio hotela »Barkworth«. Mislim da sada imaju ono što bih u nedostatku boljeg izraza nazvao produženim bdjenjem.

– Mnogo ti hvala, Wally – reče Gunn, okrene se vrati na ulicu.

Odveže konja i povede ga dalje prema središtu. Malo s desne strane razabere visoke dimnjake i strmi krov hotela, najveće zgrade u Blackfordu.

Približivši se hotelu, upravo se spremao ponovo privezati konja kadli osjeti da ga netko promatra s druge strane pločnika. Podigavši pogled, opazi Marissu Coates kako zuri u njega s kojih dvadesetak metara daljine. Nije bio siguran zna li već Marissa da je živ ili još misli da je mrtav. No bez ozbira na to što je od toga bila istina, Marissa je izgledala potpuno sabrana i predstavljala je vrlo lijepu i privlačnu sliku u svom bogatom kaputiću i šalu, a košara obješena preko desne ruke davala joj je dražestan izgled svakodnevnosti. Još trenutak je stajala gledajući ga, a onda hitrinom koja je mogla prevariti oko okrene se i nestane u uličici s desne strane.

Svladavajući želju da pljune za njom, Gunn se i sam okrene. Oklijevajući trenutak i neodlučno pogledavši za njom, ipak zaključi da ustvari ništa neće postići ako pođe za njom i reče joj što misli. Odgurne njenu pojavu iz misli i uđe u hotel na prednja vrata.

Pride ravno službeniku na recepciji i upita ga gdje su se smjestili momci s ranča „Link B-G“.

– Prizemlje, gospodine – odvrati bljedoliki čovjek, a dugi tanki brk gotovo mu se umočio u tintarnicu kad se sagnuo nad svojim knjigama. – Mislim da su sada svi zajedno okupljeni u blagavaonici – dodade:

– Gdje je to?

– Samo ravno, gospodine, na kraju hodnika. Iza pokrajnih sobica i bara. Posljednja vrata desno, gospodine.

Gunn promrmlja nešto u znak zahvale. Krene hodnikom pokraj spo-

menutih soba do vrata s desne strane. Tu zastade i pokuca.

Vrata se odškrinuše i u prorezu se ukaže mršavo, koščato, grubo obrijano lice koje nije poznavao.

– Što hoćete?

Tvrde, no poštene oči promatrale su ga sumnjičavo.

– Ja sam Jed Gunn.

– Aha – zlobno će njegov sugovornik – a ja Abraham Lincoln. Taj jadni davo je tamo dolje – pokaže palcem prema tlu. – Odlazite odavde! – zagunda.

– Ja sam Jed Gunn i nisam mrtav – odreže Gunn oštro. – Je li ti to dovoljno jasno rečeno?

Kauboju na vratima se pokoleba. Onda okrene glavu prema nekome u sobi.

– Ray! – pozove. – Imam ovdje momka koji tvrdi da je Jed Gunn i da nije mrtav. Tako bi ispalo da je sin staroga Berta, zar ne?

– Da, ako je riječ o tom Jedu Gunnu – složi se glas iz sobe. – Ne dešava se prečesto, ali mogao bi biti i netko drugi, zar ne?

Gunn začuje kako se novi koraci približavaju vratima. Ona se širom otvoriše, a na njima se ukaže lice svježije puti i velikih ušiju, poprašeno pjegicama i okrunjeno lijepom bakrenastom kosom, te se postavi povrh onog oštrijeg i starijeg lica čovjeka koji mu je prvi otvorio vrata.

– Ja sam Gunn – ponovi Jed – i ne poznajem te. Vjerojatno si ti Ray Forbes.

– Taj sam – potvrdi Forbes. – A točno je i da se nas dvojica nikada nismo sreli, gospodine. Ali razgovor ne vrijedi ni pišljiva boba.

Tada Forbes okrene glavu.

– Hej, Wilkinse! Ti si bio na ranču u vrijeme Jeda Gunna. Dodi ovamo i pogledaj ovog momka. Reci nam je li to stvarno on.

Novi koraci odjeknuše i pojavi se i treće lice u procijepu između dvorata i one dvojice. Bijaše to lice širokih vilica i uzana čela, tužnih oči-

ju i prosijedih zalisaka, lice na kojem zatitra osmijeh i malčko ublaži njegovu ozbiljnost.

– Zdravo, Jede! – pozdravi ga. – Da, to je on, Ray. I možeš biti vrazje siguran da nije mrtav.

– Zdravo, Charlie! – uzvratila Jed. – Dugo se nismo vidjeli.

– Bolje bi bilo da uđete, gospodine Gunne – pozove ga Ray Forbes, odgurne svoje drugove, pa se i sam pomakne s vrata.

Gunn uđe u dugačku i prilično usku prostoriju, a vrlo uglačani stol na njenoj sredini odrazi njegovu sjenu kao i velika engleska zrcala koja su stajala sa svake strane sobe. U sobi bijaše kojihdvadesetak muškaraca zabavljenih cigaretom ili lulom, čašom viskija ili piva.

– Momci – pozdravi ih Gunn, kimnuvši na najljubazniji način koji je mogao izvesti.

Njegov pozdrav naiđe na dosta odgovora, ali mumljanje koje ga prati odrazi i dosta nesigurnosti.

– Momci vašeg oca – predstavi ih Forbes značajno. – Ovi su ljudi dobro služili Berta Gunna. Koliko smo mogli shvatiti...

– Ne znam što ste vi shvatili – prekide Gunn – ali čuo sam što se desilo Johnu Dingleu. Upravo dolazim s ranča. Ondje sam razgovarao s gospodom Coates.

– Namjeravamo ispratiti Johna – reče Forbes. – Onda se razilazimo svako svojim putem.

– Ne moraš stavljati još soli na otvorenu ranu, Ray – upozori ga Jed. – Gospoda Coates mi je sve rekla. Trebam vašu pomoć.

– Jasno je da nešto trebate – složi se Forbes. – Nisu baš prelijepo ove masnice na vašem vratu.

– Strikerovi su me objesili, i to sasvim stručno, ali je naišla jedna žena i skinula me s užeta prije nego što sam ispustio dušu.

– Znalo se to događati i prije – primijeti Forbes. – I ne baš tako rijetko. I sad žudite za osvetom, gospodine?

– Ne morate me tako oslovljavati – reče Gunn. – Za ovu družbu ja sam jednostavno Jed. Da, želim se osvetiti. Ali riječ je o mnogo većoj stvari nego o tome da pribijemo samo četiri lopovske kože na stajška vrata meni na zadovoljstvo.

– Možda, naprimjer, o ranču »Link B-G«?

– Naprimjer, o ranču »Link B-G«, tako je – prizna Gunn. – I još o mnogočemu drugome. Otkrio sam, naime, da braća Strikerovi imaju u Dolini orlova sklonište za odmetnike. Potrebni su mi momci poput vas da raščistimo te stvari.

– Dolina orlova? – začudi se Forbes. – Koliko sam čuo, to je mjesto jednostavno tamo. Nekad su ljudi uspužali preko grebena, ali nema drugog prohodnog prolaza u nj.

– Ti, Forbese, kao i većina ljudi – odvratila Gunn – misliš pogrešno. Postoje dva ulaza u dolinu bez užadi i planinarske opreme. Jedan je pod zapadnim grebenom, a drugi u razini tla na istoku. No nijedan nije lako dostupan, to je istina.

On se obazre oko sebe, svjestan nedostatka i snage i uvjerljivosti u korist sebe i svog položaja. Vruće se ponadao da će borbeni duh okupljenih muškaraca nadokanditi ono što je njemu nedostajalo.

– Moram vas pitati, jeste li vi, momci, uza me? Znam da je sve ovo pomalo naglo i neočekivano, ali tako je ispalo. Nadam se da se zna samo po sebi i da ne zvuči kao mito ili prijetnja, jer ste vi slobodni poput vjetra, da vas vaš posao na ranču »Link B-G« čeka ako sve ispadne dobro za nas. Preuzet ću ranč i voditi ga kao što je nekada bio voden. Kad sada mislim o tome, čini mi se da nikada i nisam smio drugačije pričati Johnu Dingleu. Ali što je tu je i nikakve koristi od pričanja i ispričavanja. Svi smo mi ovdje ljudi prilično sličnoga kova, čini mi se, i ako znate što pokreće vas, onda ćete znati što pokreće i mene.

– Kakav govor! – primijeti Forbes, trljajući nos otvorenim dlanom tako žestoko da ga je spljoštio. – Pa, momci, čuli ste ga. Što ćemo?

– Ovaj – nevezano progunda Charlie Wilkins – ja bih radije radio za jednog Gunna nego za nekog drugog. A ovaj ovdje nešto će i učiniti. Nisam baš lud za ovom otmjenom rupom u kojoj mogu jedino vrjetiti palcima po zraku.

– Uz tebe sam u tome – javi se velika ljudina iz krajnjeg desnog kuta sobe zahrkavši pospano.

– I ja – doda slijedeći glas. – Jedva čekam da se maknem iz ove blesave majmunijade. Dode mi da napucam stražnjicu kojem od ovih konobara ako se nastave ponašati prema meni kao prema kravomascu!

Tako te riječi pokrenuše raspoloženje kakvo je Gunn i želio, te uskoro složan zbor pristane započeti ovaj dogovor.

– Zvuči jednoglasno – primijeti Forbes. – Ne moramo ni glasati. Dobro, Jede. S tobom smo. Reci nam, dakle, što hoćeš od nas.

Gunn zadovoljno kimne. Stade im izlagati svoj plan kadli najednom kretanje nekih sjena iza prozorskih stakala skrene njegovu pažnju i potpuno mu presiječe tok misli, te se prekine u pola rečenice.

– Na pod! – poviče. – Svi, smjesti!

U trenu kad se on bacio potrbuške, a odjek njegovih riječi još nije zamro, revolverski hici planuše izvana, razbijajući stakla. Tanad je šarala zrakom dok su napadači koristili u potpunosti iznenađenje, obasipajući mecima družinu s ranča »Link B-G«.

X

Situacija u kojoj su se našli nije bila nimalo jednostavna i ugodna.

Metak se zarije u pod pokraj Gunnove sljepoočice, a drugi zazviždi iznad njegovih leđa razderavši

mu kaput. Shvativši kako je otkriven i izložen revolverašima s prozora u dnu blagavaonice, Gunn se podiže na ruke, podvuče koljena pod se i odbaci se u niskom luku u zaklon iza teške izrezbarene stolice s koje je trenutak prije toga ustao jedan od njegovih kauboja.

Hici su ga slijedili. Zabijala se tanad i cijepala drvo ispred i oko Gunna. Shvaćajući da mu malo zaklona stolica pruža, maši se za prazne korice u želju da uzvрати. Glasno prokune jalovost svoga postupka i očajnički se ogleda oko sebe. Trenutno olakšanje preplavi ga kad spazi da je jedan od ljudi s ranča »Link B-G« pao nedaleko od njega i u padu ispustio revolver.

Kolt je ležao ni tridesetak centimetara ulijevo na ulaštenim kockama od kojih se sastojao pod blagavaonice. Gunn posegne za njim, a krhotine i prašina zasušu mu ruku kad se meci stadoše zarivati u drvo oko njega. Ne obazireći se na bolove, Gunn provuče kažiprst lijeve ruke kroz štitnik okidača, zakači revolver, privuče ga k sebi i hitro prebaci u spremnu i željnu desnicu. Napinjuću otponac, gurne stolicu ulijevo i ponovo se nade sučelice prozoru na donjoj strani sobe. U njegovom okviru ugleda ljudski lik i opali onako iz zaokreta. Čovjek se presavije i nestane. Smjesti ga, međutim, zamijeni debelo, mestano lice protuhe pokvarenih zuba, čije su oči grozničavo svjetlucale iz duplji nadsvođenih čupavim obrvama. On opali tri hica na Gunna brzinom koja ih stopi u jednu zagušljivu grmljavinu, ali dva od tri metka promašiše Gunna za dlaku, a od trećeg taneta spasi ga jedino izbočena drvena rezbarija koja je skrenula putanju metka. Neznatna nespretnost razbojnika u gađanju dala je Gunnu sasvim dosta vremena da nanišani pažljivije i izazove nove gubitke na strani napadača s druge strane prozora.

U blagovaonici je do tog trena prevladalo znatno komešanje i zbu-
njenje gurkanje, dok su cijevi s pro-
zora i dalje rigale vatru i tutnjile,
ispunjavajući prostoriju plavkasto-
crnom maglicom. Gunn pogledom
potraži idućeg protivnika, ali sada
su ubojice, opomenuti i osujećeni
hicima kojima su momci napokon
stali uzvraćati, morali opreznije i
manje voljni pokazati otvoreno svo-
ja tijela i lica u prozorskim okvirima
nego samo prije pola minute.

— Vrata su nam širom otvorena,
ljudi! — dovikne najednom Ray
Forbes priskaćući u pomoć momci-
ma prikovanima za drveni pod gu-
stom paljbom. — Puzite natraške
prema izlazu u hodnik! Tamo vas
ne mogu pogoditi!

Gunn je shvatio da je Forbes bio
potpuno u pravu. Ni on nije bio da-
leko od vrata. Napuštajući i ono
malo skloništa koje mu je pružala
izrezbarena stolica, on se počne
povlačiti natraške. Nekoliko meta-
ka zazviždi oko njega i na tren se
sudari s čovjekom koji se povlačio
na isti način poput njega. Ipak,
uskoro se nađe u hodniku, a tu se
napokon mogao uspraviti; bio je u
sigurnom prolazu nadomak stra-
žnjem zidu zgrade. Forbes i nekoli-
ko drugih muškaraca već su stajali
u blizini s revolverima u rukama.
On im se pridruži, te nastaviše za-
jedno očekivati svakog novog ka-
ubojca s ranča »Link B-G« koji bi
ispuzao iz zadimljenog pakla pro-
rešetane blagovaonice i nepovrije-
đen se uspenrao na noge bilo s jed-
ne, bilo s druge strane spasonosnog
izlaza.

Osjetivši sledeno zaprepaštenje,
koje ih je sve još držalo, Gunn shva-
ti da su ipak još svi u opasnosti, ali i
to da propuštaju dobru priliku. Još
su on i njegovi kauboji mogli izjuri-
ti van i napasti ubojice onako ra-
sporedene i rasute s najmanje dvije
strane hotela »Barkworth«. To nije
bila neka velika prednost, ali činje-
nica jest da se lakše pozabaviti ne-

prijateljem koji je raštrkan. Stoga
je postojala i mogućnost da će on i
njegovi ljudi moći nanijeti veće gu-
bitke u redovima ubojica ako ih na-
padnu prije nego što se oni zgusnu
u obrambeni položaj s jako koncen-
triranom vatrom.

— Izadimo, Ray! — ponuka povi-
kom Forbesa. — Neće očekivati da
ćemo prihvatiti borbu.

Shvativši po Rayevom licu da je
potpuno shvatio njegovu namjeru,
Gunn se okrene prema stražnjim
vratima i s trzajem ih otvori, ne ča-
kajući da vidi hoće li ga tko slijediti
ili neće. Odmah tu, na samom po-
četku, nađe se licem u lice s pogr-
bljenim razbojnikom plitkih očiju,
prljave kože i masne kose. Od izne-
nadenja ovaj ustukne korak, zasta-
de i tek tada počne potezati revolver.
No Gunnov metak pogodi ga ravno
u srce. Zatim Gunn preskoči njegovo
ispruženo tijelo i ispali iduća dva
metka na lijevu stranu prema paru
ubojica koje je tamo ugledao. Njih
obojica uzvратиše mu gotovo istvo-
remeno, no promašiše za svega ne-
koliko centimetara.

Istog trena i Gunn shvati da je
promašio. Što je brže mogao, on po-
novno napne kokot revolvera, ali se
iza njega već pojaviše tri ili četiri
kaubojca i isprazniše revolvere u
onu dvojicu prije nego što su stigli
ponovo zapucati. Našavši se tako
pred bijesnom i osvetničkom mom-
čadi, oni skočiše i pokušasše se po-
vući u sjeverno dvorište hotela, a
preko njega dokopati i glavne ulice,
ali im meci posjekoše noge prije no
što su napravili samo nekoliko ko-
raka. Padoše na lica i ostadoše ne-
pomično ležati.

Potrčavši uza zid, Gunn pojuri
prema uglu zgrade i sretno se do-
mogne položaja s kojeg se pružao
najširi pogled na prostor pred glav-
nom ulicom. Ugleda skupinu likova
među kojima su se isticali Alec i
Colin Striker kako skreću s pločni-
ka prema dvorištu iz hotela »Bar-
kworth«. Gunn uze na nišan Colina

koji je bio najuočljiviji među njima i najlakša meta. Colin se zgrči, ispusti revolver i padne na koljena, rukama se slijepo i nasumice hvatajući za grudi. Gunn okrene cijev na Aleca i ponovo pritisne okidač. No ovoga puta udarna igla pade na praznu čahuru i Gunn shvati da je njegov kolt prazan. Međutim, Forbes i drugi momci slijedili su ga i ovamo, te se razbojnici kraj ulice nadoše najednom zasuti pravom tučom metaka.

Gunn se vrati u zaklon iza ugla zgrade. Pregleda kolt u svojim rukama i s olakšanjem shvati da može koristiti i metke iz svoga opasača. Okrene cijev prema nebu i zavrta bubanj. Prazne čahure rasuše se iz bubnja i zvekećući razlete po kamenom tlu oko njega. Hitrim kretanjama Gunn zatim izvadi nove metke iz svog opasača i vješto ih ubaci i ispražnjeni bubanj kolta. Zatim sklopi bubanja i palcem napne revolver. Potrči natrag na ulicu koja se pretvorila u tom kratkom vremenu u poprište žestokog okršaja.

Ray Forbes i momci s ranča „Link B – G“ stajali su na pločniku, raspoređeni na propisnom odstojanju, te postojanom i upornom vatrom iz oružja zasipali ubojice koji se dadoše u bijeg glavom bez obzira, shvativši da im je otpor uzaludan, a kamoli napad. Alec Striker je s još jednim razbojnikom između sebe podupirao ranjenog Colina.

Gunn pogleda iznad njih prema mjestu kamo su se razbojnici povlačili. Ugleda kojih tucet konja privezanih za prečke na suprotnoj strani glavne ulice prema sjeveru grada. Životinje su mogle pripadati jedino razbojnicima, što se i potvrdilo kad prvi od bjegunaca prispješe do njih. Grozničavom hitnjom oni odvezaše konje, povukoše ih na sredinu ulice i baciše se u sedla.

Zabivši nemilosrdno čelik ostruga konjima u slabine, ubojice se dadoše u trk. Gunn obrati pažnju na Aleca Strikera i čovjeka koji su po-

magali ranjenom Colinu. Njih trojica još nisu bili odmakli tako daleko i još su bila na domet mnogim mecima. Dosad su imali sreću ali Gunn nije mogao vjerovati da će takva sreća i potrajati. Skoro u istom trenu kod je to pomislio, razbojnik koji je podupirao Colina zgrči se, trzne i padne, povukavši i Strikera za sobom.

Kletva koju je Alec zaurlao u tom trenu bijaše užasna. Zatim se okrene i u slijepom bijesu osu paljbu po hotelu „Barkworth“, sve dok ne isprazni revolver. Tada gurne oružje u korice i sagne sa nad dvojicom koji su pali kraj njega. Mrtvog ili ranjenog pomagača bezobzirno odgurne nogom, jer mu je bio na putu, a nepomičnog Colina zgrabi za ovratnik košulje i podigne. Zaviri na trenutak u bratovo lice: tada ponovo divlje opsuje, pusti bratovo tijelo da ponovo padne te se vratomnom brzinom zaputi prema privezanim konjima. Oslobodi jednu od životinja i baci joj se u sedlo. Udarajući je bijesno i koljenima i uzdama, poleti u daljinu, praćen posljednjom, uzaludnom salvom metaka što su je ispaljivali kauboji s ranča „Link B – G“. Za nekoliko trenutaka Striker se dočepa ruba grada i nestade prema pašnjacima, spativši se baš u taj tren.

– Moramo za njima! – zatuli Gunn Rayu Forbesu u uho. – Gdje ste ti i momci ostavili konje?

– U Carlowovoj staji – odgovori Forbes.

– Dovedite ih ovamo! Hitro!

– Dogovoreno – kratko će Forbes. – Ali što ćemo s momcima koji su ostali ležati u blagavaonici? Ima i teže ranjenih.

– Moramo ih ostaviti na brizi drugih ljudi – odvrati Gunn oštro. – Sigurno su već kod njih. Ono što mi možemo najviše pridonijeti sada jest da uhvatimo Aleca Strikera i njegovu bandu!

Forbes ne reče više ništa. Rukom domahne ljudima okupljenima oko

sebe da ga slijede i zaputi se ulicom prema drvenom zdanju slijeva na čijem je pročelju velikim bijelim slovima bilo ispisano »Carlowova staja«.

Gunn ih isprati pogledom, slijedeći ih sve dok nisu nestali trkom u štaglju. Uspio ih je prebrojiti četrnaest, što je značilo da je možda nekih pet njegovih kauboja palo u blagavaonici. Bilo je to loše, naravno, ali je moglo biti i mnogo gore. Gunn se okrene ulijevo i pođe prema mjestu gdje je njegov konj još stajao ispred hotela. Bio je siguran, a to ga je ispunilo zadovoljstvom, da u tom istom trenu Alec Striker ne može ovaj dan smatrati sretnim.

Gunn uzjaše i krene prema mjestu gdje su Colin Striker i onaj drugi čovjek još ležali nepomično. I nekoliko građana, koji su se za vrijeme pucnjave sklonili u kuće, sada je izmiljelo i stalo se približavati dvojici što su ležala. Gunn ih, međutim, pretekne, sjaše ponovo i klekne kraj njih te ih pogleda. Obojica bijahu mrtvi. Colin Striker bijaše zadobio ranu nešto iznad srca. Drugi razbojnik – poznati Abraham Sharkey, učini s Gunnu – dobio je tane u glavu i vjerojatno poginuo istog trena.

XI

Uspravivši se, Gunn uzjaše i udalji se, prepustivši tijela poginulih brizi drugih ljudi koji su se već stali okupljati. Njemu su sada bile na pameti druge misli. Okrene se u sedlu prema staji i njenom oboru očekujući željno da se pojave Ray Forbes i njegovi kauboji na njenim vratima.

Cekajući ih, Gunn gotovo osjeti sram zbog zadovoljstva kojim ga bijaše ispunila smrt Colina Strikera. No u svojoj zloći Colin je zaostao jedino još za starijim Alecom i za sve će ljude biti bolje da se nade pod zemljom. Uistinu, ruku na srce, nije osjećao ni najmanje žaljenje ni

za jednoga od sedmorice ubojica za koje je bio siguran da su ih smaknuli. Nesumnjivo, oni bijahu dio ološa što se okupljao u Dolini orlova, gdje je Gunn zamijetio tucet konja u oboru, a to se poklapalo jedno s drugim. A pokušaj da dokrajče njega, Gunna, zajedno s njim i momke s ranča »Link B-G« nakon što su ih poslušali i napustili ranč, bila je podla kao malo što što je ljudski mozak u stanju zamisliti.

Ako ikoga treba ovdje da zapeče savjest, onda je to jedino Marissa Coates, jer Gunnu je sada bilo jasno da ga je mogla odati jedino ona nakon što ga je spazila pred hotelom. Ona je naputila onaj čopor bijesnih pasa na njegov trag.

Jasno da je Striker pretpostavio da će kauboji s ranča »Link B-G« pod Gunnovim vodstvom postati njegovi žestoki protivnici i da je odlučio udariti sa svojom razbojničkom bandom po njima prije nego što oni uspiju po njemu. Isto tako, bilo je jasno i to da je Marissa već znala da je Jed još živ kad ga je ugledala, a bilo je moguće čak i to da se pritajila u vlastitoj kući i namjerno čekala njegov dolazak u grad baš zato da o njemu može obavijestiti Strikera.

Uopće, bilo je tu mnogo stvari o kojima je mogao samo nagađati i koje možda nikada neće znati zsigurno. No laka je srca mogao reći da je Marissina izdajnička i osveto-ljubiva narav već dosad bila odgovorna za smrt ili ranjavanje kojih trinaest ili četrnaest ljudi. A onaj tko je jednom krenuo tim putem, putem takvog zla, obično ne izdrži veoma dugo. Po svoj će prilici i Marissa loše završiti, ako se ne pripazi, no da nije volio i poštovao njenu majku, Gunnu bi se baš fućkalo zbog toga.

Napokon se Ray Forbes i jahači s ranča »Link B-G« pojaviše na vratima staje i prekinuše Gunnove misli. Krećući, Gunn im domahne da ga slijede. Suzdržanim, opreznim

korakom oni izadoše iz grada, a onda se, na otvorenoj cesti, dadoše u puni galop. Slijedećih su pola sata jahali punom brzinom, ali usprkos tome i unatoč činjenici što se tlo već stalo uspinjti, ipak ni za trenutak ne ugledaše Aleca Strikera i njegovu družinu. Shvativši da se pod takvim okolnostima ništa ne može postići time da potpuno iscrpe konje, Gunn napokon dovikne svojim ljudima da uspore i ohlade zapjenjene životinje lakim kasom.

– Meni se čini – pripomene Forbes, jašući Gunnu uz desno rame – da je ona rulja mogla krenuti bočnim putem koji se spaja s Yellowstoneom stazom prije same granice s Montanom.

– I ja sam na to pomišlao – složi se Gunn.

– Alec Striker se više neće usuditi pokazati svoju njušku blizu Blackforda – napomene Forbes. – To ne bi mogao podnositi čak ni Buck Lammas, iako je on najnemarniji šerif koji postoji.

– Vraški si u pravu – naceri se Gunn. – I čudi me da se nije pokazao za pucnjave dolje u gradu.

– To ti mogu lako objasniti – kiselilo se iskezi Forbes. – Čuo sam to od Jackea Carlowa dok smo uzimali konje. Lammas je otišao iz grada, odjahao pram jugu, koji četvrt sata prije nego što su nas Striker i njegovi razbojnici stali rešetati u Barkworthovoj blagovaonici.

– Ma je li moguće! – promrmlja Gunn. – Iz toga možeš izvući svakakve zaključke.

– Tako dugo dok ih ne izvlačiš odviše glasno – zacerekao se Forbes. – Dokle misliš voditi ovu potjeru, Jede?

– Neka me vrag odnese ako znam – prizna Gunn mrzovoljno. – Ne nosimo ništa sa sobom, a tomo dolje je ranč. Nadao sam se da ćemo imati više sreće nego što je očito imamo. A evo nas na izletu koji bi se jednostavno mogao rasplinuti ni u što.

– Zaista postoji ranč tamo dolje – naglasi Forbes – a mi smo upravo izgubili trećinu ljudi, uključujući predradnika.

– Što se toga tiče, sada si ti predradnik, Forbes – reče Gunn. – Ako je John Dingle bio zadovoljan s tobom kao svojim zamjenikom, mislim da ni ja nemam ništa protiv toga da ga naslijediš.

– O, pa hvala lijepa na tom unapređenju, šefe – iznenađeno će Forbes.

– Idemo do granice – iznenada odluči Gunn. – Ako dotada ne spazimo ni traga od Aleckia Strikera i one njegove razbojničke družine, vratit ćemo se Yellowstoneom stazom na ranč. Mislim da smo postigli nešto, ali nekako mi se ne čini da će na ovome i završiti. Mislim da ćemo se morati strpiti i dati vremena onome, ma što bude, što nas očekuje da se jače razvije.

Forbes kimne u znak slaganja, te on i Gunn utihnuše zagledavši se u stazu pred sobom. Iza njih jahači su pomalo nevezano razgovarali, ali Gunn i Forbes nisu se poznavali dovoljno dobro da povedu male, obične razgovore, nužne na takvom putu. Gunn se stade osvrutati oko sebe i njegova pažnja malo popusti. Preleti pogledom preko visokih, snijegom pokrivenih vrhunaca planina Absaroka s lijeve strane i tamo dalje na desnoj strani preko lanca Bighorn. Iako je sunce još sjalo s izrazito plavog i gotovo čistog neba, doslovce je mogao osjetiti prozračnu veličinu sjevera i njegovu hladnoću.

Mrzio je tjedne i mjesece koji dolaze, njihovu zloslutnu bjelinu, ledene magle koje vise iznad tla, smrznute vode koje svjetlucaju pod vrhuncima, ali bez svega toga nije moglo biti ni proljeća sa svim onim prijetnim i lijepim što je ono poslije zime donosilo.

A Gunn je itekako volio proljeće! Ali kamo su mu to, dovraga, zabudjele misli? Nitko tko predvodi

ljude u takvu potjeru ne može sebi dopustiti takve propuste! Bočna strana sada se ukaže slijeva i ni tri-desetak metara sprijeda. Gunn, spazivši sve, domahnè svojim momcima da skrenu s putanje. Potkove njihovih konja sada zazvoniše po tlu izlizanom od granitne podloge. Odavde pa do Yellowstonske staze nije ih dijelilo ni desetak kilometara. Uskoro će se teren početi uspinjati i ulaziti u planinske predjele iznad utonulih jezera, a sve gušća svjetlost odbijati će se na njih s borovih stabala koja su se dizala po strmim obroncima sučelice suncu na zalasku.

Počese se uspinjati. Kamenje je, probijajući iz zemlje, na mnogim mjestima omeđivalo stazu. Gunn pomisli kako je ovdje tlo pretvrdo da mu oda neki znak, trag prolaska grupe jahača, te osjeti kako mu sumnje u ispravnost njegovih pretpostavki i odluke rastu. Sad mu se učini da su zlikovci možda otkrili bolju mogućnost za bijeg glavnom cestom u divljinu i pustoš zemlje između Yellowstonea i Missouria. Stade se pitati koliko uopće može vjerovati svojoj procjeni situacije.

U tom trenu slabašni bljesak zaiskri mu u kutu oka i privuče svu njegovu pažnju na kamenu zaravan s lijeve strane.

Trgnuvši se, zauzda smjesta konja. Sjaše i krene prema mjestu kojih pet metara niže od staze gdje je ugledao sjaj. Nije se prevario. Spazi očito nedavno odbačenu konjsku potkovu i podigne je ne bi li mu detaljnije ispitivanje otkrilo nešto više. Pregled potkovice mu reče malo što, osim to da je nejednako istrošena, a jahač izvan svake sumnje krajnje nemaran, jer je sigurno dobio sasvim dovoljno podatka o lošem stanju potkove, ali se nije potrudio da je na vrijeme promijeni novom. Ustvari, da je takvu potkovu ugledao negdje na stazi, Gunn uopće ne bi obratio pažnju na nju, jer je i bila za otpad. No činjenica da ju je

otkrio tako daleko i po strani od svih glavnih pravaca mogla joj je lako podariti možda sasvim posebno značenje.

Začuvši bat koraka iza sebe, Gunn se okrene i ugleda Raya Forbesa kako mu se približava silazeći sa staze i ostavljajući momke s ranča »Link B-G« da ga čekaju.

– Što si to otkrio? Nešto značajno i važno? – upita ga Ray.

Gunn mu zamišljeno pokaže potkovu.

– Netko ju je mogao i namjerno odbaciti ovamo da ne smeta na stazi – prizna koliko predradniku toliko i sebi samome. – A s druge strane, mogla je i ispasti konju s kopita kad je skrenuo ovamo.

– Misliš li da su se Alec Striker i njegova banda mogli predomisliti? – upita Forbes.

– Moglo bi biti i to – promrmlja Gunn.

Zagleda se prema granitnim pločama pred sobom i travnatim obroncima koji su ih zamjenjivali padajući u plitkim valovima sa stepeničastih grebena što probijaju uzvisine iznad niže smještene sjeverne staze s koje su on, Gunn i njegovi ljudi nedavno sišli.

S druge strane kamenih polja, oko tri kilometra dalje, mogao je još razabrati drveće i nagovještaj razlomljenog i razvedenog zemljišta. Tako bi se jahači, koji napreduju u tom smjeru, nakon što prođu kroz obližnje livade i goli kamen, našli u dovoljno dobro zaklonjenom području, koje bi ih povelu prema jugu, a da ih ne zamijete ljudi s nižih razina uspona, makar im dolaze izravno ususret.

– Ray, mogućnost postoji izvan svake sumnje. Ali zašto bi to učinili?

– Alec bi se mogao vratiti po Dana i Zeba – zamišljeno će Forbes.

– Ili su i ta dvojica bili s njime u gradu? Jesi li ih ti možda vidio?

– Ne, nisam – odgovori Gunn, prešutjevši da je Zeb ranjen u nogu

i da mu se najvjerojatnije baš ne šeta okolo previše. — Misliš, dakle, da krv nije voda. Ja se u to ne bih kladio kad je riječ o nekome poput Aleca Strikera. Baš bi mu se fućkalo što će biti s Danom i Zebom ako ih ostavi. Ako se ona banda zaista okrenula natrag, onda je tu riječ o nečem krupnijem. O dobitku. Što je u njihovom rječniku jednako pljački. Možda im je palo na pamet da se na kraju krajeva malo potkože prije puta, onako neočekivano i sasvim iznenada. Ako je Alec zaključio da mu ovdje više nema opstanaka, zar nije moguće da mu padne na pamet da isprazni banku prije no što zauvijek nestane?

— Čuj, mislim da ima nešto u tome! — iznenađeno uzvikne Ray. — Svakako, nitko u Blackfordu ne bi očekivao napad na banku nakon one današnje pucnjave.

— A moglo bi im i uspjeti — svejednako će zamišljeno Gunn. — Šerif je tko zna gdje, a mi ih ovdje lovimo na sasvim pogrešnoj strani. Čini se da nas je Alec promatrao odavde odozgo malo poduže.

— I vratiše se s punim sedlima — promrmlja Forbes podrugljivo — i nestadoše tada prema Miles Cityu.

— Po svoj prilici — složi se Gunn i odbaci iznošenu potkovicu. — Vratimo se konjima i pokušajmo se spustiti preko onih granitnih prevlaka. Ako nađemo na ugaženu travu s one strane, mislim da možemo reći da smo ih dobro prozreli. Važi?

— Računaj na mene, gazda.

I dvojica muškaraca se okrenuše i požuriše prema konjima i ljudima što ih čekahu na stazi.

Uskoro su svi nestali u daljini, ostavljajući iza sebe oblačiće prašine.

XII

Prelazak preko granitnih prevlaka s onim njihovim nesigurnim i često izdajničkim osloncima za noge bio je spor i opasan za konje i

oduzeo im je više od deset minuta, usprkos relativnoj plitkosti sipkog tla. Čim ga se riješiš, baciše se u kas, a uskoro Ray Forbes spazi trageve na još vlažnoj livadi, zastavljajući se, on pozove Gunna da ih vidi.

— Oni su — sa sigurnošću ustvrdi Gunn proučavajući otiske potkova na mjestu gdje je došlo do kratke pometnje prije nego što je skupina jahača poređala konje i sunula u sumanutu trk.

— U ovim je tragovima ucrtana njihova žurba jasno kao dan — dodade jedan od ljudi s njima.

— I moraju se žuriti — složi se Forbes. — Ali pogledaj malo i naše konje.

— Ni njihovima ne može biti bolje — progunda Gunn. — osim ako negdje ne smognu zamjenu, u što ne vjerujem mnogo, morat će na svoje životinje paziti više nego mi na naše. Zato ne mislim da će dugo juriti tom brzinom kako su počeli. Ako mi, međutim, pritisnemo, smatram da postoji zrela mogućnost da ih prestignemo prije grada i zakačimo se s njima tamo gdje neće moći stradati nedužni ljudi i njihovo vlasništvo.

— Mislim da smo svi za to — reče predradnik kratko i završi razgovor.

Gunn se ponovo postavi na čelo male kolone i podbode konja, usmjerivši ga prema jugu. Sa zadovoljstvom začuje tutanj kopita svojih kaubojica. Projahaše predjalima visokih, travnatih zaravni, probiše se kroz stražnji rub šume s druge strane zaobidoše predio kamenjara i nadoše se ponovo na travnatim prostranstvima koja su se raširila pred njima kao more. Cijelo su vrijeme naprezali oči ne bi li negdje ipak ugledali one koje su progonili. No kilometri promicahu pred hitrim kopitima, a od Aleca Strikera i njegove družbe ni traga ni glasa ne bijaše.

Ne prođe dugo, a Gunn stade promatrati uzvišice pred sobom. Po

njegovom mišljenju, on i njegovi kauboji našli su se već na kojih šest do sedam kilometara od grada. Očekivao je da će već prije nekog vremena spaziti zlikovce i ponovo se upita nisu li ga opet nadmudrili, što ga baci u priličan bijes na samog sebe. No ni te nove sumnje u svoje sposobnosti vode nije mogao ispitati u sadašnjim okolnostima, pa stoga odluči da on i njegovi kauboji idu sve do samog Blackforda, bez obzira na to što bi se ta odluka poslije mogla pokazati kao potpuni promašaj koji ne bi imao baš povoljne posljedice.

No skoro istovremeno shvati da će morati ponešto i promijeniti mišljenje. Jer, kako je tlo pred njima silazilo u dolinu, da bi se zatim uzdiglo nalik na zelenu strminu, Gunnu se učini da je u onoj crnoj crti, u koju je tvorio dodir njezinog gornjeg ruba sa svjetlim nebom u pozadini, zapazio malu, kratku kretnju kakva bi nastala kad bi se čovjek naglo ovukao u zaklon iz gornjeg ruba zemljišta. Shvatio je da ustvari promatra savršeni obrambeni položaj protiv ljudi u podnožju brežuljka. Ako su zlikovci ostavili dvojicu ili trojicu svih ljudi u zasjedi protiv mogućih progonitelja, oni su lako mogli zbrisati Gunna i njegove momke dok se uspinju padinom prema vrhu. Protiv takve zasjede malo bi što mogli učiniti. Naslutivši takvu mogućnost, Gunn odmah shvati i to da je posve nezamislivo izlagati se i najmanjem mogućem riziku od ovakvog iznenađenja. Ugledavši crtu puta prema gradu istočno od sebe i oko dva kilometra dalje, on dovikne svim svojim momcima da mijenjaju pravac, trgne glavom svoga konja ulijevo i zaputi se prema nižim predjelima, krećući se donjom stranom usjeka padine koju je upravo bio izbjegao. Neizbježno, iza njegovih leđa začuše se iznenađena pitanja kaubojâ, pa i nekoliko buntovnih povika. No Gunn je znao da je bar

Forbes shvatio svrhu i cilj njegove nagle odluke, a on će moći smiriti one neoprezne i bezglave među momcima.

Zapravo, ispalo je tako da ništa nije ni morao poduzeti. Potvrdu svojih sumnji Gunn dobije u trenu kad je odjeknuo plotun daleke paljbe, odajući izigranu zasjedu i bijesne, prevarene razbojenike što su je uzalud držali, očekujući s nasladom kako će im progonitelji lako pasti u ruke. No s te daljine meci su bili bezopasni, iako gusti, te uskoro prestadoše.

Nakon toga najveću opasnost opet im je predstavljalo samo neravno zemljište opasno za konje u žurbi. Ali se napokon spust ipak dovoljno ublaži da bi postao čak ugodan. Kad se dočepaše staze, Gunn i njegovo društvo skrene konje nadesno i zaputi se ravno prema Blackfordu.

Ponovo grmljavina kopita bijaše jedini zvuk koji je pratio jahače. Gunn je svu svoju volju unosio uz umornu životinju pod sobom, potičući je tako da izdrži još malo. No po drugi put otkako je krenuo ova-
mo zamijeti na njoj znakove umora. I drugi konji s ranča »Link B—G« bijahu pokriveni pjenom i smalak-salo spuštenih glava. Ali odustajanja nije bilo, jer brzina bijaše jedno oružje koje je možda moglo odvratiti zlo što se spremalo tamo sprijeda.

XIII

Tako se družina s ranča »Link B—G« bijaše približila na neka tri kilometra do grada. Krovovi kuća i crkveni toranj već su se stali raspoznavati preko ravnice pred njima.

Tada odjekne mukli zvuk daleke pucnjave, njegova jeka podiže se visoko i Gunn shvati da je točno predividio idući potez razbojnika. Osjetiti golemo olakšanje u toj potvrđi točnosti svojih odluka, odluka koje

su drugi slijedili i kojima su se pokoravali, a sad su se pokazale od samoga početka ispravne. Ne nije mu se svidalo ono što su hici iz grada značili sami po sebi. Bijaše to jednostavna činjenica da je uštedovina i sve bogatstvo Blaskforda u opasnosti i da će još ljudi vjerojatno poginuti u pokušaju da odvrate tu opasnost. No isto tako Gunn nije mogao poreći ono iskonsko zadovoljstvo koje ga ispuni pri pomisli da on vodi grupu ljudi spremnih dohvatiti se s nevoljama ukoštac na način kojemu bi malo tko mogao prigovoriti. Zazvuči mu to kao dobar znak budućih trenutaka što su bili pred njima. Kao gazda ranča »Link B-G«, on će sada morati dokazati pred ovim ljudima koji su s njime da je dorastao situaciji. A upravo je vjerovao da je prvi ispit uspješno položio.

No hoće li tako položiti i drugi ispit?

Konji se stadoše proređivati, ali galop svejednako potaraje još onih nekoliko minuta koliko im je trebalo do grada. Uletješe u nj s gornje strane glavne ulice i Gunn napregne oči prema njegovom središtu, jer se tamo nalazila banka, preko puta hotela »Barkworth« i malo desno. S razdaljine od nekih pedesetak metara razabere dvojicu kako stoje kraj sive kamene zgrade, držeći kojih pola tuceta konja jednom, a pokrivajući praznu ulicu s obje strane revolverima u drugoj ruci.

Spazivši jahače koji su dotutnjali sa sjevera, ta se dvojica nagoniski spustiše na koljena, očekujući da im se Gunnova družina približi. Kad ih je dijelilo još kojih dvadesetak metara, oni počеше pucati. Gunn potegne kolt i odgovori im paljbom, a spremno se pridružiše i revolveri kauboja iza njega.

Dva vala revolverske grmljavine se sraziše, isprepleteni frktanjem i njištanjem preplašenih konja, a njihovi rzaji zaoriše među zidovima kuća koji ih otposlaše prema sjeveru

i jugu. Životinje koje su dva zlikovca čuvala za svoje ortake osjetiše pometnju i paniku oko sebe, te se stadoše i sami propinjati i otimati, prisilivši čuvare da prekinu pucnjavu i pokušaju ih zadržati svim silama i objema rukama.

Tada jedan od metaka pronade svoj cilj u razbojničkom tijelu. Čovjek padne, mlatarajući rukama, a njegov drug kao da osjeti vlastiti kraj u toj smrti. On doslovce odustane od svog zadatka i širom razrogačenih očiju zagleda se u zahuktale momke s ranča »Link B-G«. U jednom trenu kao da ga je neka čarolija čuvala i od one kiše tanadi ne pogodi ga ni jedno zrno. No onda se najednom crna rupa ukaže na njegovom čelu, u korijenu nosa, on se presavije u pasu, složi na tlo i ostade nepomičan.

Trojica novih odmetnika pojavi se na poprištu borbe. Oni izjure iz banke s naoko praznim bisagama preko ramena. Čovjek u sredini imao je samo jedan kolt, a dvojica sa strane u svakoj ruci po jedan. Okrenuvši se prema Gunnu i njegovim kaubojima, oni smjesta shvatiše što se događa. Paničnim pogledom potražiše svoje konje. Ugledaše poubijane čuvare i rastrkane životinje i kao da shvatiše da im samo krajnje očajnički napor može pružiti bilo kakve izgleda. Stisnuvši zube, ukopaše se čvrsto na mjestu, zapucavši munjevito, a oblaci dima podigoše se iz njihovih revolvera, dok su smrtonosnom paljbom zasilili Gunnove momke. Jedno ili dva sedla iza Gunna se isprazniše.

Gunn pritegne uzde pred samom trojicom zlikovaca, a njegovi se momci rastrkaše iza njega. Učini mu se kao da mu plamen iz zažarenih cijevi poleti ravno u samo lice, a vrući metak okrzne mu kratku, čekinjastu neobrijanu bradu na lijevom obrazu. Zureći u mjesecoliko lice razbojika koji ga je tako zamalo mogao ubiti, Gunn ga prvo presi-

ječe pogledom, a zatim ga odbaci natraške izravnim pogotkom u tijelo. Najviši od trojice tada se okrene prema Gunnu koji im bijaše najbliži od svih. Uperi revolvere na njega i Gunn s nevjerojatnom jasnoćom ugleda kako zlikovčevi palci potežu kokote, a kažiprsti se grče na okidaču.

Međutim, preduhitrio ga je za djelić sekunde i razbojnikovo se tane zarije u zemlju, a njegovo u zlikovčevo rame. Od udarca razbojnik zatetura, okrene se, a njegovi naredni hici zaparaše nebo nad njim. Posljednjim naporom pokuša se uspraviti, no dohvate ga meci iz oružja ne samo Gunnovog, smrtno ga raniše, te pade s posljednjim slabim uzdahom na usnama. Nesrazmjer snaga prema trećem banditu bijaše prevelik, pa se uskoro i sjaj života na njegovom licu pretvori u izraz smrti kad i on pođe stazom koju su prije njega izabrali njegovi drugovi po zlu.

Gunn se hitro obazre oko sebe. Upravo bijahu smaknuli petoricu zlikovaca, ali među njima ne bijaše i Aleca Strikera. Kamo li je nestao? Sigurno je bio negdje u blizini, jer je samo njegov opaki mozak mogao smisliti promjenu u planu bijega razbojničke družine i napad na banku u Blackfordu. Najvjerojatnije je još bio u zgradi i Gunn nije vidio drugog izlaza nego da i on ude i potraži ga.

Skočivši na nogostup, preleti tri stube koje su vodile do glavnog ulaza u banku. Ramenom ga probije i smjesta se baci udesno, s koltom spremnim u ruci i lopaticama prikljubljenima uza zid. Zapilji se u polutamu prostorije, tražeći Alecovo lice, ali istovremeno i očekujući bljesak iz revolvera iza zastora na prozoru.

No jedno i drugo mu se izjalovi. U sobi ne bijaše ni Aleca, ni nove pucnjave. Gunn potrči prema šalterima. Pred visokom pregradom podiže se na prste i zaviri iza stolova s

druge strane. Ugleda trojicu činovnika kako leže tamo i shvati da su vjerojatno dobili revolverskom drškom po glavi i da su sada u nesvjesti. Tada tamo na kraju pregrade s desne strane ugleda otvorena vratašca kroz koja su se vjerojatno razbojnici uvukli u zaštićeni dio banke na početku prepada.

Gunn poleti prema njima i najvećom mogućom brzinom uleti među stolove i šaltere. Provjerivši jesu li činovnici zaista samo onesviješteni, on odmah produži kroz vrata koja su zjapila otvorena na stražnjoj strani glavne prostorije.

Našao se u prolazu koji ga povede prema stražnjem dijelu zgrade i dvorištu iza njega. Dočekaše ga ovdje dvojica otvorena vrata, jedna na lijevoj strani zida, a druga na desnoj. Na onim lijevima kočila se mjedena pločica najavljujući svima da je to ulaz u direktorov ured, dok je prostorija na desnoj strani bila očito za niže službenike od manje važnosti.

Direktorova soba bijaše prazna, no u onoj drugoj Gunn zateče dvojicu pisara. Žene bijahu pepeljaste od straha i na rubu sloma i Gunn shvati da im je netko vrlo zorno opisao što ih čeka ako samo pisnu ili se pomaknu.

— Kamo je nestao? — kratko će Gunn.

Odmah, međutim, shvati i to da je teško mogao izabrati gori način da navede žene na odgovor. On se nasmiješi i lice mu se smekša.

— Ja sam s dobrim momcima — reče blaže. — Sve je prošlo. Sad ste spašene. Mene jedino zanima kamo je pobjegao Alec Striker. Ja ga progonim, shvaćate li?

Mlada od dviju žena, debeljuška-sta ružičasta plavuša blijedoplavih očiju, slegne ramenima u novoj kockastoj haljini i ispusti drhtav uzdah neizmjernog olakšanja.

— Izašao je kroz stražnja vrata — zagrcne se — i poveo gospodina Edisona da mu ih otključa.

- Hvala, gospodo - reče Gunn.
- Možete se sada opustiti.
- Ali ne ostavljate nas... - započne plavuša.

No Gunn je, ne odgovorivši ženi, već bio izjurio kroz vrata.

Zaputio se dalje prolazom. Našao se pred još jednim vratima. Odgurne zasun i otvori ih vrhom čizme, provirujući oprezno lijevo i desno prije nego što je ušao u tu sobu. To kao da bijaše neka vrst ostave, jer su se tu nalazili stol, stolice, umivaonik, ormarić za posude, police uza zid i peć, nagurano jedno do drugoga bez reda. Na najudaljenijem zidu i ravno pred njim bijahu još jedna vrata, napola otvorena, okrenuta prema stražnjem dvorištu.

Prošavši kroz sobu, Gunn zastade na stražnjim vratima i proviri kroz dovratnik. Ugleda čovjeka velike glave i isto takvih udova kako nepomično leži desno od praga. Debele otekline na vrhu čelave glave jasno su mu kazivale da je podijelio sudbinu svojih činovnika za šalterima. Gunn u njemu prepozna Georga Edisona, upravitelja banke. Shvati da mu može malo ili nikako pomoći, pa izade i jednostavno ga zaobide. Zaputi se prema vratima koja ostadoše otvorena u zidu što je sa sjeverne strane ograđivao dvorište.

Izašavši kroz vrata, Gunn nagon-ski skrene lijevo i potrči prema stazi koja je tekla uporedo s glavnom ulicom. Na jednom zaokretu zastade i opazi zdesna, kojih pedesetak metara dalje, Aleca Strikera i Marissu Coates. Trčali su iz petnih žila, muškarac sprijeda, a djevojka za njim.

Skupivši široke skute svojih haljina u ruke, djevojka je pri trčanju pokazivala krasan par nogu. Gunn ih ugleda u posljednji tren, jer skoro iste sekunde oboje su skrenuli desno i nestali, prema Gunnovoj procjeni, u stražnjem dvorištu djevojčina doma.

Gunn se neveselo nasmiješi. Bje-guncima se malo previše žurilo.

Morali su pogledati i iza sebe. No to će mu bar donekle olakšati posao. Gunnu se učini nevjerojatnim da Marissa namjerava sakriti Strikera u majčinu kuću bar za neko vrijeme. Bez sumnje, poslije će mu pribaviti konja, možda kad padne noć, te ga poslati onamo gdje već bude smatrao da je sigurno za njega.

No bez obzira na sve to, kao i na pitanje kako to da se našla baš na tako zgodnom mjestu da mu priskoči u pomoć upravo u ovom trenutku, nije bilo vjerojatno da će izaći iz njene kuće u idućih nekoliko minuta, a to će biti sasvim dovoljno za njegove, Gunnove, potrebe da učini ono što je planirao.

Dvorište kuće Coatesovih bijaše sa stražnje strane zagrađeno ogradom od dasaka od kojih metar i pol visine. Primičući mu se, Gunn je hodao lagano i disao duboko, kako bi došao k sebi nakon sve te jurnjave. Istovremeno je punio revolver, tako da je do trena kad je došao do mjesta na kojem je ono dvoje skrenulo disao već sasvim lagano i normalno, a kolt mu je bio opet nabijen sa svih šest metaka.

Gunn se naviri preko zapadnog ruba ograde i preleti pogledom po stražnjoj strani kuće. Zamijeti da su u prizemlju navučene zavjese. Dok mu je postalo jasno zbog čega je tako, shvati to kao prednost za sebe, a ne za muškarca i djevojku u kući, koji su ostavili proreze između zavjesa da provjere što se zbiva izvan kuće. Tiho otvorivši vrata i ne skrivajući se, Gunn krene prema kući.

Zastade pred kuhinjskim vratima.

Trenutak se zagleda u zasun, a onda ga podigne mirnom i sigurnom rukom. Lagano gurne vrata, ispitujući ima li kakve smetnje s unutrašnje strane, ali se ona nečujno i glatko otvoriše pred njim. Zakorakne u kuhinju i zastade osluškujući.

No u kući sve bijaše tiho, iako je mogao čuti utišane glasove Aleca i

Marisse kroz stražnji zid kuhinje prema salonu. Potpuno ude u kuću i na vrhovima prstiju prišulja se djelomično otvorenim vratima prema dnevnoj sobi.

Ponovo zastade, napeta tijela i napregnuta sluha. Sad je već mogao razabrati i riječi koje je ono dvoje izmjenjivalo. Smjesta osjeti ton svade u njima. Učini mu se da Striker podsjeća djevojku na činjenicu da su on i njegova braća manje nego dobrodošli u Montani, dok je ona ostajala uporna u tvrdnji da njihovi prijestupi pripadaju prošlom desetljeću i da će godine, potpomognute malim umjetnim i prirodnim promjenama u njihovom izgledu, učiniti život tamo dovoljno sigurnim pod uvjetima da se kľone većih gradova u pitomijoj i mekšoj južnoj trećini države.

– Mislim da ima nečega u tome, djevojko – čuo je Gunn kako Alec Striker oklijevajući popušta pred djevojkom. – Malo dlake na licu i način kako začesljavam kosu može ti vražje promijeniti izgled, a ima i dobrih deset godina kako smo ja i braća izveli onaj poslić s bankom u Bozemanu. Ali u Koloradu i Novom Meksiku čeka nas mnogo više zabave. Oduvijek sam želio putovati niz Rio Grande do Teksasa. Što se mene tiče, jug je najbolji za nas.

– Vidiš samo ono što hoćeš vidjeti – dopre do Gunna sad već otvoreno nestrpļiv Marissin odgovor.

– Riječ je o razdaljini, Alec! Shvati to! Pošto ljudi dokuče što si ovdje danas izveo, izdat će za tobom sve moguće potjernice u Wyomingu. Bila ti je to najgluplja i najmahnitija zamisao da se vratiš u Blackford i pokušaš orobiti banku! Gdje ti je bila pamet? Što bi sad bilo s tobom da nisam ispravno predvidjela kako ti plan može poći po zlu i isto tako način na koji ćeš pokušati pobjeći iz zgrade?

– Dobro, ti si pravo čudo od pameti, srce, priznajem – složi se

Striker pola iskreno, a pola podrugljivo.

– A ti si vražje nezahvalan, Alec!

– gorko mu predbaci Marissa. – Ali ne smijemo se sada svadati. Moramo ostati kod glavnih problema. Samo nas nekoliko kilometara dijele od granice s Montanom, ali moramo prijeći gotovo pet stotina kilometara Wyominga ako idemo na jug. Uskoro će stati kucati telegrafi i šerifi u gradovima poput Caspera i Rowlina i Laramia doznat će da te treba uhapsiti čim se pokažeš. Bila bi krajnja ludost krenuti na jug i izložiti se tolikim opasnostima kad nam je put na sjever gotovo otvoren.

– Ima u tvojim riječima mnogo istine, Marissa – otegne Striker hrapavo – ali ti ipak moram reći da to nije ono što ja želim.

– Ako već ne misliš na sebe, pomisli barem na mene!

– Ne moraš sa mnom. To je tvoja zamisao.

– Ali ja idem!

– Onda ćeš na moj način – kratko odreže Striker. – U bisagama kraj kauča je novac iz banke. Sve sam počistio i u Edisonovom uredu. Mislim da ću nekako moći iskoristiti tu gotovinu dolje na jugu.

– Opameti se, Alec! – očajnički će Marissa. – Nikada nećeš iskoristiti nikakav novac. Ti kvariš sve čega se primiš, dragi moj, a tako ćeš i nastaviti. Zakon je jak i dobro uređen tamo kamo želiš otići, ali u Montani još je nesiguran i labav, svatko pametan može mu dobro izmicati. Iskopavanje rude i divlji gradovi pružaju svakome laku zaradu na sjever...

– To baš nije tako, dušo...

No Gunn je osjetio da je čuo dovoljno. Širom otvori vrata i ude u salon. Ugleda kako Alec Striker i Marissa Coates sjede jedno kraj drugoga na kauču ispred praznog kamina. Začuvši njegov ulazak, dva se lica zaprepašteno okrenuše prema njemu s izrazima koji istovre-

meno bijahu i zbunjeni i uplašeni i začuđeni.

– Ruke u zrak, oboje! – naredi Gunn. – Čini se da se ne možeš odlučiti kamo dalje, Alec. Pa, pomoći ću ti. Ideš u zatvor!

– Neka ti je duša prokleta! – zaurla Striker, skoči na noge i okrene se prema svom protivniku, a ruka mu krene prema revolveru.

– Nemoj! – upozori ga Gunn. – Mrtav si ako pokušaš, čovječe! Ionako sam te dosad štedio samo iz poštovanja prema kući svoje prijateljice!

Marissa shvati kako je Gunn smrtonosno ozbiljan u svojoj namjeri. Objema rukama ona se objesi na Strikerovu desnicu potpuno ga onemogućivši u pokušaju da potegne revolver.

– Ubit će te, Alec – prošapće prestravljeno. – Ja poznajem Jeda Gunna. Nema boljeg čovjeka od njega... ili goreg.

– Ja ne idem u zatvor, prokletniče – oštro će Striker. – Ne želim provesti ostatak svojih dana u smrdljivoj ćeliji.

– Dovraga, budi sretan ako te ne objese! – razjari se i Gunn. – Pričaš o zatvoru! Nakon onih ubojstava u hotelu, jer riječ je o čistom ubojstvu, ne vjerujem da imaš previše izgleda da se ne zanjišeš na konopcu. Neka me davo nosi ako znam kako i zašto imaš šerifa Lammasa u šaci, ali nakon ovoga danas ni on ti neće pokušati pomoći. Neće se usuditi! Zato ću te zasad ja sam osobno zaključati u zatvor. I pomiri se s time.

Strikerove se oči suziše i u njima se odrazi grozničavo razmišljanje i odvagivanje mogućnosti kako da se izvuče iz tog gadnog položaja. Tada mu se izraz promijeni i postade naoko sasvim razuman.

– Zar se ne bismo mogli nagoditi, Gunn? – upita on. – Kraj ovog kauča leži nekoliko bisaga. U njima je otprilike nekoliko tisuća dolara.

Sve što treba učiniti da postanu tvoji jest da okreneš glavu dok mi kliznemo. Više nikada nećeš vidjeti ni Marissu ni mene.

– Još si lud nego što sam mislio – s gađenjem i prezirom otpovrne Gunn. – Prošle ste me noći ti i tvoja braća pokušali objesiti. Danas si poubijao nekoliko mojih ljudi i opljačkao banku. Ljudi poput tebe bojim se više od crnoga vruga, Strikeru. Ne želim te u društvu u kojem ja živim. A što se tiče novca, on ide tamo gdje mu je i mjesto: u banku.

Gunn zastade i kratko zamahne revolverom prema Strikeru.

– Raskopčaj se, Alec! Skini opasač i baci ga u kut sobe iza sebe i lijevo.

Odgurnuvši Marissu, koja se još uvijek pripijala uz njega, Striker učini kako mu bijaše naredeno, kunući pritom potihom i mršteći se dok je revolver letio u dalji i nedostupni kut sobe.

– Tako – reče Gunn. – Idemo sada na ulicu, i to kroz prednja vrata.

Gunn zakorači udesno, svejednako ih podozrivo promatrajući i ne skrećući revolver s njihova pravca, te se primakne vratima za koja je iz davnih dobrih dana i zaljubljeničkih posjeta ovoj kući znao da vode u hodnik. Oprezno ih otvori.

– Krenite! Ti prva, Marissa! Polako i lijepo! Ti ćeš mi otvoriti prednja vrata. I to oprežno!

Djevojka izade u hodnik. Alec Striker krene za njom, a Gunn za njima, posljednji. Oči je čvrsto upirao u leđa svog zarobljenika, dok su zastali čekajući da Marissa otvori prednja vrata.

Upravo ju je htio riječima požurivati kadli osjeti jednu kretnju iza sebe i nagonski sagne glavu prema naprijed. Time je nesumnjivo izbjegao glavnu silinu udarca revolver-ske drške, ali ga je svejedno zahvatila sasvim dovoljno da poklecne, a svijest mu se zamračí.

Još je osjetio kako licem pada na drveni pod, a Marissin smijeh, vještičje podrugljiv u njegovim ušima, polako se i neumitno izgubi u daljini.

XIV

Dok mu se svijest polako vraćala, Gunnu se učini da nije predugo ležao onesviješten. Isto tako, iako mu je u glavi potmulo bubnjalo, nije osjećao nikakvih prevelikih bolova.

Najgore od svega bijaše užasan osjećaj poraza i gorčina uzalud uložnog truda. Gotovo je bio uspio, ali na kraju je sve izgubio. Kako je došlo do toga? Ne zbog njegove nepažnje. Baš suprotno, bio je suviše oprezan i uvjeren da je predvidio sve moguće pravce razvoja događaja. Pa ipak je njegova mašta zatajila baš pred jednom jedinom stvarnom opasnošću. Naime, nije mu palo na pamet da bi u kući, osim njih troje, mogao biti još netko. Netko na katu, netko tko je čuo kako je zarobio Strikera i Marissu i tko se prišuljao i pričekao ga u hodniku iza vrata kad je izašao sa svojim zarobljenicima.

Nosnice mu bijahu pune mirisa prašine iz saga kraj kojega je pao, a usta opore suhoće. Prezirući samoga sebe zbog svoje nesmotrenosti, on podiže glavu i shvati da više nije u hodniku nego ga je netko oćvukao natrag u salon i ostavio kraj kamina. Tada ga snažne ruke dograbiše odostraga za ovratnik, podigoše i tresnuše u naslonjač s lijeve strane ognjišta.

Gunn se nađe ravno sučelice Zebu Strikeru koji je sjedio u desnom naslonjaču. Alec Striker, koji ga je očito digao s poda, prijede iza kauča i zastade kraj Marisse. Clanci na prstima kojima je djevojka stiskala visoki naslon kauča bijahu potpuno bijeli od napetosti.

– I mislio sam da si to ti, Zebe – promrmlja Gunn još omamljeno.

– Zeznuo si se gadno, ha? – podrugne mu se debeljko, nagnuvši se

preko lijevog stegna koje bijaše preko nogavice omotano zakrvavljenim zavojem, te poigravajući se revolverom u krilu. – Itekako si se zeznuo, gospodine!

Gunnu se još maglilo pred očima. On se maši za čelo, protrlja ga i namršti se.

– Namjeravao ti je razbiti lubanju, Gunne – zareži Alec Striker. – Baš imaš sreću!

– Baš nema! – naceri se Zeb pakosno. – Da se nije izmaknuo, sad bi već sve bilo lijepo gotovo za njega. Ionako je gotov, samo sada to još mora pričekati... a ja ga ne kanim mnogo milovati pri tome.

– Dobro, brate Zebe – pomirljivo će Alec. – Nikada nisam volio kvariti nečiju zabavu. Neka ti je na volju. Ionako ne možeš sa mnom i Marissom na put s tom svojom nogom kakva ti je, valjda shvaćaš? Ali nastoj ne upotrijebiti taj revolver. Pucnji se čuju, bez obzira na to kako ih god pokušaš zagušiti. Djevojka i ja ne želimo da išta privuče pažnju na ovu kuću prije nego što dobro odmaglimo i nestanemo iz ovog grada.

– Potrudit ću se – naduri se Zeb. – Imam za pojasom nož s oštricom koja bi obrijala i jarca. Kad njome pošakljam Gunnovo grlašće, trag će se jedva vidjeti, a ja ću mu skinuti glavicu držeći je samo za taj ćuperak na vrhu. Pazite što vam kažem... Već se mrači, momče! Ti i Marissa sada kidajte odavde. Zamijenite konje na ranču, a ovo tu ubijanje prepustite lijepo meni. Već me ionako svrbe prsti. Gad je to odavno zaslužio!

– Prestani blebetati! – hladno odreže Alec. – Nije ti prvi put da zaradiš metak. Samo se nemoj uzbuditi i sve zabrljati, Zebe. Bitno je da Gunn nestane. S njime pod ledinu, pa neće ostati nitko tko bi nam brbljanjem mogao opasnije naštetiti. Možda se mi Strikerovi čak vratimo na ranč jednoga dana!

– Nema baš mnogo izgleda da što zabrljam u ovom poslu – oholo će debeli Zeb, pa trzne ovoga puta palcem prema gore i prema zapadu. – Baš kao ni da će Dan zabrljati tamo gore. Koliko ga poznajem, kladim se da će se prvo malo osladiti prije nego što prepusti Grace Tucker lešinarima.

– Koga za to briga! – reče Alec ravnodušno. – Ali kad sredi onu plavu kučku, ljudi će shvatiti da se naše osвете treba bojati. Obična ženska, zar ne, Marissa? Pokupi taj novac!

– Obična ženska – složi se Marissa mrzovoljno i uzdahne podižući ukraden novac s poda kraj kauča.

– Ne duri mi se, curo! – plane Alec Striker najednom razljučen ponašanjem svoje dragane. – Nema drugog načina. Ili si s nama ili si protiv nas. Rulja poštuje samo ono čega se boji. Nije li tako, Gune? Ti joj reci!

– Ništa joj ja neću govoriti – prkosno odgovori Gunn. – Ona i sama dobro zna što ste i tko ste vi. I sam vidiš da zna. Čovjek srca crnoga kao što je tvoje došao je na kraj puta, Alec. Ne znam kada će ti doći kraj i ne znam u kom obliku, ali postoji pravda koja će te zaustaviti prije nego što prođe još mnogo vremena.

– Ne govori to! – podvikne Alec blijedeći.

– Ali govorim – mirno i sigurno otpovrgne Gunn.

Alec Stiker otvori usta da kaže još nešto, no kao da su Gunnove riječi ili način na koji ih je izgovorio proizvele na njega dublji učinak no što bi se dalo očekivati. On ponovo zatvori usta, a lice mu poprimi izrazito neugodan izraz. Tada zgrabi Marissu za desnu nadlakticu i gurne je prema kuhinji. Ona zatetura i požali se, no on je gurne još grublje.

– Prikolji tu zloguku kreštalicu i u moje ime, Zebe! – dovikne iz kuhinje. – I zbogom, brate!

Zeb se trgne.

– Ne govori zbogom, Alec! – vikne on uzbuđeno. – Ne izgovaraj tu riječ, dovraga! Kaže se dovidjenja. Reci dovidjenja, Alec!

No jedini odgovor koji je dobio bijaše šum zatvaranja stražnjih vrata. Zeb iskesi požutjele zube prema Gunnu i prostrijeli ga pogledom.

– Zašto si to učinio? – upita bijesno.

– Što sam to učinio? – uzvрати mu Gunn pitanjem osjetivši najednom da je nečim potaknuo njihovo praznovjerje.

– Ono što jesi.

– Nisam učinio ništa – odvrati Gunn. – Izgovorio sam nekoliko riječi i to je sve. Ako postoji išta drugo, to je u vašim pomućenim glavama. Ili nas možda netko promatra. Možda Grace Tucker uživa veću zaštitu duhova nego što ti misliš. Ljudi koji žive u šumi s vremenom dobivaju neobičnu moć. Grace ima mogućeg prijatelje među ljudima koji nisu kao mi.

– Ne blebeći gluposti! – zastenje debeljko. – Zar misliš da mi Strike-rovci nismo iz prikrajka nadzirali tu žutu curu sve ove godine? Itekako! Misliš na onog starog lisca Bijesnog Medvjeda, zar ne? Znamo da su složni. Ali on je samo obična stara dosadna vreća buha koja se igra indijanskog poglavice, svidaju mu se bljedolike ture. Znamo mi sve o Bijesnom Medvjedu.

I Zebova široka ramena zadrhtaše od prigušenog, izopačenog, zlu-
radog cerekanja.

– A zna li on sve o vama, Zebe?

– Pa da i zna, što onda? – upita prkosno Zeb Striker. – Što i da zna, Gunne? Mi bijelci smjestili smo te crvenokošce onamo gdje mislimo da spadaju. Ako se uzjogune, malo pritegnemo uzde, pa gotovo.

– Zvučiš kao pravi Striker – primijeti Gunn. – Sila ti nikada nije daleko od pameti.

– Svi mi imamo svoj način, Gunne – prizna Zeb. – Imao si sreću sinoć, a imao si sreću skoro cijeli dan danas, ali sad je s time gotovo.

Zeb napne revolver i uperi ga ravno u Gunna, nagne se naprijed i izvuče veliki lovački nož iz korica na lijevom boku.

– Razgovor je za prijatelje, gospodine, a nas smo dvojica razgovarali predugo. Vrijeme je da ti prerežem grkljan i vratim se gore. Moram malo odmoriti ranjenu nogu.

– Nećeš pucati iz tog revólvera – izjavi zarobljenik s povjerenjem i sigurnošću, iako je nije osjećao.

– O, da, hoću! – hvalisavo će debeljko. – Ako me prisiliš, isprazniću ti ga ravno u trbuh. A nema tako gadne stvari kao metak u crijevima. Ležat ćeš onemoćao, a ja ću ti prići i svejedno ti prerezati grlo. Momče, kako će krv šiknuti! Milina!

– Mesar! – naruga se Gunn njegovom izopačenom zadovoljstvu. – A izgledaš kao svinja. Zar se ne znaš ponašati kao čovjek?

– Molim? – zagrcne se Zeb, naglo uzbuđen kao da se probudio iz svog zloradog užitka i naslade. – Što hoćeš time reći?

– Ovo je dom gospode Coates – lukavo napomene Gunn. Ona će se oroditi s vama, zar ne? Jesi li ti takav neodgojeni prasac da uprljaš salon jedne fine žene, tako da više ne može živjeti u njemu? Što misliš, kako će ona osjećati prema vama Strikerovima ako se vrati ovamo i nade mene kako ležim ispred njena ognjišta u lokvi vlastite krvi?

– Neće Gwen Coates nabasati na tvoju trupinu – odbrusi Zeb samodopadno. – Pobrinut ću se da sakrijem tvoje ostatke u staju pod sijeno dok ne nadem priliku da ti iskopam rupu i zauvijek te maknem s danjem svjetla.

– Staja je, znači, mjesto za obavljanje prljavog posla! – kao iznenađeno izjavi Gunn. – Zaista služiš na sramotu svojoj braći, Zebe, zaista ih sramotiš!

– Dovraga, Gunne! Ušuti već jednom! – zaurla debeljko povrijedeno. – Nisam ti ja tu neki balavac u kratkim hlačicama!

– Oh, oprosti! – ispriča se Gunn, ali s očitom podrugljivošću u glasu. – Zabunio sam se. Nisi takav, samo se tako ponašaš.

Zeb Striker se s mukom uspravi, a lice mu se zgrči od bola.

– Diži se! – zatuli na rubu moći savlađivanja. – Popeo si mi se na vrh glave, Jede Gunne! Tamo su ti kuhinjska vrata. Vuci guzicu kroz njih ili... Znam se ponašati pristojno u tuđoj kući, a ti ćeš iskrvariti, sasvim svejedno bilo u staji bilo u salonu!

Gunn se digne u uspravan položaj. Strop mu se zanjše nad glavom, a soba zavrti pred očima. Ipak, nekako uspije ostati uspravljen. Zatim zatetura pokraj Zeba prema ulazu u kuhinju, svjestan toga da, koliko god ni sam nije bio baš u najboljem stanju, ipak ima znatnu prednost pred ranjenim čovjekom. Pogotovu pred čovjekom koga otežava sve ono prekomjerno salo i onemogućava ukočena i bolna noga. Također shvaća da svoju prednost mora iskoristiti sad odmah, na samom početku, prije nego što se Zeb snade i prisili svoje veliko, ali i jednako snažno tijelo na veću poslušnost.

Trebalo je pokušati, i to odmah.

XV

Sve se odigralo točno po planu.

Praveći se da mu je daleko gore no što je ustvari bilo, Gunn krene polako, obješene glave. Drhćući, on se ugura kroz kuhinjski dovratnik. No tada, oživjevši iznenada, baci se kroz otvor kao odapet iz katapulte. Dočekavši se na ruke s druge strane praga, on istom laganom kretanjem skoči, okrene se i tresne vratima. Cijelom svojom težinom nasloni se na njih i silovito povuče zasun.

Istovremeno začuje iznenađeni, bijesni povik Zeba Strikera i osjeti

njegovu ogromnu težinu kako se odbija od dasaka s druge strane. Pritisak se zatim čak povećao kad je zlikovac upro iz petnih žila.

– Otvaraj, proklet bio! – zaurla pomamno, pomahnitalo, sve nemogućije vladajući sa sobom. – Otvaraj ili ću prorešetati ta prokleta vrata!

To je, dakle! Zeb, pritješnjen preko određene mjere, mogao je pucati bez obzira na sve. Ipak, zbog straha pred Alecom, učinit će to samo ako se uvjeri da ni na koji drugi način ne može vratiti vlast na događajima. Dotle će dizati mnogo galame, pokušavajući provaliti vrata svim silama i svom snagom. No padajući tako u sve veći bijes, sigurno će predvidjeti opasnost kojoj se lako može izložiti u svojoj bezumnosti. A to će biti tren koji je Gunn čekao.

– Znam točno gdje si! – divljao je debeljko. – Metak će lako probiti vrata i tebe zajedno! Smjesta ih otvaraj! Čuješ li me, prokletniče?

Gunn nije i dalje davao glasa od sebe, upirući se iz petnih žila ne bi li bar malo ublažio djelovanje silovitih Zebovih udaraca po tankim drvenim vratima. Glava mu je gotovo prsklala od napora i pažnje kojoj je odmjeravao stanje razbješnosti razbojnika.

Tada, procijenivši da će Zebov revolver planuti svakog treba, Gunn odskoči ustranu i pusti vrata da se širom otvore. Debeli i nespretni Zeb Striker uleti u kuhinju, preleti cijelom njenom širinom, pa glavinjajući tresne u stražnji zid, odbije se od njega, padne i ostade ležati ispružen na ledima.

S iznenađenjem i zaprepašteno Gunn shvati da je Zeb, usprkos svim svojim divljačkim naporima da provali u kuhinju, cijelo vrijeme držao nož u lijevoj ruci, a revolver u desnoj ruci. Jedno i drugo bijaše smrtonosno oružje, sposobno zadati smrt brzo i djelotvorno, no revolver bijaše opasniji. Teško je Gunn mogao zamisliti da mu oduzme nož i

revolver, ali u djeliću sekunde shvati da kolt mora biti njegov cilj.

Bacivši se na razbojnika, Gunn još u letu vrhom čizme izbije Zebu revolver iz šake. Oružje se zavrti u zraku i odleti u daljni kut sobe, udara na pod i ostade tu ležati. Gunn pade preko Zeba i glavačke se pruži prema revolveru. U padu ga ščepa i čvrsto stisne, zakotrlja se ulijevo i zaustavi, sjedajući uz isti zid koji je tren prije toga zaustavio revolverov let.

Pobjednički, Gunn pomisli kako je bar za kratak trenutak stekao prevlast nad situacijom, no čim ponovo ugleda Zeba, shvati da je pred njim novo, neugodno iznenađenje. Naime, usprkos svojoj nezgrapnoj težini, debeli razbojnik već je uspio sjesti i okrenuti se licem prema svom sada ravnopravnom protivniku. I još više! Uspio je prebaciti nož iz lijeve u desnu ruku. A ova već bijaše podignuta iznad ramena i spremna baciti smrtonosno oružje prema Gunnu.

Kolt u Gunnovim prstima bijaše napet, te ga on očajnički podigne onih nekoliko potrebnih centimetara i povuče okidač. U eksploziji dima i plamena metak sune iz cijevi. Zebove oči trepnuše, a vilica mu se idiotski objesi. No ruka ne klone odmah. Baš suprotno, zadrži još trenutak svu snagu potrebnu za bacanje noža.

Gunn opali ponovo. Nije vidio nikakve potrebe da poštedi razbojnika na drugoj strani sobe, pa jednostavno ispali tri preostala metka u Zebovu debelu trupinu. Na toj razdaljini znao je da ne može promašiti i da svaki metak pogada cilj. Njegovo zaprepaštenje stoga postade neizmjereno kad spazi, kroz malko razrijeđeni dim baruta, kako Zeb svejednako sjedi, svejednako podignute ruke, svejednako stišćući oštricu između palca i kažiprsta, s istom onom ubilačkom, mahnitom namjerom u očima. Učini mu se da će razbojnik ipak baciti nož. Svi su

njegovi mišići bili napeti, spremni da pokuša izbjeći oštricu noža. No tada Zeb zaste, nož mu sklizne iz najjednom onemoćalih prstiju, a on se zanesse natrag i cijelom dužinom tresne na pod. Njegov mješnasti trbuh groteskno poskoči, a pete s muklim udarcem lupnuše o smeđi sag između stola i sudopera.

Gunn ustade i polako pride Zebu Strikeru koji još nije prestao podrhtavati. Zastavši kraj njegovih nogu, on se zagleda u čovjeka koji ga je namjeravao zaklati, nesvjesno prazneći čahure iz drugog prisvojenog kolta u jednom danu. Srećom, i ovaj bijaše istoga kalibra, pa ga Gunn ponovo napuni mecima iz svog pojasa i zatakne u korice za pojasom. Onda čizmom gurne nepomičnog Zeba. Debeljko ostade kakav je i bio, slijepo se cereći prema stropu nad sobom. Bio je mrtav, pa se Gunn, ponovo bez žaljenja nad smrću jednog Strikera, okrene na peti i vrati u polumrak salona.

Pride prozoru i razmakne zavjese prema glavnoj ulici. Ona bijaše puna sjenki i svjetla, a obrisi postajahu mutni i nejasni u ranoj večeri. No ipak ugleda prizor kojega se i plašio. S druge strane ljudi su se stali okupljati i mrmljati međusobno, značajno pogledavajući kuću Coatesovih. To je moglo značiti samo jedno: da su se pucnji ispaljeni u kuhinji čuli i privukli njihovu pažnju. I dok Gunn nije imao ni potrebe ni želje skrivati svoju prisutnost i ulogu u svim tim događajima, isto tako imao je još manje želje sve sada objašnjavati. Stoga prode kroz hodnik i otvori ulazna vrata. Izade na ulicu i zatvori ih za sobom, skrene desno i produži svojim putem, namjerno se ne obazirući na ljude preko ceste.

Zaputi se prema banci, a kad je prešao oko pola puta, ugleda pred sobom grupu ljudi u odjeći jahača u kojima prepozna Raya Forbesa i ostale preživjele kauboje s ranča »Link B-G«.

– Kamo si nestao, gazda? – upita Forbes promuklo s kojih desetak metara daljine. – Posvuda smo te tražili!

– Sad ste me našli – prihvati Gunn, odmahnuvši rukom da je sve u redu.

Forbes zastade kad mu se približi, okrene i nastavi koračati ulicom u suprotnom smjeru, rame uz rame sa svojim gazdom. I ostali se momci zaustaviše i krenuše za njima, slijedeći svog predradnika.

– Što se desilo? – upita Forbes.

– Gonio sam Aleca Strikera – objasni Gunn ne zastajući. – Pobjegao je iz banke na stražnji izlaz. Čekala ga je Marissa Coates. Sakrila ga je u svojoj kući. Čini mi se da su na kraju krajeva Striker i ona pobjegli iz grada zajedno na njenom konju. Zaputili su se prvo na Strikerov ranč, gdje će Alec uzeti svojeg konja. Vjerojatno će se tamo snabdjeti i namirnicama. Nema tome dugo što su otišli. Ako se stvarno požurimo za njima, još ima dobre nade da ih zgrabimo prije nego što krenu za Montanu.

Do tog su trena već stigli do banke i do prečki za koje bijahu privezani svi konji jahača s ranča »Link B-G«, uključujući i Gunnovog, kao i konji poginulih i ranjenih momaka.

– Ulovio sam tvojeg i stavio ga s našima – objasni mu Forbes.

– Hvala ti – prihvati Gunn. – Jesi li imao prilike vidjeti išta od ovdašnjeg zakona, reda i mira?

– Ništa od toga – odgovori predradnik. – Čini se da je šerif još izvan grada. Što li ga samo zadržava?

– Pa, ja ću biti velikodušan prema njemu – kiselo primijeti Gunn – i reći ću ti da se taj vrag brine o svojim.

Gunn pride svom konju, odveže ga i uzjaše. I ostali se povedoše za njegovim primjerom. Gunn ih povede u uličicu što se spuštala sa sjeverne strane banke u pašnjake koji su počinjali gotovo odmah iza stra-

žnjih dvorišta okolnih zgrada i prema prostranstvima što se sada obavijahu sumrakom, prema brežuljkastim travnjacima koji bijahu dom braće Strikera i iza kojih se nastavljahu pašnjaci ranča »Link B-G«.

Ne obazirući se na umor koji je njegov konj već pokazivao, Gunn ga obode i potjera u galop. Pognut nisko nad njegovim vratom, jahač pojuri pravcem juga i zapada.

Ne potraja dugo prije nego što ugleda pred sobom Strikerovo imanje kao tamniju mrlju spram mračnijoj uzvišici u pozadini ispod posljednje svjetlije crte na obzorju.

Ne pokušavajući uopće sakriti ili prigušiti grmljavinu kopita svojih konja, momci s ranča »Link B-G« nesmanjenom brzinom protutnje preko zemlje što ih je još dijelila od ranča Strikerovih. Između zgrada, pred ulazom u rančersku kuću, Gunn ugleda likove Aleca Strikera i Marisse Coates. Upravo se spremahu uzjahati dva konja koja su ih čekala privezana za prečku. Začuvši približavanje skupine jahača, oni iznenađeno okrenuše glave prema njima. Jedan trenutak vriskavog razgovora bijaše dovoljan da shvate i prihvate činjenicu da neće daleko dospjeti ako se odluče za izravan bijeg. Stoga odskočiše od konja i jurnuše natrag u kuću. Gunn začuje kako se ulazna vrata s treskom zatvaraju, a zasun pada na svoje mjesto. Pritegne uzde i uspori konja u jedva zadržani kas.

– Opkolite kuću! – dovikne svojim pratiocima. – Pazite da ne pobjegu kroz koji prozor ili stražnja vrata!

Puška se najednom oglasi s prozora desno od vrata, a onda još jedna gotovo tik kraj nje. Gunn osjeti kako nešto odiže jedne njegove bisage, a drugi metak očeše vrh jabuke njegova sedla, ostavljajući za sobom slabi vonj spržene kože, a onda se zarije bezopasno u tlo iza njegovih leđa.

– Ne prilazite bliže! – upozori ih glas Aleca Strikera iz kuće. – Jesi li to ti, Gunne!

Gunn sklizne iz sedla i hitro se postavi u zaklon iza svog konja.

– Ja sam, Alec – potvrdi.

– Ona velika, debela...

– Mrtav je – prekide ga Gunn.

– Znao sam da će bitanga zabrljati! – zaurla Striker na rubu podivljalogosti. – Znao sam, znao sam, znao sam!

– Neka si znao – kratko otpovrgne Gunn. – Kako bi bilo da prihvatiš krivnju za to? Ne treba biti odviše pametan da se predvidi ishod ako ostaviš ranjenog čovjeka da dokrajči zdravog i očajnog, Alec. Svi ste vi Strikerovi malo previše samouvjereni.

On zašuti, smišljajući kako da najbrže okonča cijeli taj posao, no sumnjajući istovremeno da će to ići samo tako jednostavno.

– Slušaj, momče! – dovikne Alecu. – Pokušaj se urazumjeti. Pritisli smo te sa svih strana, kao miša u rupi. Hoćeš li izaći?

– Prije ću tebe poslati u pakao!

– prodere se Striker.

– Poginut ćeš.

– I povući nekoliko vas sa sobom.

– Po ovom mraku?

– Po bilo kakvom mraku.

– Dobro – dovikne Gunn odustajući. – Sâm tako hoćeš. Pošalji Marissu van. Ili valjda nećeš da i ona skonča poput tebe?

– Ostajem s njime – odjekne djevojčin glas. – Ako on pogine, i ja ću!

– Praviš li se ti to pametna, Marissa? – upita Gunn. Nemoj misliti da nećemo pucati ako i ti odlučiš ostati u kući.

– Pa pucajte onda! – prkosno dobaci djevojka.

– On nije vrijedan toga! – podsjeti je Gunn.

– O tome ja odlučujem. Jede – otpovrne djevojka smirenije – a ja mislim da jest.

– Romantične besmislice, luda djevojko! – očajnički poviče Gunn.
– Zar nisi čula kakav je zapravo dok smo bili u tvojem salonu? Ono što je tada rekao za Grace Tucker odnosi se i na tebe. I ti si samo obična ženska.

– Boriš li se ti samo riječima, Gunne? – upita Alec Striker s privukom dosade u glasu. – Ili nas pokušavaš ubiti tim, glupim pričanjem?

– Posljednji put! – odreže Gunn umjesto odgovora. – Izlaziš li odande, Marissa?

– Ne! – vrisne djevojka i poprati svoj uzvik metkom iz puške.

Gunnov konj preplašeno zanjšti i propne se kad mu tane fijukne iznad glave.

– Dobro! – poviče Gunn skočivši za konjem i hvatajući mu obješene uzde. – Neka onda bude na vašu dušu!

– Ne brini za mene, Jede! – prkosno će djevojka.

– Žao mi je tvoje jadne majke! – odvrati Gunn.

XVI

Ukopavši se petama u zemlju, Gunn napokon uspije smiriti i zauzdati konja, a onda dovikne Forbesu da on i ljudi s ranča otvore paljbu.

– Zaspite ih, momci! – zaurla predradnik. – Prenesite naredbu ostalima! Pucajte kad vam se ukaže prilika!

Dok je Gunn pokušavao urazumiti one u kući, nekih pet ili šest kauboja napravilo je polukrug oko njena pročelja. Još sjedeći u sedlima, oni otvoriše vatru. U sumraku cijevi njihovih pušaka stadoše bljeskati plamenovima, šaljući tanad prema prozorima iza kojih su se branili Alec Striker i njegova djevojka.

Držeći sveudilj konja na kratkoj uzdi, Gunn začuje kako se staklo razbija i drvo lomi. Njegovi ljudi bi-

jahu žestoki momci i očito dobri strijelci, pa se Gunn nije pobojavao, usprkos činjenici što mu je i ovako zapuštena kuća Strikerovih izgledala veoma otporna i čvrsto građena, da će mnogo trebati prije nego što popusti pred bijesnom pucnjavom. No žrtva će uskoro pasti, makar i od kojeg odbijenog metka, te se Gunn, znajući kako tužno znaju ispasti takvi ružni poslovi, prestraši da će baš neiskusnu i neopretnu djevojku pogoditi pravi metak.

Iako mu se prije činilo, onako zagrijanom od potjere, da će ga ta pomisao ostaviti hladnim, sada je shvatio da nije tako. Učini mu se najednom da Marissa postupa ispravno, makar iz pogrešnih razloga. U ime ljubavi ona je žrtvovala svoj život za čovjeka koji toga nije bio vrijedan. Danas je pogriješila prema njemu i drugima, no ova njena odanost bijaše dovoljan dokaz da bezumlje još nije zagospodarilo njenim mislima.

Stoga, za ljubav prema Gwen Coates, djevojčinoj majci, zbog sjećanja na svoju nekadašnju naglost prema Marissi, kao i zbog ono malo dobra što je još ostalo u djevojci Gunn nije mogao dopustiti da Marissa umre izrešetana mecima poput neke razbojničke drolje. Morat će ući u kuću, usprkos silnoj opasnosti, te naći neko rješenje bolje od ovoga.

Pusti konja i obazre se tražeći Forbesa da mu javi svoju namjeru, no bijaše ga nemoguće razabrati među uskovitlanim likovima u mraku dvorišta. Ne usudi ga se pozvati kako ne bi skrenuo nepotrebnu pažnju na sebe, te mu jedino preostane da izvede svoj naum bez obzira na ponašanje i svojih prijatelja i neprijatelja podjednako. Pognut, potrči i zaroni u sjeno kraj sjevernog zida kuće, pa se stade prikradati prozorskom staklu što je mutno sjalo pred njim.

Pod prstima odmah osjeti da je prozor čvrsto zatvoren, ali bijaše

ponešto iznenađen kad otkrije da nije zaključan. Uprijevši silu, podigne staklo prema gore. Prozor oštro zaškripi, nepodmazan godinama, te se Gunn prljubi uza zid u strahu da su ga oni u kući čuli. No ni Alec ni Marissa ne dadoše nikakva znaka od sebe, te nakon nekog vremena Gunn zaključa da može nastaviti svoj pokušaj bez opasnosti.

Uspravi se i otvori prozor do kraja. Jednom nogom prekorači, pruže tijelo, a zatim i drugu nogu. Našao se u teškom i zagušljivom vonju onoga što je vjerojatno služilo kao spavaća soba. Ponovo zastade, napeto osluškujući kućne šumove.

Dvije puške još su u pravilnim razmacima odgovarale paljbom i Gunnu se učini kao da ga hodnik dijeli od sobe u kojoj bijahu Striker i djevojka. To ga oduševi, pa je namjeravao zapaliti šibicu i bolje se snaći. Sada mu se ta zamisao učinila mudrijom. Klekne, izvadi šibicu i zapali je palcem. Podigne je koliko se usudio i ogleda se na njenoj slaboj svjetlosti. Zaista, najveći dio sobe zauzima je veliki, neuredni krevet, a na vrhu komode ugleda i predmet koji je najviše želio: petrolejku. Čak i s te daljine vidio je da je svjetiljka gotovo puna petroleja koji će njemu dobro doći.

Prikrade se, ugasi šibicu, u potpunom mraku rastavi svjetiljku, te umoči vratni rubac u tekućinu. Zatim ponovo sastavi svjetiljku i zapali stijenj, hitro ga podesivši tako da je davao što manje, ali ipak bar nešto svjetlosti. Lijevo od sebe ugleda vrata i otvori ih, ne uspravljajući se. Zaista, kao što je i pretpostavljao, nađe se u hodniku iz koga su vrata, malo udesno od njega, bez sumnje vodila u sobu odakle su se branili Alec i Marissa.

Gunn im se prikrade, pa kresne i treću šibicu, te njome zapali smotani kraj svoga petrolejem natopljenog rupca. Plamen ga odmah zahvati i rubac plane. Gunn skoči, pa s treskom otvori vrata iza kojih se

skrivahu Striker i djevojka. Naslijepo baci zapaljen rubac prema sredini sobe, povodeći se više za zvukom pucnjave nego vlastitim očima. U letu se rubac još jače razgori, a kad padne nedaleko od ono dvoje, bijaše se već rasplamsao u pravu malu vatrenu kuglu koja ih nedvojbeno zaslijepi, a ostavi Gunna u spasonosnoj tmini.

– Bacite puške! – naredi Gunn trгнуvši revolver i napevši ga u istom trenu.

Marissa ga odmah posluša, a nje se panično raširene oči zagledaše u njega. No Alec skoči na noge. Makar očito nije mogao vidjeti metu, zapuca u pravcu vrata. Tane prozuri možda kojih dva ili tri centimetra iznad Gunnovog lijevog ramena. On istog trena uzvrativatom, pucajući da ubije, no njegov se metak zarije u Alecovu vinčesterku i izbije mu je iz ruke, ne učinivši nikakvog većeg zla.

Striker prostački opsuje, no ne izgubi prisebnost. Sagne se, zgrabi Marissu i povuče je pred sebe kao štit. Onda potegne revolver i opali dvaput prema vratima. Pogodi dovratnik i zaspe Gunna krhotinama i iverjem, ali se ovaj već u međuvremenu uspio maknuti udesno, u zaklon zida, odakle je ipak vrlo jasno mogao vidjeti Strikera.

– Ipak ćemo ta zgrabiti, ti prokleta kukavico! – dovikne ispunjen prezirom.

– Vidjet ćemo – naceri se Striker. – Reci onim šupljoglavicima vani da prestanu pucati!

– Ili?

– Ubit ću Marissu!

– Svoju draganu? – frkne Gunn s gadenjem. – Znao sam da ćeš pokušati nešto takvo.

– Namjeravam doživjeti sedamdesetu, Gunne – podrugljivo će Striker. – Vikni! Ili Marissa neće doživjeti iduću sekundu!

– Prestanite pucati, ljudi! – zaviče Gunn iz svega glasa, zaklanjajući jednom rukom usta kao lijevkom.

Pucnji iz dvorišta zamriješe jedan za drugim i zamijeni ih napeta, grobna tišina.

– Dobro si shvatio, Gunne – slatkovodbitno će Striker. – Sad izadi i pridruži se onim svojim budalama. Dovedi konja blizu vrata i neka me spreman čeka. I zapamti: neka samo vidim mig izdaje, cura će zaraditi rupu u glavi!

– Alec! – zastenje Marissa šuplje, ne vjerujući.

– Zaveži! – otrese se on. – Hoće li biti po mome, Gunne? Ili hoćeš metak za Marissu?

Iako mu se mračilo pred očima zbog pravca kojim su stvari krenule, ispunjavajući ga bijesom, u Gunnu ipak prevlada čovječnost. Striker je držao konce, a on nije mogao drugo no da slijedi njegova pravila. Zato krene prema vratima i otvori ih. Usput zamijeti da je drveni pod stao hvatati žar s njegova rupca što je dogorijevao, a to je moglo izazvati požar. No ne reče ništa, nego pozove ljude koji su se nazirali u odsjaju koji je padao iza njega kroz vrata.

– Ne pucajte, ljudi! – upozori ih. – Striker koristi djevojku kao štit. Da je stradala u borbi protiv nas, bilo bi jedno. Ovo je drugo. Mi ne želimo imati njenu smrt na savjesti. Bar ja ne želim.

– Prokleti kućkin sin! – zaurla Forbes, čiji je visoki, mršavi lik bio uspravljen u sedlu. – Bolje da nisi ulazio.

– Možda – umorno se složi Gunn jer u njemu više ne bijaše ni bijesa ni srca dovoljno da protivrječi predradniku nakon svega što su prošli:

– Što čekaš, Gunne? – dopre do njega Strikerova vika, a metak mu prozubi iznad kose. – Gdje je taj konj?

– Ubij me – dobaci mu Gunn preko ramena – i momci će ti vratiti.

– Ali to neće spasiti curu – podsjeti ga zlikovac.

Gunn se obazre oko sebe. Iza Forbesa ugleda svog konja kako još stoji gdje ga je ostavio, umoran do srži. Striker je htio konja. Zašto ne ovoga? Kako je to bila jedina podvala koju je u tom trenu mogao smisliti, Gunn se odlučio na rizik. Tako bar neće Alec odmagliti daleko! Bez riječi ode do životinje i povede je k vratima.

– Evo ti konja, Alec! – poviče. – Dodi po njega!

– Razmaknite se, svi!

Gunnovi ljudi nevoljko ga poslušaju. Kroz otvorena vrata sada se jasno vidio plamen što je stao proždirati dnevnu sobu, osvjetljavajući nekoliko metara dvorište. Gunn prekriži ruke na prsima, svejednako stišćući revolver uperen u tlo.

Gurajući Marissu pred sobom, Alec se pojavi na vratima. Naredi joj da uzjaše prva, a onda se popne za njom, ni trena ne skrećući cijev svog oružja s njena desna boka. Ugledavši ih onako ocrtane prema plamenu, Gunn osjeti kako zebnja ponovo raste u njemu. Ne učini mu se vjerojatnim da će Striker pokušati pobjeći na dvostruko opterećenom konju i s torbama novca preko ramena. Znači, odbacit će djevojku.

– Pusti Marissu, Alec! Dajem ti riječ da nećemo pucati.

– Svoju riječ, ha? Više vjerujem ovom što imam!

– Ako je povrijediš, gonit ću te do pakla!

– Gonit ćeš ti mene svejedno – nasmije se Striker i udarcem ostruge potjera konja u galop.

– Da krenemo za njim, gazda? – upita Forbes.

– Čekajte malo – promrmlja Gunn nesigurno.

I upravo u trenu prije nego što će ih progutati noć, odjekne pucanj i jedan se lik strovali s konja u trku, zakotrlja se i ostade miran.

– Pucao je! – dahne Forbes zaprepašteno. – Ubio ju je!

No Gunn je već jurio prema djevojci koja je ležala samo tridesetak

Izdanja za vaš odmor!

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

EROTIKA jedanput mjesečno

EROTSKI ROMAN svakih 14 dana

EROTIKA EXTRA izlazi povremeno

EROTIKA HUMOR izlazi dvomjesečno

TOP svaki tjedan

LASO svaki tjedan

LASO SPECIJAL izlazi povremeno

TRAG svakog 13. u mjesecu

SIRIUS izlazi dvomjesečno

SUPER STRIP svaki mjesec

MAXI SUPERSTRIP izlazi povremeno

TOM I JERRY svaki mjesec

metara daleko. Začuje njeno stenanje, a kad je okrene na leđa, ona vrisne u bunilu. Na slabom svjetlu mladog mjeseca nije vidio ništa osim blijede mrlje njena lica. Izvadi šibicu i njenim plamičkom osvijetli djevojčin lik i oči koje već nestaju prema crnilu smrti.

– Tko... – upita ona tiho. – Ja sam, Marissa. Ja, Jed!

– Jede! – šapne, a lice joj se bolno, očajnički iskrivi. – Kako... je mogao?

– Ne daj se, djevojko! – uzvikne Gunn.

No odmah je shvatio da već govori uzalud. Iz njegovog naručja Marissa je već skliznula.

Gunn ustane, ugasi šibicu i zagleda se u ljude koji se okupiše oko njega.

– Kako čovjek može učiniti nešto takvo? – zgrane se Ray.

– Ni njoj to nije bilo jasno – tužno otpovrgne Gunn, a onda se trgne i uspravi. – Vi je, momci, odvezite u grad i neka se Wally Allen pobrine za nju na najbolji način, zbog Gwen. Neka stavi račun na račun »Link B-G«.

– Ne brini gazda. Kamo ćeš ti sada? – upita Ray.

– Dobro znaš kamo – mrko otpovrne Gunn. – Striker mi je ostao dužan.

Plameni jezici sada su lizali kroz pročelje kuće i njoj očito više nije bilo spasa. No u tom gnijezdu neće se više skrivati nijedan razbojnik! Gunn pride konjima koje su Alec i Marissa spremili za svoj bijeg i koji su se sada otimali s poveza izbezumljeni blizinom požara. Oslobodi i pusti Marissinu kobilu, a sam uzjaše Strikerovog dorata, gorko se osmijehujući pri pomisli da ga lovi na njegovom konju.

Našavši se zaronjen u tišinu i mrak noći, Gunn se najednom osvjesti. Shvati da je bez ikakve prave namjere krenuo prema kolibi Grace Tucker, računajući valjda da će i takav razbojnik poput Aleca Stri-

kera poželjeti sastati se s bratom prije konačnog bijega preko granice.

No tada, slijeva i ne daleko, odjekne pucanj, a drugi mu spremno odgovori.

XVII

Pritegavši uzde, Gunn se uspravi u sedlu i osluhne. Pucnjava odjekne ponovo i njen odzvuk muklo se razlije među vrhuncima na sjeverozapadu. Gunnu se učini da nisu slučajni, nego dio veće borbe.

Iako ni po čemu nije mogao ni približno zaključiti o čemu je riječ, Gunn odluči da mora prekinuti svoju neuvjerljivu potjeru za Alecom Strikerom i uvjeriti se da nije to Grace u kakvoj opasnosti od Dana koji ju je ipak uspio naći u spilji.

Nije se mnogo udaljio od svoga puta kadli se nađe u šumi i sudari s niskim granjem koje ga prisili da sjaše i nastavi pješice, vodeći konja na uzdi. Gotovo sa svakim korakom put je postajao sve teži, te se Gunn uskoro našao kao pod niskim krovom, sa svih strana okružen crnim zidovima grmlja. Nakon duljeg probijanja i vrludanja više nije bio ni najmanje siguran da je još na dobrom tragu, ali u tom trenu novi pucanj raskoli noć, sada mnogo bliži, rezak i pohlepan.

Gunnu na trenutak pred očima iskrsne slika osamljenih boraca u mraku kako se šuljaju jedan oko drugog tražeći tren prednosti u kome će onaj jedan pogodak donijeti smrt jednome, a pobjedu drugome. Obuze ga jeza pri pomisli na Grace kako okrvavljena pada, a njena plava kosa rasipa se po šumskom tlu. Ljepota njena lica ispuni mu sjećanje i on shvati da su se njegove misli često tokom tog dana navraćale k njoj, iako nikad nisu imale dosta vremena da se uobliče ili ustale. I sada, razmišljajući kako i zašto, znao je da je zabrinut za sudbinu te djevojke. Gotovo se začudi zbog

snage te zabrinutosti. No činjenica bijaše da je bio spreman potući se za Grace Tucker.

Najednom mu mjesečina vrati sliku svijeta koji je poznavao. Drveće ovdje bijaše rjeđe i nisko, nešto se lelujalo u zraku, a sablasna glazba kao da dopiraše s krošanja. Gunn nogom udari o nešto: predmet se otkotrlja zvekećući prazno i ostade kao blijeda mrlja na tamnijem tlu. Gunn ga podigne i zagleda se u nj. Najednom zadrhti i odbaci ga, jer je shvatio da zuri u prazne duplje izbljedjele ljudske lubanje.

Dugo ostade skamenjen, dršćući, shvaćajući da je zabasao na indijansko groblje i da se nema tu čega bojati, ničega osim samog straha. Još opreznije povede konja, nastojeći izbjeći nove sudare s kosturima.

Ponovo odjekne pucanj i Gunn ugleda plamićak s vrha cijevi. Uzdahne s olakšanjem i požuri prema njemu. Onda plane još jednom, ali ovoga puta Gunn odmah začuje i lomljivu granja i komešanje borbe prsa o prsa. Učini mu se da muški glas psuje pobjedosno, pa ostavi konja i potrči prema zvuku borbe.

Jedva je prešao kojih tridesetak metara kadli na čistini među kamenjem ugleda dva lika na zemlji. Potežući revolver, Gunn im pride, a u gornjem liku prepozna široka ramena neosporno snažnog muškarca.

– Prestanite! – naredi zastavši gotovo nad njime i napinjući revolver. – Silazi s nje, ti ništarijo!

Na tren muškarac se ukoči, a onda baci na tlo, zakotrlja i sjedne s revolverom u ruci. Njegov metak okrzne Gunnov obraz, ali Gunn, spremniji i u ovom položaju, nije mogao promašiti. Njegova tri hica obore zlikovca poput klade.

– Grace? – zazove je on nesigurno, strepeći.

– Jesam Jede – odvrati mu djevojka slabo.

– Je li ti dobro, djevojko? Ne zvuči kao da jest.

– Maloprije me zakačilo – dahne ona.

– Gdje? Kako teško? – upita Gunn podižući je u sjedeći položaj i nasloni je na jedan kamen.

– Ne preteško. Probilo me kroz pojas, sasvim plitko...

– Misliš li da možeš hodati? – upita Gunn – Bilo bi bolje da te sklonimo u koju od spilja što si ih spomenula.

– Vidjet ćeš spilju po vatri koju sam zapalila. Nisam znala da me Dan Striker traži. Uspjela sam mu pobjeći, ali se pokazalo da nije tako glup kako sam mislila.

– Ili da si ti mekanija – promrmlja Gunn, nadnoseći se nad Strikera i promjeravajući mu bilo.

– Taj više neće zlostavljati nikoga. Tražio te po nalogu starijeg brata.

– A ja sam mu pomogla vatrom.

– Prošlo je sada – napomene on.

– Strikerovi su platili, svim osim Aleca. Tko zna gdje je on već sada.

– Samo je đavolu stalo do toga!

– mračno otpovrne Grace. – Otrovniji je od one trojice zajedno!

Gunn joj pride, podiže je na noge i zagrljenu povede pravcem koji mu je pokazala. Krenuli su polako, a sa svakim trenom Gunn je osjećao kako djevojčina snaga kopni. Napokon se sagne i podiže je na ruke. Nedugo zatim ugleda slabi sjaj vatre među stijenama, te je bez pitanja ponese onamo. Gotovo mu se učini da će mu se onesvijestiti od slabosti.

– Lezi mirno – reče joj polazući je na ležaj od mahovine što ga je sama spremila. – Potaći ću vatru i pogledati ti ranu.

Jednim pogledom ustanovi da se Grace dobro opskrbila drvom za vatru do jutra. Zatim joj pomogne da se izvuče iz svog kaputića od jelenje kože i raspaše joj mušku košulju. Meso oko rane bijaše ljubicašto i podliveno krvlju, ali izlazna rana od metka bijaše jednako čista i

uredna kao i ulazna. Gunn osjeti olakšanje, ali i bijes kad na djevojčinoj koži ugleda masnice i ogrebotine od Danovih udaraca. – Ne krvari više prejako – umiri je Gunn. – No ne znam koliko ti mogu ovdje pomoći. Možda nadem nešto na Alecovom sedlu. – Ne! – uzvikne djevojka. – Molim te, ne idi!

Gunn je zamišljeno pogleda. Očito je padala u bunilo, vidio je to po ukočenosti njenih zjenica.

– Dobro – odluči napokon. – Povezat ću te kako znam.

Grace ne reče ništa, pa Jed skine sa sebe košulju i otrgne s nje najčistije dijelove. Smota ih u jastučice i prisloni na ranu, a ostatkom ih omota kao zavojem. Zatim joj ponovo uredi košulju i obuče kaputić.

– Možemo prijeći u tvoju kolibu – predloži.

– Ne! – promrmlja. – Tu je toplo, a meni se spava.

– Kako hoćeš. Odmori se. Bit će ti bolje ujutro...

– Bit će mi dobro – uvjeri ga Grace. – Potakni vatru.

Jed je poslušao, a onda je pokrije svojim kaputom. Prosudi da mu kraj ognjišta neće biti hladno, te se spremi da probdije noć kraj ranjene djevojke.

– Dodi k meni, Jede! – začuje odjednom njen šapat već u polusnu.

– Zagrlj me! Hoću da me čvrsto zagrlj, Jede!

– Naravno – prihvati on, shvaćajući da ona jedino želi osjetiti sigurnost. – Dok ne zaspiš, Grace!

I zaista to bijaše njegova namjera, a trebalo je ionako poticati vatru. No, ležeći tako i promatrajući njeno lice na svom ramenu, osjeti kako se mir i njeno duboko disanje prenose i na njega. Ne prođe dugo i on zaspi.

Probudio se kad je već potpuno svanulo. Jučerašnji događaji učine mu se daleki i nestvarni. Osjeti se sasvim dobro. Kroz ulaz je dopiralo sunce i pjev ptica. Gunn se oprezno odmakne od usnule djevojke. Upita

se nije li Grace ponijela kavu u ovo skrovište.

Tada, gotovo bez iznenađenja, spazi lik na ulazu u spilju.

– Ti? – promrmlja.

– Ja! – naruga se Alec Striker.

U ruci je držao revolver, nemarno uperen nekamo između Gunna i Grace koja se također počela buditi.

– Preslatki ste! Dvoje zagrljenih spavaju kao bebe. Mogao sam vas oboje posmicati u snu, ali sam htio da znate što vas je zadesilo. Gledam vas veći dio noći. U svitanje sam našao Dana i svog konja. Konj je dobro, ali Dan je mrtav kao i oni Indijanci što trunu na groblju. Dolazi mi da svisnem pri pomisli da jadnika mogu osvetiti samo jednom.

– Mrtvo je mrtvo – složi se Gunn. – Budi muškarac, Alec, i pušti djevojku. Ona ti nije ništa kriva.

– Vraga nije! – otrese se Striker. – Da nije došla i skinula te s užeta, moja bi braća još bila živa. Zato ću joj smjestiti metak među te lijepe oči, a onda malo – pomalo izrešetati i tebe. Kako ti se to čini?

– Suprotstavi mi se u poštenoj borbi! – izazove ga Gunn. – Kažu da si najbrži, a ja ne uživam takav ugled.

– Poštena borba? Mene se nikada nisu doimale te gluposti o časti i poštenju. Pa ti bi mogao i pobijediti. A ja te želim vidjeti mrtvog i svejedno mi je na koji način.

– Odvratna životinja! – pljune Gunn prema Strikeru.

Strikerov revolver zagrmi i Gunnovo srce zastane kad Grace, sjedeći kraj njega, vrisne. No jedan hitri pogled uvjeri Gunna da je izgubila samo jedan pramen kose. Istovremeno osjeti i priliku da on pokuša nešto. Prevrne se na lijevi bok i zgrabi revolver, no u istom trenutku Strikerov idući metak izbije mu ga iz ruke i oružje zveknuvši odleti.

– Nije loše – naceri se Striker i nasmije. – Stvarno sam te mogao pobijediti u dvoboju. Znao sam da si

mi za petama jučer, no htio sam te pričekati u zasjedi. Ali te pucnjava skrenula sa staze. Znaš li da ti je tada spasila život? No svi mi imamo svoje trenutke, zar ne?

Razbojnik obližne usne, naslađujući se.

– Ali da prijedemo na posao, ha?

– podrugne se. – Tako da mogu mirno u Montani uživati u novcu koji sam ukrao. Hoćeš li poljubiti curu za rastanak, Jede? Možeš, pošto joj malo uljepšam lice.

Potpuno nemoćan, Gunn je zurio u zlikovca koji polako i s beskrajnim zadovoljstvom okrene cijev revolvera prema djevojčinom čelu. Njegov prst stade se grčiti na okidaču.

Revolver ponovo zagrmi.

Ali dogodi se nešto neobično s tanetom: odleti visoko, a razbojnikovo se tijelo trgne i savije unatrag. Zastade tako na trenutak. Najednom se presavije u pojasu i glavačke strmoglavu u spilju.

Crna strelica još je podrhtavala, zabijena duboko među Alecove lopatice.

Skočivši na noge, Gunn pojuri do izlaza i pogleda u sjajno jutro vani. Onaj koji je dokrajčio Aleca Strike-ra još je trebalo da bude na vidiku, no sve pred spiljom bijaše pusto. Nigdje ni traga nikome.

– Je li to Bijesni Medvjed? – upita Grace iz spilje.

– Može i ne mora biti – odgovori Jed. – U svakom slučaju, ovo je ratnička strijela Crnih Stopala, ali odapeta iz prijateljskog luka. Živa si, Grace, a bogme i ja. Možda se nas dvoje nismo sreli bez svrhe.

– Kakva bi to svrha mogla biti, Jede?

– Znaš vrlo dobro kakva – nasmiješi se on. – Mi smo od iste vrste i ja mislim da je na nama da učinimo sve što se može učiniti, Grace. Kakvo je tvoje mišljenje o kravama?

– Mogu i s njima i bez njih.

– Važi to i za mene – prizna Jed.

– Ali i to je neki početak, jer imamo ranč o kome se treba pobrinuti. Ne, nemoj ustati zasad, Grace. Ako se ne varam, u blizini ću naći par konja. Oni će nas ponijeti kući.

Gledala ga je neobičnim, zbunjnim, drugačijim pogledom i Gunn ne odoli da joj se ne nasmiješi, gotovo obješenjački.

– Stara je rančerska kuća prilično zapuštena – doda. Zanima me kako ćeš se pokazati s bojom i četkom u ruci.

Tada izade iz spilje, zadovoljno vrteći glavom. Sve je sada bilo pred njima. Samo je o njima ovisilo kako će to iskoristiti.

A jednom će morati potražiti i starog Bijesnog Medvjeda. Svaki prijatelj Grace Tucker bit će odsad i njegov.

Kraj

U pripremi:

Cliff Farrell
Karavana za Missouri

PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00,
ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00,
USD 17,00, (avionom USD 20,20), CAD 24,00 (avionom
CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod
Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb
(za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marke-
ting, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 4,000.000 d, c/b stranica 1/1
3,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. XI. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

